

ร
ก
ง
อ
ง
ท
ว
ร
ก
ว
ก
ล
ร
ป

วิวัฒน์ เทคโนโลยีพัฒนา

รักของการรักวิกุลรูป

วิวัฒน์ เลิศวิวัฒน์วงศา

เม่นวรรณกรรม
PORCUPINE BOOKS

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เม่นวรรณกรรม

Homepage: <http://www.porcupinebook.com>

Facebook: [สำนักพิมพ์ เม่นวรรณกรรม](#)

เลขที่ ๙/๘ หมู่ ๙ บางช้าง สามพราน นครปฐม ๗๓๑๑๐

โทรศัพท์: ๐-๓๔๙๗-๙๖๓๕ โทรสาร: ๐-๓๔๒๙-๕๒๘๓

E-mail: porcupinebook@gmail.com

แยกสี พิมพ์สีและพิมพ์ขาวดำ

บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด

เลขที่ ๔๕/๑๔ หมู่ ๔ ถ.บางกรวย-จางอนอม ต.บางขนุน

อ.บางกรวย นนทบุรี ๑๑๑๓๐

โทรศัพท์: ๐-๒๘๗๙-๙๑๕๕ โทรสาร: ๐-๒๘๗๙-๙๑๕๓

จัดจำหน่าย

Alternative Writers

โทรศัพท์: ๐-๓๔๒๙-๕๔๒๔ โทรสาร: ๐-๓๔๒๙-๕๒๘๓

ราคา ๒๑๐ บาท

รวมเรื่องสั้น

ลิขสิทธิ์

พิมพ์ครั้งแรก

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการอำนวยการ

บรรณาธิการ

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

ออกแบบปก

ภาพประกอบ

ออกแบบรูปเล่ม

ISBN

รักของทหารวิกิลรูป

วิวัฒน์ เลิศวิวัฒน์วงศา

มีนาคม ๒๕๖๓

สุนันท์ สีสายพิสิฐ

ไกรสร สีสายพิสิฐ

ปรียา พุทธประสาท

นิวัต พุทธประสาท

สิริกัญญา กาญจนประกร

นจดงค์ บุญประเสริฐ

วิวัฒน์ เลิศวิวัฒน์วงศา

Porcupine Design

978-616-7831-28-2

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

วิวัฒน์ เลิศวิวัฒน์วงศา.

ความรักของทหารวิกิลรูป.-- นครปฐม : เม่นวรรณกรรม, 2563.

192 หน้า.

1. เรื่องสั้นไทย--รวมเรื่อง. I. นจดงค์ บุญประเสริฐ, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง.

895.91301

ISBN 978-616-7831-28-2

สารบัญ

๒๐๑๔	๑๑
สัตว์กินเนื้อ	๒๗
รักของทาร์กวิกรูป	๔๕
อำนาจแห่งความคิดถึง	๖๕
เฮเทอโรเซ็กซ์ชวล ชัมเมอร์	๙๓
บ่อลึกไร้ก้น	๙๙
อัตชีวประวัติของลูกสาวนางเงือก	๑๑๕
คอยวันเธอใจเดียว	๑๓๑
เพลงผิดหวัง	๑๕๑
นักปฐวิติทางไกล	๑๗๑
นักปฐวิติทางไกล	๑๗๙

พิมพ์ครั้งแรก

๒๐๑๔

พิมพ์ครั้งแรก: ช่อการะเกด ๕๖ รัฐประหารในสังคมไทย
พ.ศ. ๒๕๕๘

สัตว์กินเนื้อ

พิมพ์ครั้งแรก: MAD ABOUT Vol.2 Panic พ.ศ. ๒๕๕๘

รักของการกวีกลรูป

พิมพ์ครั้งแรก: ช่มชื่นความชื่นชม เหล็กหมาดการพิมพ์
พ.ศ. ๒๕๕๘

อำนาจแห่งความคิดถึง

พิมพ์ครั้งแรก: ที่นี่

เฮเทอโรเซ็กซ์วล ชัมเมอร์

พิมพ์ครั้งแรก: รวมเรื่องสั้นฤดูร้อนเล่มที่ ๒ สนพ.ตำหนัก
พ.ศ. ๒๕๖๐

บ่อลึกไรกัน

พิมพ์ครั้งแรก: รอย/เลื่อน เลื่อน/ลอย สนพ.ตำหนัก พ.ศ.
๒๕๕๘

อัตชีวประวัติของลูกสาวนางเงือก

พิมพ์ครั้งแรก: สนุกนี่ก วรรณกรรมตกกึ่ง สนพ.
Bookvirus พ.ศ. ๒๕๕๗

คอยวันเธอใจเดียว

พิมพ์ครั้งแรก: ที่นี่

เพลงผิดหวัง

พิมพ์ครั้งแรก: VICE VERSA Vol.2 พ.ศ. ๒๕๖๐

นักปฏิวัติทางไกล

พิมพ์ครั้งแรก: สันสุรีย์+จักรวาลของการมอดไหม้ สนพ.
เม่นวรรณกรรม พ.ศ. ๒๕๕๘

นักปฏิวัติทางไกล

แสดงครั้งแรก: ละครเวที ไม่มีอะไรจะพูด พ.ศ. ๒๕๖๐

เดี๋ยวนี้พวกเขาไม่ต่อต้านกันอีกแล้ว พอถึงที่สุดพวกเขา
ก็จะต่างใช้ชีวิตของตัวเองกันไป คนที่เข้าคุกไปแล้วจะไม่
ได้ออกมาอีก เรื่องที่พูดไม่ได้จะพูดไม่ได้ไปชั่วนิรันดร์ ไม่มี
ใครสนใจอีกแล้ว ให้อธิบายเรื่องราวที่เราลักลอบพบกันในห้องชั้นบน
ของร้านหนังสือมือสอง คุณกระซิบกับลินจงตอนที่เธอกำลัง
หลับ ลินจงอาจจะได้ยินแต่เธอไม่ได้สนใจ เธอไม่สนใจ
แต่ไหนแต่ไรมาอยู่แล้ว สำหรับเธอ ไม่มีการต่อต้านแต่ไหน
แต่ไรมาอยู่แล้ว มีเพียงท่านผู้นำที่เลวทราม ท่านผู้นำที่เลว
ทรามมาก และบรรดาเบียดเบียนกระดานของการเปลี่ยนผ่าน
ความต่ำช้าแบบหนึ่งไปสู่แบบอื่น ๆ การต่อต้านของเธอคือ
การไม่ต่อต้าน หากคือการรอคอยอย่างเงียบเชียบเพื่อจะ
แค้นหัวเราะในท้ายที่สุด คนอย่างเธอเป็นภัยน้อยที่สุดต่อ
การเปลี่ยนแปลง แต่ก็กำจัดได้ยากที่สุดด้วย จากยุคสมัยที่
การร่วมรักเพื่อการร่วมรักเป็นสิ่งต้องห้ามจนมาถึงปัจจุบัน

เธอคือพวกที่รอดตลอดความทุกข์ทรมานนานยาว ปรับเปลี่ยน พรางตัว ซุกหลุมลึก และรอคอย เธอเป็นทั้งเครื่องมือที่ดีของรัฐ และเครื่องมือของการต่อต้านรัฐ เป็นอาวุธของรัฐ และเป็นอาวุธของทุกคนด้วย หลังการร่วมรักเธอจะหลับลึก ยาวนาน มีแต่คุณที่ตื่นอยู่ ไม่ใช่การตื่นรู้ เพียงการตื่นเพื่อ จ้องเข้าไปในความมืดที่มีดสนิทจนมองไม่เห็นแม้แต่ เรือนร่างของตัวเอง

หนังสือพวกนั้นกระจัดกระจายอยู่ตามที่ต่าง ๆ เดียวนี้เขา ไม่ห้ามอ่านหนังสือเพราะไม่มีใครอ่านหนังสืออีกแล้ว ไม่มีใครสนใจกระทั่งจะเก็บหนังสือพวกนั้นเอาไว้ด้วยซ้ำ นิยาย จากยุคสงครามเย็น แดงการณ์เล่มสีแดงบรรจุแนวคิดทางการเมืองที่ดับสูญไป หนังสือวิชาการว่าด้วยผู้อยู่ เบื้องหลังสงครามเย็น รวมบทสัมภาษณ์นักทรมานผู้คนที่ ได้เป็นรัฐมนตรี หนังสือที่เคยต้องห้ามจะไม่ต้องห้ามถ้าไม่มีใครสนใจมันอีก เมื่อพวกเขาอ่านพวกเขาไม่อาจเข้าใจ หนังสือ เกือบทั้งหมดในภาษาเก่าไม่เหลือใครรู้จัก วิเศษณ์เปลี่ยน เป็นคำกริยา บุพบทกลายเป็นการตัดแยก กริยากลายเป็น ประธานและประธานกลายเป็นกรรมเสมอ คุณพยายามแกะ หาร่องรอยของความหมายที่แท้จริง แต่สรรพสิ่งล้วนเดินสู่ ทางตัน ภาษาใหม่ถือกำเนิดขึ้นในทุกครั้งที่การเมืองเปลี่ยน

ชั่ว พวกเขาพลิกเอาความหมายของคำเดิมให้เป็นอีกความหมายหนึ่ง ถึงที่สุดมันไม่ได้หมายถึงความหมายของมันอีกแล้ว ไม่สามารถบอกได้ว่านี่คือการให้ความหมายหรือการเสียดสี คือความหมายดั้งเดิมหรือความหมายตรงข้าม การแกะรอยความหมายที่แท้จริงต้องอาศัยบริบทมหาศาล ทางต้นที่ไม่ได้เกิดจากการโดนห้าม โดนกีดขวาง หรือลบเลือนร่องรอย แต่เกิดจากความเบื่อหน่ายอ่อนล้า หนทางไม่ได้สะดุดหยุดลง แต่มันทอดยาวออกไป และคุณปรารถนาการหยุดพัก ด้วยความเบื่อหน่ายและความเจียบเช่นนี้ คุณถูกควบคุมผ่านทางการเลิกควบคุมตัวเอง

สำหรับคุณพอถึงจุดหนึ่ง ชีวิตก็ลดรูปลงเหลือเพียงการพักผ่อนการร่วมรักครั้งต่อไป การรอคอยการร่วมรักในห้องเหม็นอับครั้งต่อไป ระยะห่างซึ่งยืดยาวออกไปและนำตื่นใจน้อยลงทุกที ชีวิตภายใต้ไถ่กฎระเบียบของการจับจ้องกันเองและคำสั่งห้ามของรัฐ การร่วมรักกลายเป็นทั้งชีวิตและสิ่งที่ยอยู่นอกชีวิตสำหรับคุณ การรอคอยซึ่งเรื้อเรื้ออยู่กลางวัตรประจำวันที่คล้ายๆ กันจนคุณแยกไม่ออก การไปทำงาน การกลับบ้านบ้าน ความบันเทิงเล็กน้อยจากโทรทัศน์ การไปร่วมขบวนสุดดี การกินอาหารเลวๆ การดื่มกาแฟปลอมๆ สรรพสิ่งวิ่งวนรอบๆ การร่วมรักของคุณกับเธอ การลักลอบ

นัดพบที่ไม่ได้เป็นการลักลอบอีกเพราะไม่มีใครสนใจคุณอีก คุณไม่เป็นที่จับตามองของเพื่อนบ้านอีกแล้ว สามสิบปีล่วงพ้นจากการปฏิรูป กฎที่ถูกซึ่งจนตึงได้ขยายตัวเองจนยืดหยุ่น ถึงที่สุดมันกลับไปสู่จุดเดิมอย่างเงิบ ๆ จุดที่ถ้าคุณไม่ออกมาประกาศ ยอมรับอะไรอย่างจริงจังว่าคุณไม่เห็นด้วย ต่อให้คุณต่อต้านมากแค่ไหนก็ไม่เป็นปัญหา

คุณพบกับลินจงครึ่งแรงแหว่างพิธีสวดดี มีพิธีสวดดี ปิละหกหรือเจ็ดครั้ง ต่อรัฐ ต่อศาสนา อะไรก็แล้วแต่ บรรดาข้าราชการจะถูกเกณฑ์กันไปเดินพาเหรด กล่าวคำสรรเสริญ พิธีสวดดีซึ่งจัดกันไปอย่างแกน ๆ เอาหน้าเอาตา แต่ละหน่วยงานจัดเวรเวียนคนโซคร้ายไปร่วมพิธี แรกทีเดียวหลังการปฏิรูป ผู้คนก็ออกไปกันอยู่หอรก แต่พอถึงจุดหนึ่งมันก็กลายเป็นพิธีไร้ความหมายที่ต้องการการบังคับเล็ก ๆ น้อย ๆ ให้ทุกคนทำสิ่งที่ไม่ปรารถนาจะทำ ลินจงอยู่คนละแผนกกับคุณ คุณเคยพบเธอหลายครั้ง อยากทำความรู้จักแต่ไม่กล้า ในยุคสมัยนั้น การจับจ้องมองยังเป็นของใหม่ ยังเป็นสิ่งที่พลเมืองดีพึงกระทำ จนถึงตอนนี้มันก็ยังเป็น แต่ไม่มีใครจับจ้องใครอีกแล้ว ในขวบปีเหล่านั้น พวกเขาจะฟ้องร้องพฤติกรรมของคุณไปยังรัฐ พฤติกรรมการต่อต้านการปฏิรูป พฤติกรรมดูหมิ่นพิธีสวดดี พฤติกรรมนอกกรีตนอกรอยศีลธรรม

พวกเราสวดส้องกันและกัน รายงานกันและกัน ยิ่งจำนวนการรายงานถมสูงขึ้นเท่าไร สังคมก็สงบเรียบร้อยมากขึ้นเท่านั้น ผู้คนหายไปจากชีวิตคุณ เข้ารับการปรับทัศนคติอย่างลับ ๆ ที่ไหนสักแห่ง พวกเขາบางคนกลับมา กลายเป็นคนเจียบซึม เก็บตัว หากบางคนคุณก็ไม่ได้พบกันอีกเลย ครั้นพอเวลาเลยล่วงไป ทุกคนก็พบว่าตัวเองต่างละเมิดกฏนู่นนิดนี้หน้อยกันทุกคน การคอร์ปชั่นส่วนบุคคล การทำผิดทำนองคลองธรรม ถึงที่สุดทุกคนจึงค่อย ๆ กลายเป็นอาชญากรที่มีชนกติดหลังกันทั้งสิ้น ถึงที่สุดถ้าไม่มีใครประกาศหลักการของตัวเองที่แท้ ไม่เดินออกไปข้างหน้า กล่าวให้ถูกต้องคือขอเพียงไม่พูดความจริง ไม่เอื้อนเอ่ยสิ่งที่ตัวเองคิด ก็จะไม่มีปัญหาอะไรทั้งนั้น มันนานแค่ไหนแล้วนะที่ไม่มีการออกมาเรียกร้องไปปรับทัศนคติอย่างเปิดเผย อาจนานพอ ๆ กับการที่ไม่มีใครต่อต้านอะไรอีกแล้ว นั่นแหละ

ตอนที่คุณล้มลงตายนั้นคุณคิดถึงเธอ ไม่ใช่การต่อต้านใดหรือโลกใหม่ชนิดไหนทั้งนั้น ช่วงขณะที่คุณรู้สึกราวกับหัวใจโดนบีบอัดจนระเบิดออก มีเพียงใบหน้าของลินจงในห้องมืดทึบเท่านั้นที่จ้องตอบมา ใบหน้าเรียบเฉยไร้อารมณ์ใด ๆ ใบหน้าที่เหยียดเย้ยคุณอยู่ลึก ๆ ใบหน้าในม่าน

หมอกของควันบุหรี่ซึ่งผินมองคุณน้อยๆ จากทางหางตา
 ไบหน้าที่มองร่างเปลือยของคุณจากบนเตียง หลังคุณเข้าไป
 ซ้ำระร่างกายแล้วเดินเปลือยออกมาจากห้องน้ำ มองอย่าง
 ไร้ความเส่นหา รวากับมองร่างเปลือยของเด็กเล็ก ๆ

ต่างกับคุณ เธอไม่คิดว่าจะมีการต่อต้านใดที่ได้ผล
 การต่อต้านที่แท้คือความฟ่ายแพ้เท่านั้น เพราะหากการ
 ต่อต้านชนะแล้วละก็ มันจะลงหลักปักฐานกลายร่างเป็นสิ่งที่
 ต้องต่อต้านไปเสมอ คุณรู้ดี คุณมีชีวิตยาวนานผ่านช่วง
 การปฏิรูปมากก่อน คุณซาบซึ้งดีถึงโมงยามที่หัวใจของคุณยัง
 แข็งแรง ยังไม่เจ็บปวดราวกับว่ามันกำลังจะระเบิดออกเช่น
 ในตอนนี้ คุณเคยพบการต่อต้านระบอบเก่าของระบอบก่อน
 หน้า การกลับมาของประวัติศาสตร์บาดแผลซึ่งสวมเสื้อใหม่
 ชื่อความรื่นเริงของอดีตกาล ความหวังใหม่ที่เมื่อชนะก็
 คืนร่างเดิมเป็นความสิ้นหวังชั่วนิรันดร์ คุณทันมองเห็นการ
 ต่อต้านของการต่อต้าน การต่อต้านที่พังพาบลงไปอย่าง
 หมดจดดงงาม ผู้คนบนท้องถนน ผู้คนถูกจุดกระชากลากถู
 โดยตำรวจ ผู้คนที่ถูกลบออกจากประวัติศาสตร์ คุณลืมนึก
 ไบหน้าของพวกเขาได้ แต่คุณจะไม่วันลืมนั่งร่ายบางอย่าง
 ร้องร่ายที่จะติดอยู่กับตัวของทุกคน ร้องร่ายซึ่งคุณเองจงใจ
 ทำให้เลือนจางจนกระทั่งกลายเป็นสิ่งที่อธิบายไม่ได้ คราบ

เลือดที่ถูกขัดถูจนเหลือเพียงคำถามว่าคราบที่ล้างไม่ออก
 นั้นคือคราบของสิ่งใด เรื่องจริงค่อย ๆ กลายเป็นความฝัน
 ซึ่งหลอนหลอกอยู่แต่กับเฉพาะบุคคล คุณจะถามตัวเองครั้ง
 แล้วครั้งเล่าว่า มันเกิดขึ้นจริงหรือเปล่า คุณกลัวกระทั่งที่จะ
 ถามเพื่อนที่อยู่ร่วมกับคุณในวันนั้นว่ามันเกิดขึ้นจริงหรือไม่
 ผู้คนพากันเก็บความสงสัยจนตายไปกับตัวเอง หากถาม
 ออกไปพวกเขาจะกลายเป็นคนต้องสงสัย ถ้าถามออกไป
 พวกเขาอาจกลายเป็นตัวตลก ความจำที่เก็บไว้กับตัวเองจะ
 ค่อย ๆ สึกกร่อน วันแล้ววันเล่าจนกระทั่งมันกลายเป็นเรื่อง
 เล่า เมื่อเป็นเรื่องเล่าก็ไม่มีความจริงอันใดให้ต้องชำระ ร่อง
 รอยที่ต้อยตามกลับไปไม่ได้ ความทรงจำแต่กร่อนทีละน้อย
 ขึ้นส่วนที่ไม่อาจประกอบคืน กลืนหายไปในโลกของการบันทึก
 ชั่ว

หากในวินาทีที่คุณตายเหตุการณ์ทั้งหมดไหลทวน
 กลับคืน คุณเพิ่งค้นพบว่า ลินจงอาจจะถูก การร่วมรัก
 กับเธอต่างหากคือการต่อต้านที่แท้จริง มีแต่การต่อต้านนี้
 เท่านั้นที่จุดไม่ให้คุณหลงลืมการต่อต้าน สำหรับลินจงแล้ว
 ร่างกายเธอต่างหากคือพื้นที่ของการขบถ เธอไม่เข้าร่วมการ
 ต่อต้านใด ๆ นอกจากการต่อต้านบนเตียงนอนโสโครกนี้
 ไม่มีทางที่พวกนั้นจะทำให้เธอลืมได้ ในเมื่อเธอละเมิด

พวกมันอยู่อย่างเงิบ ๆ ชั่วฉับวัน คุณเผ่าฝันถึงดวงตา
 หายมหายันความผิดพลาดของคุณคุณนั้น มันจ้องมองมาอย่าง
 เยือกเย็น ลินจงไม่อยู่กับคุณในวันที่คุณตาย เธอจะไม่ไป
 งานศพของคุณ ภรรยาเก่าของคุณจะได้ทุกอย่างไปจากคุณ
 คุณจะสูญดับโดยไม่มีอะไรเกิดขึ้นมากไปกว่าการให้กำเนิด
 บุตรธิดาของตนเองอีกรุ่นหนึ่งที่แม่ของพวกมันจะบังคับ
 ชูเชิญไปพร้อม ๆ กับโรงเรียนและบรรดาโทรทัศน์ให้สวามี
 คำสั่งสอนของรัฐ ในคำขวัญ บทเพลง การกล่าวปฏิญาณ
 แล้วคายมันออกมาด้วยการสวดสวดพ่อแม่ของตน เพื่อเอา
 ไปขายให้กับรัฐ

คุณไม่ควรถูกตายลงกลางพิธีสดุดีในตอนอายุห้า
 สิบห้า แต่มันก็เกิดขึ้น ภายใต้แสงเจิดจ้าของดวงอาทิตย์
 กลางสนามกีฬาซึ่งระอุจนราวกับอากาศเหนือกระทะทองแดง
 ในเครื่องบินผ้าไหมสีเหลืองทองที่คุณรังเกียจ คุณเงยหน้า
 มองพระอาทิตย์ตรง ๆ ราบหนึ่งเห็นแนวตาของลินจงแล้วคุณ
 ก็ล้มลง

ความเจิดเจ้านั้นสุกสว่างจนต้องหลับตาลง พิธีสดุดี
 ดำเนินไปท่ามกลางอากาศร้อนของยามบ่าย ทุกสรรพสิ่ง
 เหนียวหนับ ถูกเคลือบด้วยเหงื่อของผู้คนที่พากันหลอมรวม
 กลายเป็นเพียงก้อนเนื้อพหุพจน์ ถ้อยคำที่มึนทื่อและกิริยาอัน

จงรักภักดี ผู้คนลดทอนลงเป็นเพียงมวลของสิ่งมีชีวิตใน
เครื่องแบบ ถึงที่สุดไม่ว่าจะชอบหรือชัง เมื่อขับเคลื่อนไปใน
ฝูงชนมหาศาลมันไม่มีความหมายอีกแล้ว

...

ความมืดนั้นดำรงคงอยู่จริงแท้ ในความมืดพวกเราควาน
หากัน ปลดปล่อยเสื้อผ้าอย่างไรรีบร้อน มือซึ่งกดลงบนผิว
เนื้อ ร่องรอยอบอุ่นของอีกเรือนร่างหนึ่ง ไกล่ไปตามเส้น
ซึ่งถูกชีวิตวาดอย่างหนักมือบนรอยย่นของผิวหนัง หรือริ้ว
ของกระดูกอก ร่างผอมบางราวกับใบไม้แห้งกรอบ ความ
มืดเคลือบอยู่บนผิวอันทุกซ์เศร้า รอยจูบบรรจุกุ้ยคำที่พูด
ออกมาไม่ได้ หลอมเข้าหากันในอุณหภูมิอันเยือกเยือก

อีกหลายปีนับจากวันนี้ คุณจะพบว่าเขาตายก่อนคุณ
ตายทั้ง ๆ ที่ไม่เคยได้อยู่ด้วยกันในฐานะสามีภรรยา ตายลง
ระหว่างการรอคอยการร่วมรักครั้งต่อไป ตายลงก่อนที่ห้อง
เหม็นเน่านี้อาจถูกรื้อถอน ตายก่อนชายเฒ่าที่เป็นเจ้าของตึก
ซึ่งแก่เฒ่ามากอยู่แล้วตอนที่พวกคุณพากันมาที่นี่เป็นครั้งแรก ๆ การลักลอบของคุณกับเขากลายเป็นวัตรปฏิบัติอย่าง
หนึ่ง เฉกเช่นกับการไปร่วมพิธีสวด คุณคิดจริงจังตอนที่
กำลังจะตายตามเขาในอีกหลายปีต่อมาว่า มันจะเลวร้าย

แค่ไหนหากคุณตกลงแต่งงานกับเขา เรื่องราวแต่หนหลัง จะถูกเปิดเผย อาชญากรจะถูกจับได้แม้คดีหมดอายุความ พวกเขาคงลอบประณามคุณ เรื่องพวกนี้ยังดำรงคงอยู่แม้ การปฏิรูปสิ้นสุดลงแล้ว นั่นเพราะมันมีมาอยู่ก่อนการปฏิรูป ตัวมันเองคือมือลึกลับที่มองไม่เห็นของการปฏิรูป พวกสวะ ชั่วช้าพวกนั้น

มันช่างน่าฆ่าที่เขาตายไปอย่างนั้น ตายไปทั้ง ๆ ที่ยัง มีความหวังและมีความกลัว เขาไม่เคยพูดมันออกมา แต่ คุณรู้ดีว่าลึก ๆ วสันต์หวังว่าสักวันทุกอย่างจะเปลี่ยนแปลง โลกจะดีกว่านี้ กล่าวให้ถูกต้อง เขารอคอย และการรอคอย กัดกินเขาเชื่องช้า เขารอคอยที่จะได้อยู่กับคุณในที่โล่งแจ้ง รอคอยให้การรักกันไม่เป็นอาชญากรรมอีก เขาอยากรอให้ แน่ใจว่าไม่มีใครดักลอบทำร้ายเขาอยู่ตรงปากทาง เขาทุ่ม ทั้งชีวิตลงไปเพื่อสิ่งนั้น แล้วเขาก็ตายลงทั้งอย่างนั้น ตายลงโดยที่ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปเลย

ความกลัวอาจจะทำให้เขาค่อยฝ่อพิบเหมือนเมล็ด พันธุ์ที่จะไม่มีทางปลูกขึ้น แต่สิ่งที่ฆ่าเขาคือความหวัง ความหวังที่มาไม่ถึง ความหวังที่เลือนออกไปเรื่อย ๆ ความหวัง ครึ่ง ๆ กลาง ๆ พิกลพิการจับต้องไม่ได้ ช่างโชคคิที่คุณไม่เคยคาดหวังอะไรมาตั้งแต่แรก คุณรู้ตั้งแต่ตอนที่คุณอ่าน

บทความประวัติศาสตร์บางชิ้นแล้วพบข้อสรุปว่าโลกไม่เคยดีขึ้น และมันจะไม่มีวันเป็นเช่นนั้น พิธีสวดจะยืดยาวออกไปไม่รู้จบ ผู้คนจะผลัดเปลี่ยนแต่ระบบจะดำรงคงอยู่ กระทั่งการต่อต้านถึงที่สุดก็คือส่วนหนึ่งของระบบ คุณบอกกับเขาเช่นนั้น มองเขาอย่างเหยียดหยามเมื่อเขาบอกคุณเรื่องกลุ่มต่อต้านลับ ๆ ที่ขับเคลื่อนด้วยพวกคนหนุ่ม ๆ มันไม่มีทางเลยสำหรับคนที่เกิดขึ้นมาในระบบภาษาใหม่ ที่จะสามารถไปได้ไกลกว่าความคิดอันง่อยเปลี้ยเสียขาครึ่ง ๆ กลาง ๆ การต่อต้านเป็นเรื่องของสี่ทศวรรษก่อนหน้า การต่อต้านนำมาซึ่งความเข้มแข็งของสิ่งที่ถูกต่อต้าน การต่อต้านซึ่งยืดยาวออกไปพิสูจน์ความจริงว่าความเชื่อใด ๆ ที่ยิ่งใหญ่ เป็นเพียงเรื่องชั่วคราวชั่วครวญ เวลาจะเปิดเผยโฉมหน้าที่แท้จริงซึ่งไม่มีอะไรมากกว่าความอ่อนแอ ผู้ต่อต้านถูกต่อต้าน การต่อต้านถูกเปลี่ยนจากการสะกดหยุดลงของความชั่วร้ายเพื่อล้มล้างมันไปสู่วันที่ดีกว่า ให้เหลือเพียงการสะกดหยุดลงของชีวิตประจำวันอันทุกข์เศร้า ให้เหลือเป็นเพียงการบีบคั้นชีวิตที่แร้นแค้นให้แร้นแค้นมากขึ้นไปอีก ถึงที่สุด ไม่ใช่โลกที่ดั่งามหรือที่พวกเขาต้องการ แค่เพียงโลกที่ไม่กดทับลงมาเท่านั้นเอง การต่อต้านเสื่อมมนต์ขลังราวกับรักที่จืดจางลงอย่างรวดเร็ว คำใหญ่คำโตถูกทำให้หมดความหมายด้วย

สิ่งที่สำคัญกว่าคือปากท้อง ไม่นานหลังจากนั้น พวกเด็กหนุ่มคิดน้อยพวกนั้นถูกลบออกไปจากใบหน้าของประวัติศาสตร์อย่างรวดเร็ว ไม่ใช่ด้วยการถูกทำลาย แต่ด้วยการกลายเป็นส่วนหนึ่งของเกมการเมืองเสียเอง ถึงที่สุดการต่อต้านคือการเสริมพลัง คุณมองดูเขาเปลือยเปล่าและเศร้าสร้อยที่ได้เรียนรู้เรื่องนี้ราวกับว่าไม่เคยเรียนรู้มาก่อน ช่างไร้เดียงสา คุณคิดกับเขาเช่นนั้น คุณสร้างทำเป็นหลับตอนที่เขาฟุ้งฝันถึงเรื่องนี้ จ้องมองเขาอย่างเศร้าสร้อยตอนที่เขาเดินเปลือยออกมาจากห้องน้ำ

คุณคิดว่าบางทีอาจจะจะเป็นเขาที่ถูก คุณต่อต้านพวกสวะนั้นมาชั่วชีวิต ด้วยการหลบเลี่ยงทุกกฎที่มันมอบให้ ด้วยการขุดหลุมลึกลงไปอาศัยอยู่ ด้วยการซ่อนใบหน้าจากสังคมในโลกใบนี้ การพยายามจะอยู่อย่างถูกต้องเที่ยงแท้ มีทางเลือกเพียงหนึ่งเดียวคือการกลายเป็นบ้าไป หากไม่กลายเป็นบ้าก็ต้องต่อต้าน แต่การต่อต้านก็ไม่เคยมาถึง เขาอาจจะรอคอยทั้งชีวิต แต่คุณไม่รอคอยสิ่งใดเลย พอมาถึงจุดนี้คุณไม่เหลืออะไรนอกจากเรือนร่างน่าเกลียดน่ากลัวที่กำลังเสื่อมถอย บุตรธิดาของคุณต่อต้านคุณ และเห็นคุณเป็นเพียงสิ่งชำรุดทางประวัติศาสตร์ ความพยายามใดๆ ที่จะใช้ชีวิตอย่างถูกต้องจะมอบให้ก็แต่ความว่างเปล่า ครึ่งหนึ่ง

คุณจ้องมองกระจกหลังออกมาจากห้องน้ำ จ้องมองร่างเปลือยแหว่งของตนเอง คิดถึงคำหวานเกี่ยวกับโลกใหม่ที่เราจะเป็นเจ้าของชีวิตเราเอง ซึ่งเขาเคยกระซิบข้างหูถึงที่สุดคุณกับเขาไม่ได้เป็นสิ่งใดมากกว่าร่างกายซึ่งเป็นอัมพาตไปแล้วยังเดินได้ ร่วมรักได้ และฝันได้เล็ก ๆ น้อย ๆ เพียงเท่านั้น

คุณคิดถึงการต่อต้านบ้างเป็นบางครั้ง คุณยังคงไปที่นั่นเพียงลำพังอย่างน้อยสี่หรือห้าครั้ง รื้อหาร่องรอยของเขาที่ยังหลงเหลืออยู่ ใช้เวลาเพียงลำพังในห้องซึ่งปิดสนิท แต่ทุกสิ่งในห้องนั้นโศโครกเกินไป มีร่องรอยมากเกินไป มันกลายเป็นซากฟอสซิลทับถมของความผิดหวังของคนหนุ่มสาว เศษซากของหน้าหนังสือที่ถูกฉีกทิ้งขีดเส้นเน้นคำ เปลือกห่อถุงยางอนามัยที่เปิดอ้าออกมาร่วมทศวรรษ เศษบิลจากร้านสะดวกซื้อ กระดุมเสื้อที่หล่นอยู่ใต้เตียง ถึงที่สุดร่องรอยของคนใดคนหนึ่งกลายเป็นร่องรอยของใครต่อใครที่จะค้นไม่พบตลอดกาล ไม่นานหลังจากเขาตาย เจ้าของร้านหนังสือก็ตายลง ห้องชั้นสองก็ตายลงไปด้วย มันถูกรื้อทิ้งไปอย่างรวดเร็วหลังจากนั้น อีกนานนับนานที่คุณยังมีชีวิตสืบต่อบางครั้งคราวเวลาที่คุณกับลูก ๆ ผ่านไปที่นั่น คุณจะรู้สึกอับอาย เพราะคุณนึกขึ้นได้ว่าลูก ๆ ของคุณกำลังเดินผ่านที่

ที่ครั้งหนึ่งคุณกอดปล้ำอยู่กับชายแปลกหน้าและอาจจะรักเขาหรืออย่างน้อยก็รักการร่วมรักกับเขามากกว่าลูก ๆ ของคุณเอง คุณอับอายที่พบว่าการต่อต้านโดยตัวคุณคนเดียว นั้นเป็นเรื่องน่าอับอาย เป็นอีกหนึ่งการต่อต้านที่ล้มเหลว ไม่ว่าคุณหรือเขาถึงที่สุดคืออีกรูปแบบหนึ่งของสัตว์เชื่อง ซึ่งถูกผูกมัดติดกัน ใช้เวลาทั้งชีวิตในการถูกลากจูงไปยังหลักประหาร

ไม่เคยมีการต่อต้านใด ๆ เกิดขึ้นเลยด้วยซ้ำ ไม่มีใครต่อต้านกันอีกแล้ว ไม่มีสิ่งใดเคยเกิดขึ้น มีแต่ชีวิตที่เลื่อนไหลในรูปแบบหนึ่งและเลื่อนไหลในอีกรูปแบบหนึ่ง พอถึงที่สุด คุณต่างก็ใช้ชีวิตของตัวเองกันต่อไป คนที่เข้าคุกไปแล้วจะไม่ได้ออกมาอีก เรื่องที่พูดไม่ได้จะพูดไม่ได้ไปชั่วนิรันดร์ ไม่เคยมีการต่อต้านใด ๆ เกิดขึ้น ไม่เคยมี

สัตว์กินเนื้อ

ตลอดทั้งชีวิตของคุณมีเพียงสองสิ่งเท่านั้นที่ส่องสว่างอยู่
หนึ่งคือการร้องเพลง และสองคือการกินเนื้อคน

คุณยังคงร้องเพลงอยู่ แต่คุณไม่ได้กินเนื้อคนอีกแล้ว
มีความมืดอยู่ในทุกที่เหมือนกับความทุกข์ ไฟกะพริบบาง
ดวงตลอดขาด เมื่ออนุกรมไฟฟ้าเคลื่อนมาถึงมันไม่ยอมสาด
ส่องแสงสี คุณจ้องมองหลอดดวงที่ขาดบนขดสายของไฟ
กะพริบ ร้องเพลงของตัวเองเวียนมาถึง นั่นคือหลายปีมาแล้ว
ตอนที่คุณยังร้องเพลง ร่วมรัก ร้องเพลง ผันถึงการกินเนื้อ
บ้างเป็นบางครั้ง ความฝัน ความรื่นรมย์ที่ไม่อาจแบ่งปัน
สิ่งที่คุณต้องเก็บไว้จนตัวตาย ความมืดมีอยู่ทุกหนแห่ง เด็ก ๆ
พวกนั้นออกไปเล่นซ่อนหาตอนค่ำ แต่บางคนไม่กลับมาอีก
ในตอนที่คุณยังเด็กมีแต่คนพูดว่าอย่าออกไปเล่นตอนกลาง
คืน เพราะพวกเด็ก ๆ หายไปในภูเขา พวกคอมมิวนิสต์กิน
เด็กเป็นอาหาร แต่เมืองนี้ไม่มีภูเขา พวกเด็ก ๆ เล่นซ่อนหา

กันในห้องแถวเก่าห้องปลูกติดกันไป บางคนหายตัวไปในทุ่งร้างข้างหลังตึก หรืออาจจะแค่หายไปจากชีวิตของคุณ บางทีคุณจะร้องเพลงให้เด็ก ๆ พวกนั้น สบสบานต่อหน้าพระปฎิมาองค์ไหนก็ได้ว่าคุณไม่ได้กินเด็กเหล่านั้นเข้าไป แต่หากถูกสอบสวน พวกนั้นจะคาดคั้นให้คุณพูดว่าคุณคิดถึงรสชาติของเนื้อพวกนั้นใช่หรือไม่ และคุณซื้อตรงพอจะตอบว่าใช่ เป็นบางครั้ง คุณคิดถึง และคุณก็จะถูกจับกุมเพราะทุกอย่างเพียงพอแล้ว ไม่ต้องมีมัดหรือศพ ทุกสิ่งยื่นอยู่บนแนวโน้มที่จะลงโทษใครสักคน คุณจึงหุบปากไว้ ร้องเพลงอยู่ในที่ของคุณ ไปกับใครสักคนที่ร้องขอ รดลิลล์ หรือโรงแรมเหม็นเน่า นั้นหลายปีมาแล้ว ตอนที่ความมืดยังมีอยู่ทุกหนแห่ง ในตัวคุณเป็นส่วนใหญ่

อาคารนั้นถ่างขาเปิดเผยเผชิญหน้ากับทางหลวงที่ลาดลงจากถนนยกระดับ รวากับช่องเปิดปากกรอคอยกลืนกินทุกความมืด รถที่ลงจากทางยกระดับจะเลี้ยวขวาผ่านร้านเข้าตัวเมืองที่ห่างออกไปสามสิบกิโลเมตร คุณและเด็กสาวในร้านมักมีนิมิตร่วมกันว่ามีรถทัวร์บางคันไหลลงจากทางลาดทิ่มแทงเข้ามาทางปากประตู กวาดไต่โคนกริตวาดลายแสร้งว่าทำจากไม้ ผนังสีชมพูมอซอ ไฟกะพริบ ป้ายสวัสดิ์ปีใหม่จากสองปีที่แล้ว เก้าอี้บุวมมมีรอยปริตตรงตะเข็บ บาง

จุดฉีกขาดจนฟองน้ำทะลักออกมา โต๊ะรับแขกกรูกระຈກที่ขา
 บวมพอง จอทีวีแบบนูน ไมโครโฟน ดนตรี เรียวขาอวบใหญ่
 ของหญิงสาว ทุกสิ่งอย่างฉีกขาดออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย
 นิमित หรือฝันร้ายนี้เกิดขึ้นเป็นปกติจนชินชาในเวลาที่พวก
 เธอนอนหลับตอนบ่าย เมื่อยล้า ปวดร้าวทั่วร่าง พวกเธอจะ
 ตื่นมาพร้อมกันเก็บความลับไว้กับตัวว่าฝันเห็นร้านของตน
 ถูกฉีกเป็นชิ้น ๆ อย่างหมดจดดงดงาม รอคอยกลางคืน
 เชื่องช้าของบรรดาคนแปลกหน้าที่นอยากและเพลงจำนวน
 สามร้อยยี่สิบห้าเพลงในตู้คาราโอเกะ

ตัวอาคารนั้นโค้งไปตามเส้นถนน แต่เกือบทั้งหมด
 ถูกทิ้งร้างเพราะทำเลไม่ดี เจ้าของโครงการทุบตึกตรงห้อง
 ที่สามและหก เพื่อปักเสาธงป้ายบิลบอร์ดขนาดยักษ์ให้มอง
 เห็นจากทางยกระดับ ห้องที่สี่นั้นไม่มีคนเช่า ร้านของคุณอยู่
 ในห้องที่ห้า เป็นความมิดกลางความมิดของกลุ่มอาคาร
 รกร้าง สองห้องห้วมุม เพิ่งย้ายออกไปหลังจากกิจการร้าน
 บะหมี่ ข้าวขาหมูล้มเหลวเพราะทำเลไม่ได้เรื่อง ห้องที่เจ็ด
 ถึงเก้าคงมีคนเช่าในไม่ช้า แต่ในตอนนี้นั้น เหลือเพียงร้าน
 คาราโอเกะสลักร้างเปิดตลอดค้ำคืน เป็นหลุมดำชนิดเดียว
 ใจกลางความมิดซึ่งตาโถมเข้ามา

มีกลิ่นบูหรีเสมอบนตัวของเขา ตรงชอกคอ ในโรมม

หรือที่นิ้วมือ กลิ่นบุหรือวลอยู่ในอากาศที่คุณสุดดม เขาไม่ร้องเพลงแต่จัดว่าเป็นนักฟังเพลงและนักฝันคนหนึ่ง ในรถของเขารกไปด้วยแผ่นเอ็มพีสามรวมฮิตวงดนตรีเพื่อชีวิต บังเป็นนักฝัน นักอุดมคติที่จบลงเพียงเป็นคนขับรถส่งอาหาร แซ่แซ่ขึ้นล่องสายใต้ คุณชอบเพลงในรถของเขา และตั้งใจฟังแผ่นเพลงของตัวเองไว้ในนั้น ยามที่เขาเผลอรักกับคุณในห้องโดยสารคับแคบ กลางคืนมืดสนิท ทุ่งร้าง สวนยาง ลานตึกที่ถูกสร้างทิ้งไว้ครึ่ง ๆ กลาง ๆ ในเวลาที่คุณขยับบิดส่ายเพื่อพยายามถอดกางเกงในชั้นชุ่มเปื้อนเปรอะออก เพื่อที่จะกลืนกินเขาเข้าไป ความมืดที่โอบล้อม และเสียงกีตาร์กรีดกรอทุกซ์เศร้าของหงา คาราวาน มีบางเพลงของเขายู่ในตู้เพลงที่ร้าน “ดอกไม้ให้คุณ” หรืออะไรทำนองนั้นซึ่งบังมักจะเลือกร้องหากถูกบังคับให้ร้อง แต่โดยมากคุณจะร้องเพลงของต่าย อรทัย หรือต๊ากแตน ชลดาให้เขาฟัง เพลงทุกซ์เศร้าที่ทำให้คุณทั้งเวทนาตัวเอง และปลอบประโลมตัวเองไปพร้อมกัน บังเถถึงหลังล้น ขณะที่สุรชัยบอกให้คุณกินน้ำตาเพื่อรักษาหัวใจ กลิ่นลงไปตราบที่ยังไหลริน และคุณกลืนกินทุก ๆ หยด ขณะบังซับใบหน้าหอบหายใจอยู่กับทรวงของคุณ ลมกลางคืนลอดได้ บังชอบการร่วมรักระหว่างทางมากกว่าโรงแรมจิ้งหรีด เขาจะเปิดประตูออก เดินแก้กั๊กออก

ไปสู่นุหรีที่ทั้งที่ยังไม่สวมกางเกง ลำเลียงผ้าผืนกวัดไกวใน
 ลมกลางคืน คุณนอนหงายแนบไปกับเบาะคนขับ คร่อมคัน
 เกียร์เอาไว้ โยนีสุดหายใจเอากลิ่นของนุหรีและความสุขสม
 คุณจะแบ่งนุหรีกับบังสูบล้างกลับมาที่ร้านเพื่อปิดประตูดูแล
 ความเรียบร้อย บังจะล่องลงไปสงขลา หนนี้คุณจะไปกับเขา

คุณมารู้ทีหลังว่าบังเป็นลูกจีนไม่ใช่มุสลิม บังไม่เคย
 ปฏิเสธว่าตัวเองมีพื้นเพมาจากไหน แต่พอบอกใครๆ ว่าเขา
 มาจากปัตตานี คนหนุ่มคมสันเครรกรครึม ผู้คนก็มักเรียก
 เขาว่าบัง บังเติบโตมาอย่างแร้นแค้น มะของเขา ลูกสาว
 ของหนึ่งในสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์มลายูจากทางฝั่งไทย
 ตัดสินใจอยู่กินกับชายไร้หัวนอนปลายเท้า ลูกครึ่งคนมลายู
 พื้นถิ่น และคนจีนอพยพ พวกเขาไม่ได้แต่งงานกัน มะย้าย
 เข้ามาอยู่ในเมืองโดยไม่ได้เปลี่ยนศาสนา เขาโตมาใน
 วัฒนธรรมจีนหลังจากบิดาตายลง บังไม่อาจรู้เลยว่าพ่อของ
 เขาที่จริงมีสายเลือดผสมของชาติไหนบ้างกันแน่แต่มันแทบ
 ไม่สำคัญ トラบใดที่เขายังคงกราบไหว้นับถือกวนอู และถูก
 เข้าใจว่าเป็นมุสลิม เขาเติบโตขึ้นโดยมีเพลงเพื่อชีวิต
 เกี่ยวกับนักต่อสู้ที่เขาโตไม่ทันที่จะเป็นสหายร่วมรบเหล่านั้น
 เป็นเพื่อน โตขึ้นอยู่กึ่งกลางระหว่างโลกอันสงบสุขใน
 อดีต และโลกของสงครามเชื้อชาติในอนาคต ทุกอย่างแย้

ลงตลอดช่วงเวลาที่เขาเติบโต การวางระเบิด การก่อการร้าย ทหารกริธาทัพลงมาปักหลักตั้งด่านตรวจค้น เปลี่ยนเมืองทั้งเมืองให้เป็นโลกใต้กฎัยการศึกษา พรรคคอมมิวนิสต์ มลายูโดนกวาดล้างในมาเลเซีย ขณะที่ในปัตตานีโลกแตกออกเป็นเสี่ยง มีผู้คนโดนฆ่า ทรมาน ทำให้ตาย ถูกจับเรียกค่าไถ่ อาจจะทั้งจากฝีมือของผู้ก่อการร้ายและรัฐเอง

เขาไม่เข้าร่วมกับการปฏิวัติใด ๆ นักฝันแท้ ๆ ที่เป็นคนของชาติ ทุกสิ่งทุกอย่างในบ้านตัวเองอยู่ห่างไกล สำหรับเขา การต่อสู้อยู่ที่อื่น อยู่ที่การชุมนุมในเมืองหลวง อยู่ในการประท้วงรัฐบาลฉ้อฉล ยิ่งหลังจากมะตายลงก่อนคดีปล้นปืนไม่กี่สัปดาห์ บังก็บอกลาแม่ น้ำ หอนาฬิกา แล้วมุ่งหน้าเข้าหาตึกใหญ่โดยไม่กลับไปอีก

ในรถของบัง มีรูปเคารพของเกจิวัดดัง ยันต์ผ้าที่แจกกันตอนเทศกาลกินเจ รูปเจ้าแม่กวนอิม และพระพุทธรูปขนาดจิ๋ว ราวกับเป็นห้องพระเคลื่อนที่ หากอวลไปด้วยต้นหาช้าแล้วช้าเล่า คุณชอบรถของบัง เช็กสีในรถของบังต่อหน้าองค์พระปฏิมา และเพลงเพื่อการปฏิบัติ เพลงของคาราวานที่ดีที่สุดสำหรับการร่วมรัก คาราบาวนั้นอีกทีกเกินไป พงษ์สิทธิ์ คำภีร์และพงษ์เทพ กระโดนชำนาญนั้นทำให้เศร้าเกินไป บ่อยครั้งคุณจะฮัมท่วงทำนองเหล่านั้น ดนตรีเวียนไหลอยู่

ในร่างเช่นเดียวกันกับแก่นกายอันเจียบเจียบ ผัวร้อนและ
 บ้าคลั่งของเขา

นานมาแล้วเมื่อครั้งที่ยังอยู่อาศัยในหมู่บ้านเล็ก ๆ ริม
 น้ำโขง คุณเคยกินเนื้อคน คุณอาจจะยังเด็กอยู่มาก แต่คุณ
 จำการกินเนื้อคนได้ แม้ถึงที่สุดทุกอย่างลดรูปจนเหลือแค่
 คำสี่คำ ซึ่งค่อย ๆ กระจ่างชัดเชื่องช้าอยู่เหนือชีวิตของคุณ
 คุณไม่อาจจดจำรสชาติของมันได้ คุณไม่ได้กระหายอยาก
 กินมันซ้ำ สิ่งที่หลงเหลืออยู่กับคุณคือความรู้สึกแปดเปื้อน
 ที่ลบไม่ออก ความรู้สึกผิดชั่ววินินด์ร์ บาปที่ไม่อาจไถ่ถอน
 ความรู้สึกของการกลายเป็นอาชญากรที่ต้องหลบหนีตลอด
 เวลา คุณน่าจะอายุราว ๆ แปดขวบ เนื้อถูกนำไปทำลาบ หรือ
 อะไรอย่างอื่น คนพวกนั้นหลบอยู่ในป่า ลึกเข้าไปในภูเขา
 พวกคนหนุ่มสาว คุณจดจำอะไรไม่ได้เลย นอกจากการที่
 บิดาของคุณออกไปข้างนอกตลอดคืน กลับมาพร้อมกับเนื้อ
 ก้อนหนึ่ง มันอาจจะสดใหม่ หรือแดงช้ำน่าเกลียด มันอาจ
 จะเป็นก้อนเนื้อหรือชิ้นส่วนที่ยังมีร่องรอยให้เห็นว่าเป็นอวัยวะ
 ส่วนใด การฆ่าคนพวกนั้นไม่บาป พ่อบอกว่าอย่างนั้นตอน
 ที่เมาในอีกหลายปีต่อมา ข้ายังบอกอีกกว่าว่ามันเป็นเนื้อของ
 พวกนักศึกษา ตั้งใจพูดเพื่อให้พี่สาวที่อาจจะฝึกฝนลัทธิได้
 หวาดผวาว่าเขาพร้อมจะฆ่าหรือกินเธอได้ถ้าเธอเอาอย่าง

นักศึกษาพวกนั้น และพี่สาวของคุณอาเจียนหมดไส้หมดพุง
ราวกับเพ็งกลืนมันลงไป แม้จะกินเนื้อชิ้นนั้นมาแล้วหลายปี
วิญญาณของผู้ตายอาจจะยังคงไหลเวียนอยู่ในเลือดของคุณ
รอตวงศ์ความป็นธรรม คนพวกนั้นหลบอยู่ในป่า พี่สาว
ของคุณอาจจะรู้เห็นกับคนพวกนั้นด้วยซ้ำ และการที่พ่อ
เปิดเผยว่ามันเป็นเนื้อของพวกนักศึกษาจากในเมืองในอีก
หลายปีต่อมา อาจจะแค่ทำไปเพื่อตอบโต้ความขบถของพี่
สาวของคุณหลังจากพวกเขาทะเลาะกันดูเถิด เด็กหนุ่มใน
หมู่บ้านบางคนตามพวกนักศึกษาเข้าไปในป่า พวกนั้นบาง
คนเดินทางไปถึงประเทศลาว บางคนหวนกลับคืนในอีก
หลายปีต่อมา คนรักของพี่สาวคุณก็เช่นกัน แต่ทุกอย่างสาย
เกินไป มันลงเอยอย่างชั่วช้าเลวทราม พี่สาวของคุณแขวน
คอตายเพราะไม่อาจทนรับความรู้สึกของการที่ต้องกินเนื้อ
ของคนรักที่สูญหายของตน เธอกลายเป็นบ้า เก็บตัวอยู่ใน
ห้อง อาเจียนทุกอย่างที่กินเข้าไปออกมา อาเจียนจนเหลือ
เพียงเลือดและน้ำย่อยเมื่อกวาดจากภายใน ฝ่ายผมมองจน
เหลือเชื่อว่าจะสามารถปีนขึ้นไปเอาผ้าขาวม้าพาดกับคาน
บ้านแล้วแขวนคอตัวเองได้ ที่คุณกลัวจับจิตใจไม่ใช่ภาพของ
พี่สาวล่องลอยในอากาศหลังจากกลับจากโรงเรียน เธอแขวน
คอในตอนกลางวัน กลางแสงแดดเจิดจ้า ลำแสงสวยงาม

สองทะเลสร้อยร่วงจากหลังคาสังกะสีลงบนตัวเธอจนบังเกิด
ลวดลายประหลาด แต่ที่คุณกลัวคือการเฝ้าคิดว่าพ่ออาจจะ
เอาร่างกายนั้นมาหั่นเป็นชิ้นๆ เพื่อแจกจ่าย พ่อเติบโตใน
หมู่บ้านที่ถูกทำให้เป็นหมู่บ้านพวกคอมมิวนิสต์ และต้อง
พิสูจน์ตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่าด้วยการออกไปช่วยพวกทหาร
ตำรวจ ป้ายชื่อพ่อถูกนำมาติดฝาบ้านเพื่อระบุตัวเช่นเดียวกับ
คนอื่น ๆ อีกหลายสิบปี ต่อมามันจะเป็นจุดสำหรับ
นักท่องเที่ยวมาถ่ายรูปชี้มือไม้ แม่น้ำโขงสงบนิ่งเกินไป
เยือกเย็นเกินไป รวากับไมโยไฟต่อชะตากรรมผู้คน ความ
รู้สึกของการเป็นมนุษย์กินเนื้อคนโดยที่คุณตลอดเวลาหลาย
สิบปี ไม่ว่าคุณจะหลบหนีไปที่ไหนมันจะติดตามไป คุณจะ
หวาดระแวงทุกครั้งที่เห็นตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่รัฐ คุณเตลิด
ออกไปในป่าทันทีที่ตำรวจมาถึงบ้านเพื่อสืบสวนการตาย พ่อ
ของคุณไปตามคุณซึ่งจับไข้อยู่ในดงไฟ อ้อมกลับมาบ้านทั้งที่
คุณยังเพื่อ รอจนใช้สร้างคุณก็ลืมทุกอย่างหมดสิ้น แต่การ
ลืมรายละเอียดทั้งหมดไม่ได้ทำให้คุณเป็นอิสระ มันยังคุณ
ไว้ในโลกของความไม่รู้ชั่วนิรันดร์ ก่อนที่ความทรงจำจะหวน
กลับมาทีละอย่างหลังจากคุณถูกข่มขืนระหว่างทางกลับจาก
งานฉายหนังกลางแปลงน่าเบื่อเกี่ยวกับหมู่บ้านที่ถูกพวก
โจรคอมมิวนิสต์มาแย่งให้แตกแยก คุณไม่เคยบอกใครใน

เรื่องนี้ แต่ในตอนนั้น ต่อหน้าร่างดำมืดโหมทัບอยู่บนตัวคุณ ทำให้คุณเจ็บปวดจนเหมือนร่างถูกฉีกออกเป็นสอง คุณมั่นใจว่าบิดาทำถูกต้อง ภาพในหนังสือสะท้อนทับกับชีวิตของคุณและการถึงจุดสุดยอดโดยไม่ได้ตั้งใจ ความทรงจำครึ่งกลางที่แปรรูปได้จะมอบความทุกข์แสนสาหัส ไม่ว่าบิดาคุณจะทำไปเพราะอะไร การกินเนื้อมนุษย์ก็คือการกินเนื้อมนุษย์ คุณจะต้องต่อสู้ตลอดไปกับการพยายามจะไม่พูดมันออกมา การฝังมันไว้กับตัว และกลัวว่าจะถูกขุดพบโดยบังเอิญ

และในเวลานี้ เวลาที่รถบรรทุกติดยี่ห้อบริษัทของบังเคลื่อนไปในความมืด เปิดหน้าต่างกระจกลงจนสุด เปิดเพลงเพื่อชีวิตเก่า ๆ คุณนั่งข้างคนขับโดยสวมเพียงเสื้อตัวเดียว ปล่อยให้ลมทะเลที่เดินทางมาไกลลู่ไล้ท่อนขาเปลือยเปล่า ปล่อยให้ช่องทางลี้ลับดำมืดของตัวเองถูกกลางคืนท่วมทับ คุณจะลืมได้บ้างเป็นครั้งคราวว่าคุณเคยเป็นอาชญากรเป็นนาซี เป็นคนกินเนื้อคน เป็นผู้ต่อต้านคอมมิวนิสต์

บังชวนคุณไปเที่ยวบ้านหลังจากคุณเมาและร้องเพลงของศิริพร อำไพพงษ์ไปสามเพลงรวด ไฟสีกะพริบซ้ำซาก เด็กสาวคนอื่น ๆ นั่งอยู่หน้าร้าน ค่อย ๆ วงงกลับไปทีละคน เพื่อจะฝันถึงการถูกรถชนซ้ำแล้วซ้ำเล่าบนม้าหิน ผิวของพวกเธอเรืองเป็นจังหวะด้วยแสงสีแดง เขียว น้ำเงิน น้ำเงิน

แดง เขียว บังบอกว่าไปเที่ยวบ้านเราไหม ล่องลงคราวหน้า
จะมารับ และคุณตอบรับว่าไป คุณรู้ว่าจริง ๆ มันแค่การรับ
ไปเที่ยว การร่วมรักกันไปตลอดทาง การเดินทางที่ไม่ถึง
บ้าน อาจจะจบที่ห้องเช่าของบังในหาดใหญ่ และคุณเป็นแค่
วัตถุชิ้นหนึ่งไม่ต่างจากเนื้อในท้องเย็นท้ายรถ เนื้อสำหรับ
คนขับรถ แต่คุณเป็นกลางคืนอันหนึ่งจันทระแย้ เพื่อความเมา
และการถูกสอดใส่ซ้ำ ๆ โดยคนแปลกหน้า ทุกสิ่งน่าเบื่อและ
เศร้า สองอาทิตย์ต่อมา บังมารับ คุณนั่งรถตรงมาหिन มี
กระเป๋าสี้อัดแน่นด้วยเครื่องสำอางราคาถูกรวบรวมกับคุณ
จะไปจากที่นั่นชั่วนิรันดร์โดยไม่เอาอะไรไปเลย พวกเด็กสาว
ผิวปากล้อคุณตอนที่บังจอดรถหน้าร้าน ห้องเย็นของเขาว่าง
เปล่า มีคุณเป็นเนื้อชิ้นเดียวแขวนห้อยอยู่ในกลางคืนที่เปลือย
เปล่าและหื่นอยาก

มันกินได้นะ คุณอยากจะบอกออกไปอย่างนั้น แต่ก็
ไม่กล้าพูดออกไปตรง ๆ คุณกลัวว่าบังจะรู้และรังเกียจ ถ้อยคำ
จุกอยู่ที่ลำคอ เอ่อทันเหมือนน้ำที่กำลังท่วมคุณในห้องปิด
คุณถอยหลังวิ่งไปเอาเจียนข้างทาง แสงไฟสีแดงจากท้ายรถ
สาดต้องร่างกายเล็ก ๆ ซึ่งนอนจมกองเลือด ก้อนเนื้อนั้นยิ่ง
แดงฉาน มันกระตุกน้อย ๆ สองสามครั้งก่อนจะเจียบสนิท
เสียงเครื่องยนต์สะท้อนไปบนทางหลวงสายเซาท์เทิร์น

ชิบอร์ต ถนนหกหรือแปดเลน ถูกคันด้วยเกาะกลางขนาดใหญ่ที่ราวกับเป็นป่าดง คุณจะมองไม่เห็นฝั่งหนึ่งถ้าขับอยู่อีกฝั่ง ถนนทอดตรงมุ่งลงใต้ สักจนน่ากลัวราวกับขับอยู่ในแดนสนธยา เด็กหนุ่มวิ่งตัดหน้าโดยฉับพลัน เสียงของล้อรถเบียดบดกระดูกเหล็กเหลวสะท้อนอยู่ราวลิบวินาที คุณวิ่งไปอาเจียนเมื่อเผลอคิดว่าวิธีกำจัดศพที่ดีที่สุดคือการกินมันเข้าไป

คงเป็นพวกเด็กพม่ารับจ้างกรีดยาง บังสรูปกับตัวเองเสร็จสรรพ ร่างของคุณทั้งคู่เปราะไปด้วยเลือดของร่างกายนั่น ตอนนั้นเองที่คุณตัดสินใจออกบัง ห้องเย็นแช่เนื้อซึ่งสันสะท้อนเมื่อเริ่มเดินเครื่องปรับอากาศ อุณหภูมิลดต่ำลงอย่างรวดเร็ว เลือดแห้งจับตัวเป็นก้อนตามเสื้อผ้าและไรผม พวกคุณดูเหมือนกับคนขายเนื้อ ฆาตกรโรคจิต และอาชญากร คุณบอกบังว่าคุณเคยกินเนื้อคน

เนื้อมันมีรสชาติอย่างไรหรือ นั่นคือที่บังถาม ไม่รู้เหมือนกัน คุณตอบ คุณจำไม่ได้หรอก บางทีพี่สาวของคุณอาจจะตายแต่คุณไม่ เพราะเธอจำรสชาติของเนื้อที่กินเข้าไปได้ เธออาจจะตายเพราะเธอปรารถนามัน และความปรารถนานั้นโหดเหี้ยม คุณมักคิดซ้ำ ๆ ว่ามันเกิดจากอะไรกันแน่ มันคงอร่อย บังอาจจะพูดอย่างนั้น แต่คุณอาจจะไม่ได้ยิน

รุ่งสางเมื่อก้าว บังจุดบุหรืสูบและสูบลั้เรือนร่างของคุณอีกครั้งหนึ่ง เขาเปิดเพลงของคาราวาน เพลงเล่าเรื่องของยอดรักที่กลับมาจากขอบฟ้า โคนรูง คนที่เปลี่ยนเศร้า เขาบอกว่าคนที่คุณกินอาจจะเป็นเพื่อนของวง พวกคาราวานก็เคยเข้าป่าในตอนนั้น คุณหัวเราะแห้งๆ ภูตผีย้อนกลับมาหลอกหลอนในดนตรีป๊อปปี้ บังเคยเข้าร่วมการชุมนุมหลายปีก่อน ตอนที่คุณใช้เวลาโดยมากไปบนเตียงนอนในห้องแคบๆ ของโรงแรมจิ้งหรีด จากการชุมนุมหนึ่งไปสู่การชุมนุมหนึ่ง และการรัฐประหาร โลกกลับสู่ความสงบสุข บังคืนสู่โถงถ้ำมืดทึบ ท้องถนน พรรคการเมืองที่ชนะติดต่อกันในพื้นที่มาแล้วหลายสิบปีแต่ไม่เคยชนะเลือกตั้ง และคุณกับพวกคุณที่เป็นพวกคนจนโง่งม นักป๊อปปี้ในเพลงเพื่อชีวิตสาปส่งคุณซึ่งครั้งหนึ่งเคยกินเนื้อของเพื่อนของพวกเขา เคยช่วยเหลือพวกเขาเพื่อจะไม่ได้สิ่งใดคืนมาเลยสักอย่าง คุณหลับๆ ตื่นๆ การเดินทางยืดยาวออกไปราวกับมันคือการขับรอนไปเรื่อย ๆ มากกว่าจะมุ่งตรงไปยังเป้าหมาย ร่างกายของคุณเย็นเฉียบ ราวกับก้อนเนื้อซึ่งเยือกลงทีละน้อยทีหลังรถ บังแหวะจอดน้ำมัน น้ำมัน แดดสายแผดแสงอย่างบ้าคลั่ง คุณรู้สึกป่วยไข้ เนื้อตัวเย็นเฉียบ ตอนนั้นเองที่บังสังเกตเห็นเศษเลือดที่เส้นผมของคุณ

ผ้าคลุมถูกสวมเข้าทางศีรษะ มันมีสีซีไก่อมอซอ และ
 ไม่มีการเล่นลูกไม้ใด ๆ เป็นเพียงผ้าชิ้นสีเดียวกันเย็บขึ้นทรง
 ชุดนั้นเป็นของคนรักของบัง รูปของเธอจัดจางอยู่ในกระเป๋
 สตางค์ของเขา เด็กสาวผิวเผือดใบหน้ารูปไข่ฉนวนเด่นอยู่
 นอกผ้าคลุม บังบอกว่าเขาไม่ได้ยุ่งกับเธอเพราะเขาเป็น
 ลูกจีน เธอแต่งงานไปกับคนที่แก่คร่าวพ่อ ขาวสุดท้ายที่
 บังรู้คือเธอกลายเป็นหม้ายหลังจากสามีเธอตายในรถชน
 นักโทษเมื่อหลายปีก่อน เขายังเก็บชุดของเธอเอาไว้ ชุดที่
 เธอทิ้งไว้ในห้องของเขา รักแรกของเขา รักเดียวที่คุณไม่อาจ
 แทนที่ และคุณก็ไม่ได้ปรารถนาจะเป็น คุณมองใบหน้า
 ปราศจากเส้นผมของตัวเองในกระจกห้องน้ำ มันดูซูบเศร้า
 และป่วยไข้ ดวงหน้าสันเหลี่ยมขัดกับทรงกลมรีของผ้าคลุม
 แสงยามสายสาดส่องลอดอิฐบล็อกเป็นต่างดวงลงบนเนื้อ
 หนัง แบบเดียวกับที่รายรอบเรือเรืออยู่บนศพของพีสาว
 คุณมองเข้าไปในกระจกไม่พบผู้ใดมองกลับมา

คุณมาถึงปัตตานีในตอนพลบ ทุกอย่างจมลงในแสง
 สุดท้ายของวัน บังจอดรถเดินเท้าหาห้องเช่าที่ตัวเองเคยอยู่
 กับแม่ เมืองเงียบและเศร้า ผู้คนอยู่กันเงียบ ๆ ในห้องหับ
 รถทหารโฉบผ่านไปมาเป็นระยะ ทหารบางนายสะพาย
 ปืนยาวซ่อนมอเตอร์ไซค์เพื่อนทหาร ออกไปลาดตระเวน

ร้านอาหารจีนในชั้นล่างของบ้านเก่าเปิดแล้ว มีรถสองสามคันจอดอยู่หน้าร้าน บังหาบ้านของตัวเองไม่พบอีกแล้ว ทุกอย่างดูสงบเหมือนมันไม่เคยมีอยู่ รากถูกถอนออก เขากับคุณที่หลงเหลือคือเด็กกำพร้าของความไผ่ผืน ประวัติศาสตร์และโฆษณาชวนเชื่อ ซึ่งเดินทางอย่างโดดเดี่ยวไปในความมืดของพຸ່ງนี้

มีด่านตรวจทุกสิบกิโลเมตร รถไหลเป็นงูเลื้อย ตรวจค้นเป็นไปอย่างแกนๆ กลางคืนห่มคลุมเมืองปัตตานี บังบอกทหารว่าเขาจะไปเยี่ยมญาติที่ยะหริ่ง ครั้งหนึ่งทหารขอเปิดดูตู้ ความกลัวทำให้คุณป่วยไข้ ไม่เลยคุณไม่ได้กลัวจะถูกจับที่สมรู้ร่วมคิดในการขับรถชนคนตาย ที่คุณกลัวคือเจตจำนงที่จะกินเนื้อเหล่านั้น หรือประวัติศาสตร์ส่วนบุคคลของคุณ พวกคนกินเนื้อคน กลางคืนอ้างว้าง ด่านตรวจเจียบเหงา ทหารหนุ่มสองสามนาย ยืนสูบบุหรี่และคุยกันเจียบๆ ได้แสงไฟนวล แม่น้ำปัตตานีเจียบสงบ รถคืบเคลื่อนผ่านตัวเมืองปัตตานี เลาะผ่านมัสยิดกรือเซะที่หลายปีก่อนมีคนตาย

แหลมนั่นยื่นยาวออกไปในทะเลอย่างน่ากลัว ราวกับแผ่นดินที่รอการถูกลบออกไป ถนนเส้นเดียวทอดยาวราวกับการตีตัวเดียวเดียวไปสู่ทางตัน บังจับหน้าอกของคุณโดย

สอดมือเข้าไปในเสื้อ ผ้ามุลุมพะเยิบไหวขณะรถคืบเคลื่อนไป ชายหาดสองข้างทางนั้นราวกับเป็นปลายขอบโลกที่ผู้คนถูกกวาดหายไปจนหมด คุณปล่อยให้บังสนุกกับร่างกายของคุณ ป่วยไข่อ่อนล้าเกินกว่าจะขัดขึ้น บังกตศีระะของคุณลงไปที่ยังสวมผ้ามุลุม มือของเขาขี้อยู่บนนั้น กดคุณให้กลืนกินเขาเข้าไป ช่วงขณะหนึ่งคุณได้รับการปลดปล่อย ได้กินเนื้อชนิดนั้นอีกครั้งหนึ่ง วูบหนึ่งคุณคิด การปลดปล่อยชั่วคราวเหล่านี้ลวงตา ไม่นานคุณจะคืนสู่โลกแห่งความพิศบาป คุณไม่รู้ว่าทำไมจะต้องชนเอาศพนั้นติดมา ทำไมบังจึงวางแผนอย่างน่ารังเกียจในวิธีการปรุงเนื้อ เขาดูมันเท็งใจที่ได้คิด แม้คุณรู้ว่าลึกๆ เขาจะไม่ทำจริง ๆ เพลงของนักปฎิวัติที่คุณไม่รู้จักจากอดีตก้องกังวานเหมือนเสียงคร่ำครวญของคนบ้าที่ได้ชัย ทั้งที่ทุกอย่างคือความพ่ายแพ้

สุดทางที่ความว่างเปล่า ปลายแหลมโพธิ์เป็นเพียงหาดทรายมืดทึมสกปรก ต้นสนโยกไกวเจิบๆ ในลมกลางคืนเกิดเงาตะคุ่มเหมือนปีศาจเกียจคร้าน ทุกอย่างดูอบอ้าวในคืนอากาศร้อนที่จะทำให้โลกทั้งใบเน่าเสีย บังจอดรถและร่วมรักกับคุณ คลื่นกระแทกหาดบางเบาเหมือนลมหายใจของคนที่กำลังตาย ทุกอย่างกำลังตาย เรือพายบางลำถูกลากขึ้นมาวางบนหาดเหมือนกับศพซึ่งถูกคลื่นซัดมา

ความมืดโหลเข้าท่วมทับ คุณเปลือยเปล่าสวมเพียงผ้าคลุม
คว่ำหน้าอยู่กับเบาะ เสียงเครื่องทำความเย็นดังกระหึ่มกลบ
เสียงของทะเล คุณได้กลิ่นของเนื้อเน่า รอคอยเขาราดรด
ความมืดลงในตัวคุณ หอบหายใจหนักหน่วง คิดถึงการกิน
เนื้อของเขาซึ่งยังคงอุ่นอยู่ เพื่อที่จะเป็นครั้งแรก ได้เรียนรู้
รสชาติของมัน

รักของทารกวิกลรูป

สำหรับคุณเธองามเหมือนดอกปีบ โปร่ง เชียวและเศร้า
สร้อยอยู่เองโดยธรรมชาติ คุณรักเธอเหมือนรักดอกปีบที่
กำลังร่วงหล่น ไม่ใช่ดอกปีบบนต้น หรือดอกที่หล่นอยู่บน
พื้น หากคือดอกปีบที่กำลังร่วงหล่น คุณรักเธอ รักการร่วง
หล่นชั่ววินาทีของเธอ

คุณพบกับเธอสามปีที่แล้ว เมื่อครั้งคุณเริ่มงานเป็น
ฝ่ายซ่อมบำรุงในโรงแรม เธอไม่ใช่คนสวย ออกจะเรียบไป
มาก ผิวขาวซีดแบบคนไม่ต้องแสงแดด ไม่แต่งหน้า ดวงตา
หริ่เล็ก เครื่องหน้าเรียบไร้จุดด่างดูส่ายตา ขนคิ้วบาง ๆ กับ
ผมเส้นเล็กละเอียด ผอมงอโก้และออกจะหลังค่อมเวลาเดิน
ผมของเธอตรงยาว มัดรวบลวก ๆ ตลอดเวลาด้วยยางมัด
ผมถึก ๆ สีดำ เธอทำงานแผนกบัญชี ดูเยียบเศร้าไม่เข้ากับ
ผู้คนเหมือนเศษพลาสติกที่บังเอิญพบในแก้วน้ำ หรือยางวง
ที่ร่วงหล่นลงในชามถ้วยเดียว เธอกินข้าวคนเดียวในตอน

กลางวันและพกหนังสือติดตัวเสมอ นิยายสืบสวน หรือวรรณกรรมอ่านยาก นิยายผู้หญิง หรือ นิตยสารสารคดี ยามเส้นผมเธอต้องลมทะเล มันจะกระเซอะกระเซิงลงปิดใบหน้าเธอไว้ ในเวลานั้นเธอจะดูลึกลับเหมือนผู้หญิงนักท่องเที่ยวที่บังเอิญพบตามชายหาด

เธอย้ายมาอยู่กับคุณในห้องเช่าที่เป็นบ้านชั้นเดียว แคบลั่นก่อเรียงกันไปห้าหกห้อง ผนังเชื่อมติดกันและเสียงทะลุถึงกัน มอเตอร์ไซค์สองคันจอดอยู่หน้าห้องเช่าของเธอ คันหนึ่ง ของคุณอีกคันหนึ่ง หากทุกเช้าเธอจะซ้อนท้ายคุณไปทำงาน กลิ่นของเธอจะอวลอยู่ตอนที่คุณขี่รถได้ลมไปทำงาน จางเหมือนดอกไม้ไม่รู้ชื่อ คุณหลงรักเธออย่างหัวปักหัวปำ ไม่นานหลังจากนั้นเธอก็คลอดลูกคนแรกของคุณ

คุณชอบเธอเพราะเธอเป็นนักอ่านเช่นเดียวกับคุณ คนแปลกแยกสองคนในหมู่พนักงานโรงแรมเรียนน้อย เธอเรียนจบบัญชี เป็นนักอ่าน คุณจบช่างไฟฟ้าและเป็นนักอ่าน คนอ่านหนังสือสองคนถูกหมุนเหวี่ยงออกจากโลกมาพบกัน ห้องของคุณไม่มีทีวี และเธอจะพออกพอใจที่เป็นเช่นนั้น ตั้งแต่ครั้งแรกที่คุณพาเธอมาที่นั่น คุณพาเธอข้ามจังหวัดไปดูหนังแล้วเลือกซื้อหนังสือ กินอาหารร้านดังที่เปิดสาขา

ในห้าง ไปด้วยรถเก๋งที่คุณยืมเพื่อนมา จากนั้นก็มาที่ห้อง ต่อมาไม่นาน หลังเลิกงาน คุณจะร่วมรักกับเธอ จากนั้นนอน เปลือยกายอ่านหนังสือกันคนละเล่ม พูดคุยกันราวกับเป็นตัวละครจากหนังสือที่อ่าน เป็นนักเขียน เป็นศิลปิน เป็นพวกคน ร่ำรวยที่กรีดกรายอยู่ในร้านเหล้า พูดคุยปรัชญาเกี่ยวกับ ความรักความฝัน และความตาย

แม่ของเธอไม่ชอบคุณ แต่นางไม่ชอบลูกสาวของตัวเองมากกว่า ไม่มีพิธีแต่งงานใดๆ ราวกับว่ามันเป็นการ ดีแล้วที่เธอจะปล่อยลูกสาวครึ่งดีครึ่งบ้าของเธอออกไปให้ พันๆ เมื่อเธอพาคุณกลับบ้านไปด้วยในวันสงกรานต์ ไม่มีการถามถึงพิธีแต่งงานใดๆ คุณแนะนำตัว อีกอ้ออยู่กับ ครอบครัวของเธอสองสามวัน พอกลับมาเธอก็ย้ายมาอยู่กับ คุณอย่างเป็นทางการพร้อมกับเสื้อผ้าไม่กี่ชิ้น หากมีแต่ หนังสือจำนวนมหาศาลซึ่งอัดแน่นอยู่ในถุงพลาสติกสี สดใสขนาดใหญ่หกหรือเจ็ดถุง คุณต้องซื้อมอเตอร์ไซค์ เทียวชนไปชนมาอยู่หลายเที่ยว หนังสือวางเรียงรายอยู่บน พื้น ทั้งนิตยสารรายเดือน รายสัปดาห์ หนังสือพิมพ์ วรรณกรรม หนังสือคู่มือ หนังสือทำอาหาร หนังสือธรรมะ หนังสือโป๊ เปลือย หนังสือของเธอสร้างอาณาจักรใหม่ในห้องเช่า หนังสือ ของคุณทั้งคู่สิ้นเข้าหากันราวกับแม่น้ำสองสายไหลลงสู่

มหาสมุทร แลทางสูงไปจรดบันเอา ลามไหลรากับเถาไม้
เลื้อยในปราสาทเก่าแก่

คุณได้ย้อนกลับไปยังวัยเยาว์อดีตของตัวเองผ่าน
เธอ ช่วงวัยที่การอ่านเขียนดูจะเรื้อเรื่องเหมือนความฝันยาม
บ่ายที่คนทั้งโลกหลับไหล เหลือแต่คุณและหนังสือของคุณ
ที่จะตื่นอยู่ชั่วนิรันดร์ ช่วงที่คุณยังมองเห็นว่าคุณอยากมีชีวิต
อยู่เพื่อเขียนอะไรสักอย่างหรือสร้างสรรค์งานศิลปะ เธออ่าน
หนังสือมากกว่าคุณ เธออ่านทุกอย่าง คุณเคยเป็นแบบนั้น
ช่วงที่เรียนมัธยม ช่วงที่คุณตะลุมอ่านราวกับหิวตัวหนังสือ
สวาปามมัน เคี้ยวกลืนมัน นั่งฝันกลางวันเรื่องการเป็นนัก
เขียน คุณเขียนด้วยตอนที่ยังเรียน เธอก็เขียน และยังเขียน
อยู่ คุณคิดว่าคุณเคยอ่านเรื่องสั้นของเธอซึ่งเธอบอกวามัน
ได้รับการตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ครั้งหนึ่งคุณ
เคยใช้เวลาทุกวันอาทิตย์ยืนอ่านเรื่องสั้นในหนังสือพิมพ์หัว
นั้นติดต่อกันอย่างน้อยเป็นเวลาสามปี คุณคิดมาตลอดว่า
ถ้าที่บ้านคุณร่ำรวยกว่านี้คุณจะได้เรียนศิลปะ ตลอดชีวิตคุณ
เฝ้าฝันถึงการเป็นนักเรียนศิลปะ ได้อยู่กับการอ่านการเขียน
การวาดภาพหรือดนตรี แต่คุณวาดภาพไม่ได้เรื่อง ก็ตาร์ตัว
เดียวที่คุณเคยมีเป็นกีตาร์สายเพี้ยนมือสองที่ได้รับมาจาก
พี่ชายอีกทอดหนึ่ง ซึ่งทำให้ไม่ว่าคุณจะเพียรกับมันเท่าไรก็

ไร้ค่า คุณไม่เคยร้องถูกทำนอง สายเพี้ยนไม่สามารถตั้งให้ถูกต้องได้ คอร์ดเลยผิด ๆ เพี้ยน ๆ ไปหมด ถึงที่สุดก็เหลือเพียงโลกของหนังสือและการเขียนเท่านั้นที่เป็นเกราะกันภัยของคุณ จวบจนคุณเข้าวิทยาลัยช่างแล้วนั้นต่างหากคุณจึงเลิกอ่านหนังสือ ยอมจำนนให้กับการเป็นคนสามัญดาษดื่นออกไปใช้ชีวิต พบปะเพื่อนฝูง สำนะเลเทเมาตามร้านเหล้า หัดดนตรีอย่างจริงจังจากกีตาร์ของเพื่อน และร้องเล่นแต่เพลงที่มีคุณค่าในความคิดของคุณ บรรดาเพลงเพื่อชีวิตพวกนั้น ต่อมาคุณก็ได้งานในผับเล็ก ๆ ลุกลามาไปสู่การติดอยู่กับผู้หญิงบางคนซึ่งคุณลืมไปหมดแล้ว ถึงทุกวันนี้คุณอ่านแค่นิตยสารรายปักษ์สองสามเล่มที่หาซื้อได้ตามแผงเลือกหนังสือที่พูดถึงวงวรรณกรรม มีเรื่องสั้นตีพิมพ์ จัดลำดับชั้นของหนังสือจากความรู้ ๆ ปลา ๆ ในอดีต นาน ๆ ครั้งจะหยิบหนังสือเรื่องแต่งหากว่าคุณมีเงินพอจะซื้อ และใช้เวลาพอจะอ่าน ชื่อของนักเขียนหลายคนอวลในอากาศแต่คุณไม่อาจคว้าจับมาได้ คุณจดจำบางชื่อ แต่ไม่เคยอ่านงานของใครจริงจัง คุณมีหนังสือต่าชั้นกว่านั้นในการอ่าน บางกอก คู่สร้างคู่สม ชีวิตจริง ศาลาคนเศร้า แปลก ไปจนถึงมติชน สุดสัปดาห์ หรือสตาร์พิคส์ โลกการอ่านของคุณหดแคบเข้าตามกำลัง ความทรงจำของคุณแห้ววินอยู่แต่ในงานเขียน

ที่คุณอ่านเมื่อครั้งคุณยังไม่ได้ใช้ชีวิต อันเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดของคุณ สิ่งนี้เองที่เธอช่วยปลุกมันขึ้นมาส่งมันคืนกลับให้คุณเมื่อคุณมีความรัก

โลกนี้มันเลวระยำ ฉันมีทางเลือกไม่มากนักหากอยากมีชีวิตสืบต่อไป ถ้าไม่เขียนก็ต้องเริ่มกินยา ฉันควรชิงลงมือก่อน เพื่อจะไม่ต้องเกลียดชังคนทั้งโลก ฉันเริ่มลงมือเกลียดชังตัวเอง รู้ดีว่าถึงอย่างไรมันก็จะไม่ได้ทำให้ฉันไปยืนอยู่ข้างเดียวกับคนพวกนั้น แต่อย่างน้อยมันจะทำให้ฉันเสแสร้งแกล้งทำกับพวกเขาได้ การเกลียดตัวเองจะให้เสรีภาพในการที่จะไม่ถูกจ้องมอง หรือถูกจับได้ว่าฉันไม่สามารถทนพวกเขาได้ การเกลียดตัวเองคือการลงโทษที่เป็นการให้รางวัล ถ้าฉันเกลียดตัวเองมากพอ ฉันก็อาจจะได้รับความสงบในจิตใจจากสายตาสีอื่น ๆ ฉันมักฝันถึงการนอนในโลงศพแบบในตัวละครจากนิยายที่เคยอ่าน พวกคนที่แค่พยายามจะ ‘เดินไปตาย’ เหล่าผู้คนที่ฉันฝันถึง ผู้คนที่น่าจะเป็นเพื่อนกับฉันได้ ฉันใคร่ครวญเรื่องการกินยาอยู่ต่ออีกพักหนึ่งก่อนจะกลืนมันลงไป รอคอยความกระปรี้กระเปร่าที่กำลังเดินทางมาด้วยความช่วยเหลือของสารเคมีในสมอง จนกระทั่งป่วยนี้เองที่ฉันได้เรียนรู้ว่ามนุษย์ไม่ได้มีความซับซ้อนอะไร

มากกว่าสารเคมี จิตวิญญาณใด ๆ คือคำเรียกพรแดนของ
สารสื่อประสาทที่รอการค้นพบ ความรัก ความสุข ความ
โกรธแค้น ทั้งหมดเป็นเพียงสิ่งที่ยังไม่สามารถอธิบายกลไก
ของชื่อสารและตัวรับ ความเกลียดชังของฉันสงบลงได้เป็น
ระยะ ๆ ราวกับการเดินบนขอบเหว มันไม่ได้ทำให้ฉันกลับ
มาอยู่ในที่ที่ปลอดภัย ยาแค่ช่วยให้ฉันไม่กระโจนลงไปเท่านั้น
เอง ฉันเกลียดการนอนหลับ เพราะการนอนหลับให้เสรีภาพ
กับมนุษย์ทุกคน เมื่อหลับตาลงแล้วล่องลอยไปในความฝัน
มนุษย์จะได้อยู่เพียงลำพังอย่างแท้จริง ฉันบอกกับเขาหลาย
ครั้งว่าฉันเกลียดการนอนหลับ เพราะการนอนหลับจะทำให้
เราพراจากกัน เมื่อเขาหลับจะเหลือฉันอยู่ลำพังในความ
มืด แต่ที่ฉันเกลียดการนอนหลับไม่ใช่เพราะเกลียดที่จะต้อง
พราจากจาก ฉันเกลียดการนอนหลับ เพราะฉันไม่สามารถนอน
หลับได้อีกแล้ว ท่ามกลางการนอนหลับของทุกคน ฉันถูกทิ้ง
โดดเดี่ยวอยู่ในกรงของการตื่น กลางคืนมอบกรงซึ่งชื่อความ
มืดจ้องกลับมา ขณะที่ฉันเดินวนไปรอบ ๆ ห้องเช่า หยิบจับ
สรรพสิ่งไร้รูปด้วยความหวาดผวา เมื่อฉันนอนไม่หลับ ก็ไม่
หลงเหลือเสรีภาพ กลางวันคลีทบนชั้นกลางคืน ห้องแห่ง
เสรีภาพของการหลับถูกปิดตาย ถูกทิ้งให้อยู่ลำพังแต่ไม่เคย
มีอิสระอย่างแท้จริง นั่นคือกลางคืนของฉัน ฉันจึงเริ่มปลุก

คนอื่น ๆ ทำเสียงตึงตังกลางดึก หวังให้เขาตื่นมาอยู่ด้วยการนอนหลับทำให้เขาถึงฉันทไป ทำให้ฉันทโกรธแค้น กลางคืนคือศัตรูอันร้ายกาจ รอคอยความเหนื่อยล้าที่มาไม่ถึงเสียที

เธอบอกว่าเธอจะเอาลูกไปด้วย ตอนที่คุณเปิดประตูเข้าไปในบ้านเชือกป่านผูกผูกโยงอยู่กับพัดลมเพดาน เด็กอยู่บนอ้อมกอดของเธอ ศีรษะคล้องอยู่กับเชือก เด็กร้องไห้จ้า รับรู้ความตายทั้งยังไม่รู้จักร่ว่าชีวิตคือสิ่งใด ขณะมารดาของตนโอบรัดเอาเด็กเอาไว้ เธอร้องไห้ทั้งที่กำลังยิ้ม หันมาบอกคุณด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนแบบเดียวกับการกระซิบคำรักในคำคืนมีดมืดที่คุณทั้งคู่เปลือยกายกอดก่ายกันหลังจากร่วมรักเชื่องช้างดงาม ด้วยปากและน้ำเสียงดูเดียวกันบอกว่าเธอจะเอาลูกไปด้วย คุณผวาเข้าไปหาผลึกเธอจนล้มลง ชั่วคราวสองหรือสามวินาที คอของเด็กตรึงเข้ากับเชือก ก่อนที่ลูกจะดิ้นหลุดหลุด คุณดึงตัวเด็กออกจากบ่วง ลืมไปเสียสนิทว่าเธอกำลังตั้งครรภ์ลูกของคุณอีกคนอยู่

ทั้งหมดพอย้อนคิดไปแล้วมันก็เหมือนเรื่องอันน่าพร่ำพรึง เมียของคุณเป็นผู้หญิงบ้าที่พยายามจะแขวนคอลูกตัวเอง คุณรู้ว่าเธอตั้งใจที่จะตายด้วย และหากคุณอยู่ตรง

นั่นตอนนั้น เธอคงเอาคุณไปด้วย เธออาจจะแทงคุณสักแผล รอให้คุณตายช้า ๆ เมื่อเลือดค่อย ๆ ไหลออกจากตัวเธอจะ ชบหน้าลงบนอกของคุณ ใบหน้าเปราะเลือด ร้องไห้แล้ว บอกรักคุณช้า ๆ จนกว่าคุณจะหมดลมหายใจ สิ่งที่คุณคิด ไม่ออกก็มีเพียงว่าแล้วเธอจะเลือกจบชีวิตตัวเองอย่างไร เรื่องลึกลับที่คุณจะไม่มีวันรู้ชั่ววินาที หากด้วยเรื่องราวเหล่านี้เอง มันได้ผูกคุณไว้กับเธอ หลังจากคุณเอาเด็กลงจาก บ่วงแขวนคอ ปลอบทั้งแม่ทั้งลูกจนหลับไปพร้อมกัน หลังจากที่คุณไม่ได้นอนหลับสนิทมาแรมเดือนเพราะเธอคอย ปลุกคุณขึ้นมาฟังบทกวีที่เธอเขียนอย่างไม่ปะติดปะต่อ เดินวนรอบ ๆ ห้องในตอนกลางคืน

ทั้งหมดเริ่มจากการนอนไม่หลับในช่วงเดือนท้าย ๆ ของการท้อง แล้วต่อเนื่องไปถึงสามปี เธออ่านตลอดคืน อ่านทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำได้ เมื่ออ่านจนไม่มีอะไรจะอ่านอีกต่อไป เธอจะลุกขึ้นมาเดิน เธอมายืนจ้องคุณตอนนอนหลับ จากนั้นก็ไปยืนจ้องมองลูกของตัวเอง รอคอยให้ทารกตื่นมา ร้องหิวนม การตื่นของเธอทำให้คุณต้องหลับ ๆ ตื่น ๆ ไปด้วย เธอไม่ควรมียูก การมีลูกทำให้ความบ้ากลับมาเยือนเธออีกครั้ง แม่ของเธอเคยเตือนคุณแล้วว่าเธอไม่ปกติ แต่คุณไม่ยอมเชื่อ เธอเริ่มหยุดหงิดใส่เพื่อนร่วมงาน คำนวณ

ตัวเลขผิดๆ ถูกๆ จนต้องลาพักไปก่อนคลอด หลังจากนั้น ก็ยิ่งเลวร้ายลง คุณไม่อาจแน่ใจว่าความเป็นแม่หรือความ ไม่อยากเป็นแม่กันแน่ที่ทำให้เธอเป็นบ้า การนอนไม่หลับ มอบสิทธิในความเป็นแม่เต็มเวลาให้กับเธอ แต่มันพราก ช่วงเวลาที่จะได้เป็นตัวเองด้วยการตัดขาดจากทั้งโลก ไป คุณขอร้องให้เธอนอนเสียบ้าง ถึงขนาดยอมตื่นมาดูลูก ก่อนจะพบว่าเธอยังคงนอนกระสับกระส่ายพลิกตัวไปมาอยู่ บนเตียงขณะที่คุณค่อยๆ คว่ำหน้าลงกับเปลนอน

หลังจากที่คุณยับยั้งชั่งใจไม่แจ้งตำรวจจับเมียตัวเอง ทั้งหมดทั้งมวลทำให้คุณรักเธอมากกว่าที่เคยรัก รักเธอ รวากับอาชญากรรักกันและกันหลังประกอบอาชญากรรมร่วมกันมา รักเธอในฐานะของสิ่งแปลกปลอมเปราะบางซึ่งร่วง หล่นลงในจิตใจของตนเอง กล่าวให้ถูกต้อง ยิ่งเธอเป็นบ้า คุณยิ่งรักเธอ ความบ้าของเธอทำให้คุณเรื่อเรื่อง แข็งแกร่ง พอที่จะจัดการเรื่องทั้งหมด

คุณพาเธอไปหาหมอแทนที่จะไปหาตำรวจ หมอบอก ว่ายังรักษาอะไรเธอไม่ได้เต็มที่จนกว่าเธอจะคลอด ตอนนี้ คุณต้องประทับประคองเธอไปก่อน คุณส่งลูกคนโตกลับไป อยู่กับแม่ มารดาของเธอไม่สามารถติดต่อได้อีกแล้ว เธอ ออกจากงาน เพราะไม่อาจรวบรวมสมาธิได้ ยาทำให้เธอ

หลับตลอดวันและตื่นตอนกลางดึกเพื่อคร่ำครวญหาลูกที่พลัดพรากของตน

คุณไปรับลูกมาอยู่ด้วยเดือนละครั้งสองครั้ง ในเวลานั้นเธอจะนั่งซึม จ้องมองดูเด็กชายด้วยความรู้สึกผิดที่ไม่อาจลบล้างว่าครั้งหนึ่งเธอเคยจับเขาแขวนคอกับพัดลมเพดาน เธอไม่เข้าใจเด็กชายเกินจำเป็น สะดุ้งแทบทุกครั้งที่เด็กเรียกแม่ จู่ๆ หญิงสาวที่เคยหวงลูกจนเป็นบ้าไม่อาจเข้าใจบุตรชายของเธอได้อีก เด็กไม่รักเธอ เด็กไม่รักคุณด้วย สุดสัปดาห์ที่ลูกมาอยู่ด้วยจึงเป็นเพียงสุดสัปดาห์อันห่างเหิน รวากับเด็กรอวันอาทิตย์ตอนเย็นที่เขาคงพาเด็กกลับไปอยู่กับย่า ส่วนเธอนั้นหลับยาวนานตลอดบ่ายเพื่อจะได้คร่ำครวญให้สาสมใจในคืนวันอาทิตย์หลังจากเด็กกลับไปไปแล้ว

เพื่อให้ครอบครัวดำเนินต่อไปได้ คุณใช้เวลาตอนกลางคืนสัปดาห์ละสี่วันกลับไปเป็นคุณคนเดิมด้วยการไปร้องเพลงในผับเพื่อชีวิต กลับไปหาเพลงของพงษ์สิทธิ์ คำภีร์ พงษ์เทพ กระโดนชำนาญ คาราวาน คาราบาว คนด่านเกวียน โสปี หรือเลยลึกเข้าไปถึงอาร์ักษ์ อากาศ กอบเอาเพลงรักอันระทมและโรแมนติกของพวกเขามาร้องอย่างลึกซึ้งด้วยการแนบเรื่องราวของตัวเองลงไป การร้องเพลงและกิน

ดื่มช่วยให้ปลดปล่อยตัวเองออกจากเธอ กลับไปหาตัวตน
ดั้งเดิมของการเป็นศิลปินที่ไม่ได้ติดตามงานศิลปะ เทศนา
ในสิ่งที่ไม่เข้าใจ แทนที่จะเป็นนักอ่านเงิบเศร้าที่เข้าใจโลก
แต่สื่อสารไม่ได้ คุณกลับถึงบ้านราวเที่ยงคืน เธอจะเพิ่งตื่น
และยื้อเวลาที่จะคุยกับคุณ พวกคุณอาจจะร่วมรักกันอย่าง
อิหล์กือเหลือ คุณเมาและเหนื่อย ส่วนเธอตื่นเต็มตาและ
เต็มไปด้วยความกระตือรือร้นที่ล้นเกิน หลังจากนั้นหากว่า
เธอไม่คร่ำครวญเรื่องลูกเธอจะอ่าน คุณกับเพลงเพื่อชีวิต
ของคุณ เธอกับหนังสือของเธอ หนังสือที่คุณอ่านไม่รู้เรื่อง
อีกแล้วของเธอ นั่นคือวิธีที่ชีวิตรักของคุณดำเนินไปในช่วง
หลัง

ตอนนี้เองที่คุณปล่อยให้เธออ่าน และเขียน คุณบอก
ให้เธอเขียนทุกอย่างออกมา เขียนทั้งหมด เธอจึงเริ่มจมอยู่
กับการเขียนและการฟุ้งฟักลูกในครรภ์ หลังเลิกงานคุณกลับ
มาอ่านสิ่งที่เธอเขียน การเขียนสะเปะสะปะของเธอ สรรพนาม
กระโดดไปมาราวกับบทสนทนามากกว่าบทบรรยายทำให้
คุณริษยาเธอ ริษยาเธอมากขึ้นและรักเธอมากขึ้นด้วย กลายเป็น
เธอที่เขียน ไม่ใช่เป็นแรงบันดาลใจให้คุณเขียน คุณ
เปลี่ยนจากนักเขียนที่ยังไม่ได้เขียนเป็นบุรุษพยาบาลของ
นักเขียนที่ครึ่งดีครึ่งบ้า นักดนตรีกลางคืนที่ใช้การร้องเพลง

ของกวีแทนการเขียนหนังสือ เป็นตัวกลาง เป็นผู้ถ่ายทอด เป็นคนทรงของบทกวีที่ดังมาจากนักแต่งเพลง และจากเธอ ตอนนี้เธอหลับได้แล้ว อารมณ์กลับเป็นปกติ เธอไม่ร้องไห้คร่ำครวญหรือคิดฆ่าตัวตายอีกแล้ว หากทั้งหมดมาปรากฏอยู่ในงานเขียนของเธอ

เธอเขียนเรื่องของเธอกับคุณ เธอเขียนโดยใช้คุณเป็นศูนย์กลาง เธอเขียนโดยปลอมแปลงตัวเองเป็นคุณ เขียนเรื่องของผู้ชายที่อาศัยอยู่กับผู้หญิงที่เป็นบ้า เขียนสะเปะสะปะระหว่างความบ้าของเธอ ผุดพรายท่ามกลางเรื่องเล่าที่มีคุณเป็นผู้เล่า ตัวละครไร้ชื่อเสียง ไม่มีสิ่งใดบ่งชี้แต่คุณรู้ว่าเธอเขียนถึงคุณแน่นอน เขียนอย่างที่ไม่มันักเขียนคนไหนทำได้ เขียนในสิ่งที่คุณอยากจะเขียนได้แต่ไม่มีวันเขียนได้ คุณปล่อยเธอไว้กับการเขียน เธอโอบรัดมันและคุณโอบรัดเธอราวกับว่าถ้าเธอเลิกเป็นบ้า เธอจะหยุด การเขียนจะสูญสลายไปและคุณเองจะเป็นฝ่ายที่เป็นบ้าไป

บางอย่างอยู่ในแถวของตัวหนังสือซึ่งฉันงมขึ้นมาจากมหาสมุทรมืดตื้อซึ่งมือของคุณยัดยาวออกไม่รู้จบดิ่งรังไร้วังหล่นของฉันเอาไว้ และฉัน ดิ้นขลุกขลักเพื่อให้คุณปล่อยมือ เพื่อที่จะได้ร่วงลงไป ฉันกลัวเหลือเกินว่าถึงที่สุดเมื่อฉัน

ลืมนตาขึ้นเหนือหน้า ปะทะเข้ากับแสงตะวัน ดวงตาของฉันจะมีดบาด ฉันจะไม่สามารถหายใจได้ ทุกอย่างจะถูกแผดเผาและทำลายล้างลงไป ตอนที่ฉันอยู่กับแม่ แม่พยายามดึงฉันขึ้นมา มันทำให้ฉันทุกข์ทรมาน การต้องเป็นคนธรรมดาคือการฝึกตนอันเลวร้าย ปีแล้วปีเล่าฉันเฝ้าเคียดแค้นอยู่ในกองหล่อนไม่มีสิทธิ์ทำให้ฉันกลายเป็นคนที่ฉันไม่ได้เป็น เธอมี้อออกไปจากตัวฉัน ปล่อยฉันกลับไปหาโลกในหนังสือนิยายพวกนั้น พวกคนที่จบชีวิตอย่างระทมทุกข์หรือสุขสันต์ คนอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ตัวฉัน ถึงที่สุด มันก็ช่างแสนเศร้าที่จะพบว่าช่วงเวลาที่ดีที่สุดของฉันคือตอนที่ฉันอยู่คนเดียว ตอนที่ฉันถูกลืม จมหายไปในความมืด ตอนที่ฉันเขียน ฉันรักคุณมาก มากอย่างที่ฉันไม่เคยรักมนุษย์คนไหนเท่านี้มาก่อน แต่มันช่วยไม่ได้จริงๆ ในบางคืนฉันได้ยินเสียงของลูกชายร้องโยเยอยู่ในเปลที่ว่างเปล่า คำคืนแล้วคำคืนเล่าฉันคิดถึงเขา ฉันไม่ได้คิดถึงเขาแค่ตอนที่เขาไม่อยู่กับฉัน แต่คิดถึงเขาแม้ตอนที่เขาอยู่กับฉัน ถ้าหากเลือกได้ ฉันจะลดยุโรปโลกทั้งใบให้เหลือเพียงฉันกับเขา เด็กชายคนนั้นจะเป็นคนเดียวที่ฉันจะพาเขาไปที่โลกของฉัน แต่ตอนนี้เราอยู่ห่างไกลกันเหลือเกิน โกลจนประตูที่เปิดแง้มไว้ปิดลง โกลจนฉันจดจำใบหน้าของเขาไม่ได้อีก ฉันกลัวที่จะตะต้องตัวเขา รวากับว่ามันจะทำให้

ฉันรวบรวำ เพราะฉันได้สูญเสียเขาไปแล้วตลอดกาล ในเวลา
เช่นนี้ฉันจะเหนื่อยล้า ฉันจ้องมองเขาจนเหนื่อยล้า มองแขน
ขา มองเรือนร่าง มองใบหน้าของลูก ซึ่งดูเหมือนเคลื่อนห่าง
ไปจนฉันคว้าไว้ไม่ได้ หลังจากมองอยู่อย่างนั้นตลอดวันเสาร์
ฉันก็หมดเรี่ยวแรงจะฝืนต่อสู้ได้อีก ฉันจะหลับเพื่อลืมเขา
และลุกขึ้นมาคร่ำครวญให้กับความรักไม่รู้ชื่อ ความเจ็บปวด
ที่ไม่ทราบที่มาซึ่งสามีของฉันได้พรากไปจากอกในคืนหนึ่ง
ทิ้งให้ฉันทรนทรายอยู่ในความมืดข้างในตัวฉันเอง

เธอเป็นคนบอกคุณเองว่าเธอหยุดกินยาแล้ว ยาทำให้เธอ
อ่อนล้าเกินไป การเขียนของเธอค่อย ๆ ดีขึ้นเรื่อย ๆ มันก้าว
เข้าสู่พรหมแดนใหม่ ๆ หลังจากเธอเลิกใช้ยา คุณสองจิตสองใจ
ว่าควรจะบอกหมอเรื่องนี้ แต่คุณเชื่อใจ ๆ เอาว่าการเขียน
จะเยียวยาเธอได้ดีกว่ายา คุณเชื่อว่ามนุษย์มีศักยภาพที่จะ
เยียวยาตนเอง การรักษาด้วยยาทำลายความเป็นตัวเธอลง
ทำให้เธอเป็นเพียงจักรกลของการตื่นและหลับ คุณค่อย ๆ
กลับมารู้สึกถึงความอบอุ่นจากเรือนร่างเธออีกครั้ง เปลือย
เปล่าในบ่ายวันอาทิตย์ หลังจากร่วมรักกัน เธอหลับไปทั้ง
ยังเปลือยโดยมีหนังสือบางเล่มเปิดค้างเอาไว้ คุณซ้อมดนตรี
เล่นเพลง ‘นิทรา’ ของพงษ์เทพ กระโดนชำนาญ ร้องท่อน

ที่ว่า หากเธอเป็นหญิงนิทราอาลัย จะเคียงกายขอเป็นชายนิทรา ด้วยความรู้สึกเต็มล้นจนต้องร้องไห้ รู้สึกถึงบางสิ่งบางอย่างที่ได้รับการเติมเต็ม ถูกห่อหุ้มด้วยความโรแมนติกจากความสัมพันธ์พร่องพิการของคุณกับเธอ คิดถึงใบหน้าตัวเองในรายการคนค้นคนเมื่อคุณแสดงให้คนทั้งโลกเห็นถึงรักแท้ที่คุณมีต่อผู้หญิงที่เป็นบ้าและเป็นศิลปิน ความรู้สึกเหล่านี้ห่อคลุมไว้กับเธอ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นคุณจะไม่ทิ้งเธอ

คุณเริ่มเก็บรวบรวมสิ่งที่เธอเขียนทีละเล็กละน้อย แล้วเขียนมันขึ้นใหม่ คุณเขียนจดหมายฉบับหนึ่งในชื่อของเธอ เขียนเรื่องเธอใหม่โดยลบคุณออกเพื่อให้เธอได้เป็นคุณอย่างเต็มที่ คุณใช้สรรพนามคุณแทนที่ในการเขียน คุณเขียนโดยใช้ถ้อยคำของเธอ และชื่อของคุณเขียนเรื่องของเธอกับคุณขึ้นมาใหม่ ก่อนจะส่งไปที่นิตยสารรายเดือนฉบับหนึ่ง รอคอยอย่างอ่อนล้าให้เขาตอบกลับ รอคอยให้ความฝันของการเขียนเป็นจริงขึ้นมา

หากไม่มีการตอบกลับ สามเดือนอันทุกข์ทรมานเคลื่อนไปอย่างนั้น คุณทุนทุราย ส่วนเธอยังคงตั้งมั่นกับการเขียน เธอบอกคุณว่าเธอจะนอนกลางวัน และเขียนกลางคืนอีกครั้งเพราะมันไปได้ดีกว่า คุณพบว่ายาเม็ดสีฟ้าและสีส้มยังคงครบตามจำนวนทั้งที่ควรหมดไปแล้ว เธอเป็น

คนบอกคุณว่าคุณน่าจะเอาจดหมายที่เธอเขียนส่งไปตาม
 นิตยสารที่คุณเคยอ่าน เธอบอกว่าได้แรงบันดาลใจจาก
 นิตยสารพวกนั้น หนังสือคู่สร้างคู่สม หรือชีวิตจริง เธอรู้
 อ่านเล่มเก่า ๆ ของคุณในช่วงเวลาที่นอนไม่หลับ หนังสือที่
 คุณเลิกอ่านหลังไปเป็นนักดนตรี

จดหมายของคุณได้ดีพิมพ์ในหนังสือชีวิตจริงฉบับปม
 มาริโ้ เมาริโ้ คุณอับอายอยู่ลึก ๆ ที่ในที่สุดงานเขียนของ
 เธอลดรูปเหลือเพียงจดหมายจากทางบ้านในชื่อของคุณเล่า
 เรื่องชีวิตคู่โรแมนติก ความคิดนี้กัดกินคุณ มันกลายเป็น
 เครื่องชี้ความจริงที่ว่าถึงที่สุดนี้เป็นเพียงเรื่องน้ำเน่าชั้นรอง
 ที่ผู้อ่านคงจะคิดว่าเป็นเรื่องแต่งเท่านั้นเอง

ฉันมักฝันเห็นตัวเองกำลังฆ่าลูกชาย แขนคอเข้ากับ
 พัดลม ในฝันเด็กยิ้มน่ารักและกอดฉันจนหมดลมหายใจ ใน
 ความฝันของฉันเขาเป็นคนที่กินยาและเขียนทุกอย่าง เมื่อ
 ฉันฝัน ฉันจะไม่รู้สึกทุกข์ร้อนเลย โลกยังคงระยำแม่ในฝัน
 นั้น แต่ฉันไม่คิดกับมันอีกแล้ว ฉันมองดูเขาเขียน รู้สึก
 อิ่มเอิบเป็นสุข มันดีกว่าการที่เขาเล่นดนตรีเพลงดีสองหน้า
 พวกนั้น แม้บางเพลงมันจะใช้ได้ก็เถอะ ในความฝัน ฉันกับ
 ลูก พร้อมกับบ่วงเชือกที่พันรอบคอของเรา จ้องมองดูด้าน

หลังของเขาจากบนเตียงนอน โต๊ะเขียนหนังสือหันเข้าหาหน้าต่าง มีแสงแดดสาดส่อง เขากำลังเขียนเรื่องที่ฉันเพิ่งอ่านจบไป การอ่านเรื่องความรักของเราเติมเต็มฉันราวกับแสงแดดยามเช้าโอบคลุมเรือนร่าง เขาไม่ควรถองกินยา เพราะมีแต่การไม่กินยาเท่านั้นที่จะทำให้เขากลายเป็นศิลปิน เราต่างโตมาในความจำกัดจำเขี่ยของชีวิต ฉันและเขา เราต่างรู้ดีว่าถ้าเราอยู่ในโลกอีกแบบ เราจะกลายเป็นคนอีกแบบ เราจะสร้างสรรค์งานศิลปะอย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อย ยิ่งกว่าการร่วมรักมาราธอนครั้งใด ๆ ถ้าเราไม่ต้องกังวลเรื่องปากท้อง เราจะนอนอ่านแต่หนังสือที่เราไม่เคยอ่าน และฝันถึงสิ่งที่เราไม่เคยรู้จักครั้งแล้วครั้งเล่า ความฝันที่อธิบายไม่ได้ พลังงานที่ไม่รู้วิธีปลดปล่อยกัดกินเราจนบิดเบี้ยว เรากลายเป็นทารกvikฤรูปสองคนในโลกแห่งความเป็นจริง ฉันเป็นบ้า ส่วนเขาพยายามคิดว่าไม่เป็น เขาต่างหากที่เป็นฝ่ายกินยาเพื่อจะอยู่ต่อ ส่วนฉันพยายามไปจากมันตั้งนานแล้ว ความทรนัมนั้นมอบความสุขให้แก่เราราวกับนักบวชที่ทรนัมนตนเพื่อพบพระเจ้าเพียงชั่วเสี้ยววินาที อีกหลายปีข้างหน้าฉันรู้ หลังจากที่เราตายลงได้จริง ๆ เดี๋ยวจะพบว่าแม่ของเขาเคยทำสิ่งที่ถูกต้องมาก่อน คือการพาเขาไปจากโลก ฉันรู้สึกวันหนึ่งลูกจะคิดอย่างนี้ และฉันไม่อยากให้เขาเศร้าตอนนั้น

ฉันอยากบอกว่าแม่ขอโทษที่ทำไม่สำเร็จ จงมีชีวิตเถิดลูก
ไม่มีอะไรที่ลูกจะทำได้อีกแล้ว และตอนนี้ฉันจะหลับตาลง
อีก ทั้งเขาไว้กับความอับอายของตัวเอง เวลาเขาอับอายฉัน
รู้สึกเป็นสุข และฉันรู้สึกผิดที่ตัวเองเป็นสุขยามคู่ชีวิตร่ว
งหล่น หากต้องอธิบาย ความรู้สึกผิดเหล่านี้ต่างหากคือสิ่ง
แท้จริงในความสัมพันธ์ของเรา

อำนาจแห่งความคิดถึง

มีร่องรอยของการเฉลิมฉลองในมวลอากาศในเสียงเพลง
พรปีใหม่ที่เปิดซ้ำๆ ซากๆ รวกับการสะกดจิต ในสี่สัน
จุดฉาดของกระดาดห่อของขวัญ ธิบั่น ป้ายพลาสติกกริ้วๆ
เขียนคำสวัสดิ์ปีใหม่ คุณนั่งละห้อยอยู่ในศูนย์โทรศัพท์มือถือ
จ้องมองใครสักคนซื้อหาของขวัญไปให้ใครสักคน กระดาด
บัตรคิวยับเยื่อยู่อยู่ในมือ ป้ายไฟขึ้นคำก่อนหน้าสองเลขและ
ความว่างโหวงในอก เมื่อมีผู้คนเฉลิมฉลองก็มีคนอื่นๆ ที่
การเฉลิมฉลองนั้นทำให้รวดเร็ว วันนี้อันเปิดเป็นวันสุดท้าย
ก่อนจะปิดปีใหม่ คุณตัดผมนักเรียนสองหัว ชายเฒ่าหัวหนึ่ง
หัวสุดท้ายเป็นเด็กหนุ่มที่พยายามจะให้คุณตัดผมโกข้าง
เดียวตามรูปที่เขาเอามาจากในมือถือ แต่จนแล้วจนรอดคุณ
ก็ตัดมันออกมาเป็นทรงรองหรืออยู่ดี เครื่องปรับอากาศ
เก่าแก่ล้าลครืดคราดแทรกเสียงจากทีวี เศษเส้นผมเกลื่อน
พื้น ลุงช่างแก้ไอเบอร์หนึ่งฮัมเพลงเก่าของสายัณห์ สัญญา

เธอไม่โทรหาคุณสามวันแล้ว

เธอเป็นเหมือนกระจกสะท้อนภาพของตัวเอง
หากว่าคุณยังเป็นคนที่ถูกบังคับให้เป็นอยู่ ไร้ผมยาวปล่อย
เนื้อตัวให้ท่วม รยางค์หย่อนคล้อย เต้านมขนาดมหึมา และ
ลูกสองคน คนโตเพิ่งออกจากโรงเรียนหลังจากทำผู้หญิง
ท้อง เด็กหนุ่มคนนั้นรู้จักคุณ รู้ว่าคุณเป็นซู้รักของมารดา
เขาเป็นเด็กเกียบ ๆ ที่ไม่อาจล่วงรู้หลายเดือนหลังจากนี้
เขาจะเปลี่ยนแปลงไปชั่วนิรันดร์เมื่อเธอหนีตามคุณไปยัง
เมืองเล็กริมทะเลเหม็นเน่า และลูกสาวของเขาคลอดออก
มา คิวเรียกคุณแล้ว คุณถามเด็กสาวสวยผมสีออกทองคน
นั้นว่ามีชื่อของป้าใช้ไม่ได้มาสองสามวันแล้ว เด็กสาวถาม
เบอร์โทรศัพท์ ตรวจสอบบางสิ่งหน้าจอ คุณจ้องมองเล็บ
สีชมพูเคลือบมันวาวแวววาวเคาะแป้นพิมพ์ หลายปีก่อนเด็กสาว
แบบนี้ทำให้คุณตื่นเต้น รวากับเรียกให้คุณเข้าไปหา แต่ไม่
อีกแล้ว คุณแค้นจะทำอะไรแบบนั้น ไม่มีความรัญจวนหลง
เหลืออยู่อีก มีแต่การนอนกอดกันในห้องมืด คุณแค่อยาก
อยู่กับเธอในคืนส่งท้ายปีเก่า สิ่งซึ่งยากเสียยิ่งกว่าการจีบ
เด็กสาวรุ่นลูก เด็กสาวบอกว่าโปรโมชันของคุณปกติดี เธอ
เสนอขายโปรโมชันใหม่ ขณะรับมือถือของคุณไปตรวจสอบ
ทุกอย่างเป็นประจำปกติดี มีแต่คุณที่ผิดเพี้ยนเสมอ

ล่องลอยออกจากร้านมือถือ ลมกลางคืนจับท่ายทอย
เศร้าน้อยเปิดโล่งของคุณ คุณส่งข้อความสวัสดิ์ดีปีใหม่เข้า
ในไลน์ของเธอเหมือนเป็นสัญญาณ เป็นการร้องเรียกด้วย
ภาษาเฉพาะที่มีแต่เธอที่ได้ยิน การเรียกที่ไม่ต้องตอบสนอง
ราวกับสัจবাদเจ็บครวญเศร้าให้บาดแผลทุเลาลง สามีของ
เธออยู่ในห้องไอซียู เขาป่วยไ้นานก่อนเธอจะพบคุณ สามี
ของเธอไม่เคยตัดผมที่ร้านคุณ เขาตัดผมกับช่างประจำอีก
ร้านหนึ่ง ชายร่างท้วม ตี๋มจัด และมีทุกความทุกข์อยู่ใน
ดวงตา เธอคบกับคุณหลังจากสามีของเธอป่วย เขาเป็นตับ
แข็ง ท้องบวมพองจากน้ำตาที่ขังค้างอยู่ข้างใน คุณอาจเป็น
เพียงเครื่องแก้เหงาของเธอ เป็นรักแท้ที่เธอเพิ่งค้นพบ หรือ
เป็นเพียงกระท่อมทับสำหรับพักหลบพายุใหญ่ คุณพบเธอ
ในร้านอาหารที่เธอทำงาน คุณชอบผิวเผือดของเธอที่เรื้อรัง
เวลาที่เธอร้องแสบ เวลาที่เธอตักข้าวเพิ่มให้คุณอีกหน่อย
หรือหัวเราะเสียงดังไม่ปิดปากกับมุกตลกกลามกของคุณ เธอ
เป็นทั้งผู้ช่วยแม่ครัว เด็กเสิร์ฟ ล้างจาน เธอทำกับข้าวได้
นิดหน่อย หลายครั้งข้าวผัดหมูของเธอจะติดเค็ม แต่คุณก็
ชอบขอให้เธอทำให้กิน เหมือนลูกค้าบางคนที่จะจองช่าง
ตัดผม แต่ไม่เคยมีใครเจาะจงคุณ คุณขี่มอเตอร์ไซด์พาเธอ
ไปชายหาดไกล ๆ ลมทะเลพัดตึง ลมพัดเส้นผมละเอียดเล็ก

ของเธอซึ่งรวบไว้อย่างลวกๆ คุณชอบดูมือของเธอที่พยายามจะรวบมันไปเหน็บหู ขโมยหอมจนเธอตีไหล่เอาแรงๆ เธอกอดเอวคุณแน่น หมวกกันน็อคสะท้อนทุบลงบนหลังของคุณ นั่นทำให้คุณรู้สึกเข้าใจความเป็นชายซึ่งคุณไม่ได้ต้องการเป็น คุณตัดผมสั้น วางทำให้ดูมีมาด มันทำให้คุณเป็นอย่างอื่น เป็นสิ่งเปราะบางน่าขัน แต่นั่นเป็นเหมือนทางเลือกไม่ก๊ออย่างที่คุณมี คุณรังเกียจความอ่อนหวานแบบสตรีพวกนั้น สำหรับคุณ สวมเสื้อเชิ้ตแขนสั้นหลวมโคร่งกับกางเกงยีนส์ตัวใหญ่เพื่อปกปิดทรวดทรง คุณลunge้าอ้าหมายเลขหนึ่งเป็นคนตัดผมให้กับคุณหลังร้านปิด พัดลมเก่าบนเพดานโยกเยก ลุงค่อยๆ เล็มผมของคุณ วางแบตเตอรี่บนถาดลงบนท้ายทอย โถผมของคุณขึ้น บางวูบคุณรู้สึกว่าเฒ่าสามกวงใจเบียดร่างกับร่างคุณ แต่แกอาจจะเป็นเพื่อนคนเดียวที่คุณมี คนอื่นๆ ไม่ชอบท่าทางกร่างเกินจริงเพื่อแสร้งเป็นชายของคุณ พวกเขาไม่ชอบคุณ มันเท่านั้นเอง สามีของเธออยู่ในห้องไอซียู ลูกชายหายออกจากบ้านหลังเกิดเรื่องและลูกสาวคนเล็กเธอฝากไว้ที่บ้านของพี่สาวที่เป็นแม่ครัว

ครึ่งหนึ่งในเดือนธันวาคม คุณเคยแอบไปเยี่ยมเธอตอนดึก อากาศเย็นลงเล็กน้อยในคืนนั้น ปู่เลื่อนนอนอยู่บนซานฟักบันไดชั้นสอง ใบหน้าซูบเศร้า เธอไม่เคยตอบว่าเธอ

รักเขาหรือเปล่าเมื่อคุณถาม เช่นเดียวกับที่เธอไม่เคยตอบว่ารักคุณ เธอลึกลับและไกลออกไป คนที่คุณกอดไว้แต่ไม่มีทางเข้าไปถึง คุณทั้งคู่จับกันนุ่มสัดหลังตึกศิลากรรมกลางคืนของความป่วยไข้ที่ตรมตรอมจนกระทั่งแสงน้อนยังเขียวซีด คุณบอกให้เธอคอย คืนนี้จะขอเพลงให้เธอฟัง พวกคุณขอเพลงให้กันและกันเสมอ บางทีคืนนี้ฝนอาจจะตก คุณเห็นภาพเธอนอนห่มผ้าขนหนูตรงชานพักบันไดฟังเสียงฝนกระแทบชายคา หวาดผวาว่าพยาบาลจะเรียกหากกลางดึกไปเอายาด่วน หรือแจ้งข่าวร้ายซึ่งคุณรู้ดีว่าจะมีแต่เธอคนเดียวเท่านั้นเมื่อข่าวมาถึง จะไม่มีใครกอดเธอไว้และคุณเป็นคนที่ไม่อาจกอดเธอมากที่สุดในตอนนั้น

กลางคืนวันสิ้นปีเศร้าสร้อยเป็นพิเศษสำหรับคนโดดเดี่ยว คุณซื้อเบียร์สองกระป๋อง และขนมขบเคี้ยวกลับเข้าห้องมืดทึม ตั้งใจจะเปิดทีวีไว้เป็นเพื่อนแต่ที่พบคือนายกรัฐมนตรีทหารกำลังสนทนากับประชาชนเสมอมาในทุกคืนวันศุกร์อย่างไม่หลาบจำ คุณไม่ชอบเสียงซิงซังแบบนั้น เพราะบางครั้งมันทำให้นึกถึงตัวคุณเองขณะแสร้งทำเป็นชายหัวทาวญู หากพอบิดทีวีมันก็เหลือแต่ความเงิบ เงียบจนคุณได้ยินเสียงความห้วนโหวเต้นร่าอยู่ในอก บางทีเขาอาจตายคืนนี้ คุณหมดหน้าที่ลง และเธอจะพลัดพรากจากคุณ

ไปตลอดกาล

ตอนคุณอายุสิบห้า คุณเคยถูกข่มขืน อวัยวะเพศยื่น ยาวน่ารังเกียจชำแรกในเรือนร่าง คุณนึกสงสัยว่ามันจะเป็น ยังไงถ้าคุณท้องหรือติดโรค แต่มันก็ผ่านไปแล้ว สองสัปดาห์ต่อมาคุณตัดผมสั้น เผากระโปรงทุกตัวในบ้าน และบอกแม่ว่าคุณชอบผู้หญิง แม่เหินห่างจากคุณหลังจากนั้น ทั้งที่คุณรู้ว่าแม่รู้อยู่แล้ว ลึก ๆ คุณรู้ว่าแม่เหินห่างจากคุณเพราะคุณถูกข่มขืน ไม่ใช่เพราะคุณเป็นสิ่งที่คุณเป็น

เพลงนั้นชื่อ *อำนาจแห่งความคิดถึง* คุณบอกกับสาวกระป๋อง ดีใจใจดีประจำคลื่น ขอเพลง *อำนาจแห่งความคิดถึง* ฝากให้น้องแตรั่ว จากพี่เรียมคนชื่อ แตรั่วเป็นชื่อที่ลับ ๆ ที่คุณรู้จักสองคน มันมาจากชื่อเพลงของสาริกา กิ่งทอง นักร้องที่เธอบอกว่ามันทำให้คิดถึงคุณ

สาวกระป๋องถามคุณว่าไม่ไปเที่ยวปีใหม่หรือ คุณบอกว่าไม่ไปครับ น้องแตรั่วเขาไม่ว่าง แล้วก็หัวเราะแกล้งแกล้ว คุณหวังว่าเธอจะได้ฟัง กลางคืนมีดมิด เธอจะควานหาคุณในเพลงลูกทุ่งที่คุณฝากไว้กับดีเจสาวกระป๋อง แบนหูเข้ากับวิทยุเครื่องเล็กตรงخانพักบันได คุณฝากเพลงให้เธอ เธอฝากเพลงให้คุณเป็นบางครั้ง เพลงที่ทำให้นึกถึงการกอดเอวขณะซีรอมอเตอร์ไซด์ หรือการนอนเปลือยกายกมมมือกันในห้อง

มิดมิด เธอโอบคุณเข้ากั๊บกอมหีมาของเธอ ลูบศีรษะผมตัด
 ล้นของคุณ ยามบ่ายเธอจะลุกขึ้นสวมเสื้อผ้า สวมผ้าคลุม
 ผมสีเหลืองมะนาว กลับคืนสู่โลกที่เธอเป็นภรรยาของชาย
 เฒ่าที่ป่วยไข้ตลอดเวลา คนที่เธอไม่เคยพูดถึงไม่ว่าจะ
 ทางดีหรือทางร้าย เจียบเขียนอย่างเทิดทูนและหวาดผว
 รวกับการหล่นชื่อจะเป็นการร้องเรียกเขา ประจักษ์ตัวเอง
 ว่าเป็นหญิงมารัก ในห้องของคุณเธอมาจากโลกอื่น
 หลงทางเข้ามาในถ้ำมิดมิดที่คุณเป็นเจ้าของ ทำให้มันเรื่อง
 ขึ้นอย่างเศร้า ๆ เหมือนผิวของเธอ หรือผ้าคลุมผมของเธอ
 เมื่อเธอจะไปจากคุณ แสงสีเหลืองมะนาวจากเธอ กลิ่นผง
 ซักฟอกจากเสื้อผ้าของเธอค่อย ๆ สูญดับในความมืด มีเพียง
 เพลงลูกทุ่งหวานเศร้าของสาวกระบี่เท่านั้นที่ปลอบคุณใน
 คืนค่า คำสัญญาและจดหมายรักในเพลงของสายัณห์ สัญญา
 ศรีศิริ ศรีประจวบ ต่าย อรทัย เรียม ดาราน้อย น้ำอ้อย พุ่มสุข
 ดาว บ้านดอน หรือพุ่มพวง ดวงจันทร์

คุณตื่นตอนเกือบเที่ยงคืน เธอไลน์หาคุณ ข้อความ
 ล้น ๆ บอกว่าเขาเสียแล้ว

ความมืดล้นสะท้อนด้วยเสียงของฟลุ่ปีใหม่ สาวกระบี่
 กำลังบอกเล่าผู้ฟังอยู่ในวิทยุ จากห้องของคุณมีเพียงเสียง
 ระเบิดซ่า ๆ ที่คุณมองไม่เห็น คุณคิดถึงเธอจนแทบขาดใจ

ลูกๆ คงถูกเรียกตัวมา มีแต่คุณพลัดหลงอยู่ในถ้ำมืดตื้อ
และวันคืนเคลื่อนผ่านไป รอคอยรุ่งเช้า รอคอยไลน์ตอบกลับ
รอคอยเพลงรัก รอคอยและรอคอย

ในสวนซีเมนต์

แต่ ก.สุรางคนางค์ และ Ian McEwan

สิ่งเดียวที่หลงเหลืออยู่หลังบานประตูเสื้อผ้าหักพังคือ
ชุดนอนสีฟ้าลายการ์ตูน เลื้อยแขนยาวผ้าเนื้อบาง กับกางเกง
นอนขาวลายเดียวกัน ม้วนเป็นก้อนกลมจมฝุ่นในชอกตู้
ที่บ้านพับเลื้อนหลุดเปิดให้เห็นกระจุยชิ้นผ้าแตกหัก คุณหวัง
ว่าจะมีชุดชั้นในหรือยกทรงหลงเหลืออยู่บ้าง แต่ลิ้นชักทุก
ชั้นถูกรื้อออกกองระเกะระกะ พลิกคว่ำไค้เกือยรายรอบ
ตำแหน่งที่เคยเป็นเตียงนอนเคลื่อนไปด้วยเศษข้าวของ
เครื่องใช้ ฟูกนอนแห้งกรังฝังอยู่กับผนัง คุณค้นเคยกับห้อง
นี้ กับตู้เสื้อผ้าแบบฝังลงไปใผนังสีขาว เพราะคุณเป็นคน
เช็ดถูมันตลอดหลายปีด้วยอาการของคนเมามายคลั่งรัก
คุณใช้เวลาทั้งวันมองหาเศษเส้นขนหยิกงอของเธอซึ่งอาจ
ติดมากับผ้าถูพื้น คุณคลั่งในรักตลอดช่วงเวลาวัยรุ่นของคุณ
นานนับนานจนแม้คุณไม่ได้อยู่ที่นั่นอีกแล้วหลังจากแม่ของ

คุณตาย หลังจากที่คุณผ่านวัยหนุ่มอย่างยากแค้นลำเค็ญ
จนต้องกลายเป็นคนบ้า คุณก็ยังรักเธออยู่ รักวันเวลาของ
การเข้าไปทำความสะอาดห้องและสืบท่องรอยของเธอ
จากสิ่งต่าง ๆ มันให้รสดีกว่ายาเสพติดใด ๆ ที่คุณเคยลอง
มาเสียอีก กลิ่นหอมของเรือนผมสาวรุ่น ตึกตาคอหมีที่เธอทอด
หรือร่องรอยรูปร่างของเธอบนผ้าปูเตียง ถ้าโชคดียังอาจ
จะพบชุดชั้นในของเธอที่เผลอถอดซุกไว้ในผ้าห่ม ทุกอย่าง
เลื่อนรางตกตะกอนอยู่ใต้ชั้นหนาของฝุ่น ผิงอยู่ใต้คราบฝน
ที่กัดเซาะผนัง หลังบานหน้าต่างที่ตอกไม้ปิดตาย ปะปนอยู่
ในเศษซากข้าวของซึ่งถูกรื้อทิ้ง พวกเด็กแว้นนั้นคงมาเสพยา
กันที่นี่ อาจจะพาผู้หญิงมานอนกันที่นี่ คุณรู้สึกรากับว่า
ศาสนสถานของตนเองโดนรื้อทำลาย รวากับโดนหยาบหมิ่น
ศักดิ์ศรี คุณยืนอยู่ในห้องร้างชั้นสองของบ้านร้างที่ลือกันว่า
มีภูตผีมาลึงสู่ไม่รู้จากไป เปลือยกางเกงออก ความหากลืน
ของเธอที่อาจจะหลงเหลืออยู่ในชุดนอนลายตุ๊กตานั่น แต่
ไม่มีอื่นใดนอกจากกลิ่นอับแห่งชวนแสงชนของพวกเห็ดรา
คุณตื่นเต้นซิงซัง ทำพิธีสักการะรักแรกและรักเดียวของคุณ
ปลดปล่อยน้ำตาสีขาวทั้งกำลังยืนอยู่ ทรวดร่างเกลือกกลงไป
ในฝุ่น คราบโคลนของพื้นเประเป็นแนวเดียวกับน้ำตาหนืด
ชั้นของคุณอีกครั้ง รวากับได้รับพรจากพระเจ้า หรือกลับไป

เสพยาที่คุณหลงใหล หรือค้นพบงานศิลปะที่ดึงดูดงามในกองขยะ คุณเกลียดไปกับเปลือกของเธอ วาดเรือนร่างของเธอขึ้นจากฝุ่น หลับไหลไปทั้งที่นอนอยู่กลางพื้นที่โสโครก ทั้งที่ทางเกยยีนส์โกโรโกโสของคุณยังกองอยู่ที่ข้อเท้าโดยมีชุดนอนของเธอทับอยู่บนลำลึงค์ที่กำลังเล็ดสปีบ ชื่นชุ่มและเปรอะไปด้วยคราบของใยแมงมุม

พวกเขามีลูกสามคน คนโตเป็นเด็กสาวอายุไล่ ๆ กันกับคุณ คุณโอ้อาจจะโตกว่าคุณแค่ไม่กี่ปี ในปีนั้นคุณอ้อมอายุราวสิบสองสิบสามขวบ เด็กสาวคนนั้นติดคุณราวกับคุณเป็นพี่ชาย ส่วนคุณอาร์มเป็นเพียงเด็กเล็กที่เพ่งพันวัยทารกมาไม่นานนัก มันเป็นปีอันมืดมิด ปีที่แม่ตายและคุณพลัดพรากจากพี่น้อง

คุณเป็นลูกคนเดียว แม่พูดอะไรไม่ค่อยน่าเชื่อถือมาแต่ไหนแต่ไร แม่บอกว่าคุณเกิดในบ้านของคุณผู้หญิง แม่อายุไล่เลี่ยกับคุณผู้หญิง ตอนที่แม่เข้ามาทำงานที่บ้านนั้นและถูกบังคับให้สาบานว่าจะอยู่รับใช้จนตัวตาย แม่ของคุณเทิดทูนคุณผู้หญิงไว้เหนือสิ่งใด ทำตามคำสั่งราวกับเป็นเพียงอุปกรณ์ชิ้นหนึ่ง ซึ่งมีหน้าที่เฉพาะที่ถูกตั้งโปรแกรมมาแล้ว หลังจากคลอดคุณโดยไม่มีพ่อ และรอดตายอย่างโดดเดี่ยวในบ้านนั้น แม่ยังเสพติดการสำนึกบุญคุณที่บิดามารดา

ของคุณหญิงไม่ขับไล่ไล่ส่งแม่ออกมานอนข้างถนน แม้ว่าจะไม่มีหมอลักคนมาช่วยทำคลอด แม้ว่าคุณจะคลอดออกมาด้วยมือของยายเฒ่าแม่ครัวในค้ำคิ่นอันมีดมีดคิ่นหนึ่งก็ตาม แม่ย้ายตามมารบใช้ที่บ้านใหม่หลังจากคุณผู้หญิงแต่งงานโดยเอาคุณมาด้วย แม่มักบอกว่าชีวิตของแม่คือการพลัดพราก ครั้งแล้วครั้งเล่า จากหมู่บ้านเล็ก ๆ ที่ไม่มีต้นไม้ใด ๆ สามารถจะงอกงามขึ้นได้แม้แต่ต้นเดียว มีก็แต่ทุ่งโล่ง ๆ ต้นหญ้าชิดเขียวเกรอะก้งด้วยโคลนและฝุ่น ทุ่งหญ้าเรียบเสมอเหมือนผมเกรียน แห้งตายราวซากศพในฤดูแล้งก่อนจะฟื้นจากความตายมาเป็นเวลาสั้น ๆ อีกครั้งในฤดูฝน คุณไม่รู้จึกที่ที่แม่จากมา ไม่รู้จักบ้านที่เต็มไปด้วยสวนดอกไม้ของคุณผู้หญิงที่คุณเติบโตขึ้นด้วยซ้ำ บ้านของคุณผู้หญิงคือสวนดอกไม้ที่มีดอกนั้นดอกนี้เบ่งบานอยู่ตลอดเวลา กลีบสีม่วงเหมือนกับสีของท้องฟ้าในยามค่ำคิน กลีบสีน้ำเงินแบบเดียวกับสีของทะเลลึก กลีบสีส้มแจ่มแสงสุดท่ายของพระอาทิตย์หรือกลีบสีขาวราวกับนํ้านม แม่มักพูดพร่ำเรื่องดอกไม้ บ้านของคุณผู้ชายไม่มีดอกไม้ มันเป็นคฤหาสน์หรูหราซึ่งเทปูนซีเมนต์ลงบนสวนสำหรับจอดรถ มีไม้กระถางอยู่ตรงนั้นตรงนี้ แต่พวกมันไม่เคยออกดอก ชีวิตของแม่หลังจากคุณผู้หญิงแต่งงานคือชีวิตที่ทำให้แม่กลับไปคิดถึงบ้าน ชีวิตของแม่คือ

ชีวิตที่มีสวนดอกไม้และไม่มีสวนดอกไม้ คุณพลัดหลง
 อยู่ที่นั่นตรงไหนสักแห่งระหว่างนั้น และหากจะมีสิ่งใดที่มีความ
 ความหมายต่อแม่อีกละก็มันน่าจะเป็น คุณโอ้ คุณอ้อม และ
 คุณอาร์ม

คุณเกลียดสวนดอกไม้ในฝันของแม่ ลึก ๆ คุณคิดว่า
 คุณเกิดในบ้านนี้ต่างหากและคุณพอใจให้เป็นเช่นนั้น เรือน
 ของแม่กับคุณเป็นเรือนครึ่งไม้ครึ่งปูนจวนผู้ที่อยู่ติดกับครัว
 นั่นคือที่คุณจำได้ ไม่หลงเหลือเรือนนั้นอยู่อีกเมื่อคุณลงไป
 ล้างจาน ความทรงจำของคุณกับแม่สูญดับนิรันดร์ ไม่มี
 เหลือกระทั่งร่องรอยให้ยึดจับ หลังจากแม่ตายและคุณไป
 จากบ้าน พวกเขาก็รื้อเรือนนั้นทิ้ง ไม่กี่ปีต่อมาพวกเขาก็ทิ้ง
 บ้านของคุณไปด้วย คุณแน่ใจว่าลานคอนกรีตแตกร้างตรง
 นั้นคือบ้านของคุณ แม่มันจะไม่เหลือร่องรอยกระทั่งส่วนที่
 เคยเป็นครัว บนพื้นปูนที่เคลือบไปด้วยคราบคล้ำและร่อง
 รอยของตะไคร่แห้งซึ่งบดงอไปมาราวกับพื้นคอนกรีตลอก
 เปลือกตัวเองออกเพื่อเปิดเผยโฉมหน้าที่แท้จริง ระหว่าง
 รอยแตกเหล่านั้น มีต้นไม้เล็ก ๆ แทะยอดคืบมา ดอกสีม่วง
 จัดของมันบานอยู่กลางอดีตโสโครก คุณแน่ใจว่าตรงนั้นคือ
 ที่แม่ล้มลงตายอย่างไม่ต้องสงสัย แม่ตายแล้วกลายเป็น
 ต้นไม้มีดอกสีม่วง ซ่อนเมล็ดพันธุ์ของแม่ไว้ใต้พื้นคอนกรีต

ในหยดน้ำตาที่หล่นลงพื้น รอคอยเงียบเชียบที่จะเหยียดยืด ออกมาอีกครั้งหนึ่ง ศพของแม่ถูกจัดการอย่างเรียบง่าย โดยมีคุณเป็นญาติคนเดียว คนทั้งบ้านก็แค่ให้เงินคุณมาทำศพ แล้วแะมาวันเผอย่างรีบเร่ง แต่คุณก็จำเส้นผมของคุณโอ้ ซึ่งสะบัดสะท้อนในลมตึงใต้ควันที่พวยพุ่งจากร่างของแม่ และตอนนี้จากตรงหน้าต่างห้องของเธอ แม่ในความมืดสนิท คุณก็มองเห็นดอกสีม่วงของมัน สะบัดไหวน้อยๆ อยู่ใน สายลม รวากับว่าแม่อังคังเกลียดชังและหลอกหลอนคุณอยู่

คุณไม่ได้นอนที่นั่น มันเป็นสิ่งที่แม่ของคุณสั่งไว้ ถึงจะ อย่างไรก็อย่าตีตนเสมอ นาย แม้คุณจะเชื่อของคุณเองมา ตลอดว่าคุณเป็นลูกกลับ ๆ ของแม่กับคุณผู้ชาย ตามอย่างที่ คุณดูในละครตอนเด็ก ๆ เมื่อนึกย้อนไปไม่ว่าจะอย่างไร ก็ เป็นไปไม่ได้ แม่ขอรับรองให้ร้องห่มเมื่อมาถึงช่วงการเปิดเผย ความจริง แม่คลอดคุณสองสามปีแล้ว ก่อนที่คุณผู้หญิงจะ แต่งงาน คุณผู้หญิงบอกว่ารักแม่เหมือนพี่สาว แต่ลึก ๆ คุณ รู้ว่าคุณผู้หญิงเกลียดแม่ แม่สวยและเศร้าเหมือนดอกไม้ปี ต้องแสงจันทร์คืนเพ็ญ ขณะที่คุณผู้หญิงเป็นดังแสงจันทร์ เปลา่เปลือย ผอมแกร็นและอมทุกข์ ความทุกข์บางอย่าง สถิตราวเป็นเนื้อแท้ของคุณผู้หญิงสองคนซึ่งโตมาพร้อมกัน และ

อาจจะซิงรักหักสวาทกันอยู่ภายในอกอันระอุ แสงจันทร์เปล่า
 เปลือยและดอกปีป ด้วยความสัมพันธ์แบบนั้นทำให้
 คุณผู้หญิงต้องเก็บแม่ไว้กับตัวเพื่อที่จะเคียงเคียงแม่ ทรมาน
 แม่จนตายด้วยวิธีการต่างๆ นานา ด้วยความเย็นชาของ
 นายหญิง ยิ่งแหม่รักคุณหนูทั้งสามเท่าไร นั้นทำให้แม่ยิ่ง
 ทรมานทပ်ทวี่ เกมทั้งหมดที่มีคุณเป็นเพียงคนเฝ้าดูนั้น เกม
 ที่คุณถูกกันออกไปนั้น คุณเลือกข้างตามแม่สั่งสอน อยู่
 ข้างพวกนาย เป็นคนรับใช้เสนอน้ำที่หันมาชิงชิงมารดา
 ของตัวเอง นั้นทำให้ความเชื่อผิด ๆ ผิงหัวคุณมากขึ้นไปอีก
 ว่าคุณต้องมีความลับซ่อนอยู่ วิธีที่จะทำให้คุณกับคุณโอได้
 ขยับฐานะเข้าหากัน ในตอนนั้นคุณไม่กังวลเรื่องว่าคุณจะ
 เป็นพี่เป็นน้องกัน พจมานกับชายกลางก็เป็นพี่เป็นน้องกัน
 ถ้าวจะนับไป แต่นอกจากในฝัน คุณไม่ได้เป็นพี่น้องกับ
 คุณหนูทั้งสาม เป็นเพียงเด็กรับใช้ของพวกคุณหนูเย่อหยิ่ง
 ซึ่งแม่ของคุณย่ำกับคุณครึ่งแล้วครึ่งเล่าจนคุณจดจำใส่
 กะลาหัวจนมันกลายเป็นกฎ เป็นสิ่งที่คุณจะเชื่อ ไม่ต้องมี
 เหตุผล ไม่ต้องอรรถาธิบาย การคิดขัดแย้งหรือตั้งคำถาม
 เป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้หรือถ้าจะกล่าวให้ถูกต้องมันคือการหลู่
 เกียรติ เป็นสิ่งที่คุณจะยอมตามโดยไม่มีข้อแม้ เจกเช่นกับ
 ทุกคำสั่งของคุณโอ คุณจะไม่มีตีตนเสมอมา คุณจะไม่เข้าไป

ยู่หม่ยามในบ้านท่าน คุณจะคลานกลับมาตอนที่เรือนของตัวเองเสมอ หากคุณแต่งกับคุณโอ้ ซึ่งคุณคิดจริงจังในตอนนั้น ใคร่ครวญอย่างหนักหน่วงราวกับว่ามันจะเป็นสิ่งที่ต้องเกิดขึ้นในวันนี้พรุ่งนี้ หรือไม่กี่ปีข้างหน้าอย่างแน่นอน ก่อนอื่นคุณจะต้องสร้างฐานะเสียก่อน คุณจะรับคุณโอ้ออกไปอยู่บ้านหลังเล็ก ๆ ที่มีสวนดอกไม้ทุกชนิดของแม่ คุณคิดถึงภาพบ้านพวกนั้นตลอดเวลายาวนานหลายปี ภาพของโดมผู้จองหองและคุณหญิงแสงโสม トラประทับในหัวของคุณ จนแม่ตายลงคุณก็ไม่เคยหยุดคิดเกี่ยวกับเรื่องการสร้างฐานะให้ 'คู่ควร' กับคุณโอ้ของคุณ ความคู่ควรที่ไม่เคยเดินทางมาถึง บ้านสวนดอกไม้ที่ไม่มีอยู่จริง

คุณออกทางรั้วข้างหลังบ้าน ตอนนี้น้ำบ้านทั้งหลังที่เคยสง่างามอยู่ในซอยลึก กลายเป็นบ้านร้างสุดซอยโสโครกซึ่งปากซอยแออัดไปด้วยแผงขายอาหารข้างถนน และผู้คนร่อยพ่อพันแม่ ถ้าไม่จำเป็นคงไม่มีใครมาบ้านของคหบดีเจ้าของซอย เพราะมันเป็นบ้านร้างผีสิงไปแล้ว

ที่นอนของคุณปูขึ้นจากฟูกเก่าขาดที่คุณเก็บได้ หนุนหัวด้วยหมอนที่ทำจากเศษกระดาษเหลือ ๆ ใบปลิวลดราคาข้าวของที่เสียบกันตามรถมอเตอร์ไซด์ มัดรวมกันไว้ในถุงพลาสติกสีแดงเปรอะ ๆ คุณเอาชุดนอนของคุณโอ้มาด้วย

มุดลอดรั้วออกมา มุ่งไปยังวิมานคนยากข้างๆ กัน วิมานคนยากขนาดเท่าโลงศพที่ซ่อนมิดชิดอยู่หลังพุ่มไม้ซึ่งวางเป็นฉากหลังของพื้นที่กว้างเท่าบ้านเล็กๆ สักหลัง ที่ที่คุณก็จำไม่ได้แล้วว่าเป็นบ้านของใคร แต่ตอนนี้มันกลายเป็นที่ทิ้งขยะ กองก้อนคอนกรีตและเศษไม้สุมรวมกับถุงขยะที่กำลังเปื่อยเน่า คุณป็นปายไปบนกองคอนกรีตเหล่านั้นราวกับป็นโชดหินที่ชายหาด มุดตัวเข้าไปหลังพุ่มไม้ ที่คุณแสวงปิดระเกระระด้วยแผ่นสังกะสีกร่อน ค่อยๆ บรรจงวางชุดนอนนั้นลงก่อน จากนั้นสอดตัวลงไป ดึงแผ่นสังกะสีขึ้นคลุมจ้องมองแสงดาวด้วยการหรีดตาลอดรูตะปู เท่านั้นวิมานน้อยของคุณก็เรือ่เรือ่ไปด้วยไอรัก ล่องลอยออกไปสู่สรวงสวรรค์โพ้นไกล

ไม่นานหลังจากหลายต่อหลายเข้าที่คุณตื่นมาพร้อมกับชุดนอนของคุณโอ้ ซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่สะอาดเอี่ยม แม้ในยามค่อนคินมันจะเประอน้ำตาของคุณครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ในยามเช้า เวลาที่คุณเดินไปตามถนน ร้องขอเศษอาหารจากแผงข้างทาง หรือในยามมีคนหยิบยื่นเงินให้ด้วยความเวทนา แล้วคุณตรงรี่ไปซื้ออาหารที่จะพอซื้อได้มาสวาปามต่อหน้าผู้คนอย่างตะกละมูมมาม คุณก็จะห่อเอาชุดนอนของคุณโอ้ไปด้วย เก็บมันไว้ในถุงพลาสติกสะอาดเอี่ยมที่คุณขอ

มาจากแม่ค้าขายผลไม้ คุณจะเอาชุดนอนของคุณโอ้ ไปซักด้วยน้ำขวดที่คุณซื้อจากร้านสะดวกซื้อ ด้วยเงินที่ปันออกมาจากเงินขทานพวกนั้น แล้วคุณก็จะกลับไปที่บ้าน ตากมันไว้กับราวที่ซิงด้วยสายรัดพลาสติกซึ่งคุณบังเอิญเก็บได้ นั่งรอให้ชุดนอนนั้นแห้งเหือด จ้องมองแม่ที่กลับชาติมาเกิดเป็นดอกไม้ ในเวลาเช่นนั้นความคิดของคุณจะพุ่งดั่งผงฝุ่นซึ่งถูกกวตตะกอนขึ้น และยังกำจกรโกลในบางวันที่คุณเจอซากของกระป๋องกาว ทินเนอร์ หรือก้นบุหรีที่พวกเด็กกระยำนั่นมาทิ้งไว้ มันพาคุณกลับไปยังบ้านอันเศร้าหมอง คุณผู้หญิงเล่นกีตาร์อยู่บนระเบียงจ้องมองพื้นซีเมนต์น้ำเกลียดกลางแสงแดดยามเที่ยงวัน ถ้าจะมีใครที่ปากว่าแม่ และเศร้ากว่าแม่ย่อมต้องเป็นคุณผู้หญิงแน่นอน ในตอนนั้นคุณคิดว่าเป็นเพราะแม่ที่ทำให้คุณผู้หญิงทุกชั่วระทม แม่แย่งความรักมาจากเธอแล้วยังทำตัวเป็นนางคนดีคอยปรนนิบัติรับใช้เมื่อคุณผู้หญิงด่าทอ ทบตีแม่ เรียกแม่เป็นหมูเป็นหมา คุณจะเข้าข้างคุณผู้หญิงเสมอ เพื่อเข้าใกล้คุณโอ้ คุณต้องสลัดแม่คุณออก และเพื่อการฉนั้น คุณปล่อยให้คุณโอ้ด่าทอคุณ ทบตีคุณ ใส่คุณเหมือนหมูเหมือนหมาด้วย ความหลงใหลพวกนั้นคือแรงขับในชีวิตของคุณซึ่งในที่สุดแม่ให้ออกจากโรงเรียนมาช่วยกันทำงานในช่วงขบปีที่คุณผู้หญิงนอนชม

ใช้อยู่คนเดียว และบางครั้งก็กรีดร้องอย่างกับผู้หญิงบ้า ในเวลาแบบนั้น คุณจะเกลียดแม่ของคุณ คุณจะออกไปรออยู่ตรงบันไดชั้นบ้านเพื่อจะมีใครเรียกคุณไปรับใช้ บางครั้งบางครั้งก็มีคนเรียกให้คุณดูแลคุณอาร์ม หรือคุณอ้อม แต่ห้องของคุณโอ้จะปิดมิดชิดเสมอ จนเมื่อไม่มีคนรับใช้คนไหนทนได้อีก จนกระทั่งแม่ตายลงในเดือนพฤษภาคม คุณจึงเข้ามาสวมรอยทำหน้าที่ทุกอย่างแทนแม่ ทำงานหนักเยี่ยงวัวควาย คุณผู้หญิงกลับมาเปลี่ยนแปลงอีกครู่ยามหนึ่งหลังจากนั้น แต่มันก็เพียงไม่นานก่อนที่จะทุกอย่างจะสูญดับ ไปพร้อมกับความพินาศทางการเงินของประเทศ

ไม่นานหลังจากหลายต่อหลายเข้าเหล่านั้น หลังจากคำคืนที่คุณเฝ้ามองพวกเด็ก ๆ กเพรวากบุกรุกเข้ามาในบ้านส่งเสียงดังเถื่อนถ่อยราวกับคนป่า พวกเด็ก ๆ มักจะมาเพื่อพิสูจน์ผี เพื่อเสพยา หรือเพื่อรื้อทำลายข้าวของที่ไม่เหลืออะไร ฟันสีตามกำแพง และหนักที่สุด เมื่อพวกมันพาเด็กสาวมาร่วมรัก บางครั้งก็เป็นคู่ ๆ บางครั้งก็มีเด็กสาวคนเดียวต่อพวกมันนับสิบ เสียงกรีดร้องขอความช่วยเหลือมักถูกทักทักเข้าใจไปเป็นเสียงของภูตผีที่ปรากฏในยามกลางคืนดึกสงัด เสียงขบวนมอเตอร์ไซด์กลายเป็นเสียงของความพริ้นพริ้งที่คุกคาม ผู้คนปิดประตูหน้าต่าง หวาดสะทกอยู่ในบ้านช่อง

ห้องหับของตัวเอง พวกเด็ก ๆ เหล่านั้นบุกrukเข้ามายังศาสนสถานของคุณ ทำระยำตำบอนกันในห้องของคุณโอ้ บนนันไดบนทางเดินทอดไปห้องของคุณอาร์ม หรือในห้องนอนใหญ่ แม้แต่ห้องครัว คุณรู้เสมอ คุณอยู่ที่นั่น จับตาดูพวกมัน

คุณค้นพบชุดนอนของคุณผู้หญิงในห้องนอนใหญ่ ชุดนอนผ้าไหมเลื่อมสีชมพูซึ่งคุณจำได้คล้อยคล้าคล้อยว่าครั้งหนึ่ง บนเตียงที่เธอนอนซึมซั้ คุณเป็นคุณปลดมันออกจากเรือนร่างของคุณผู้หญิง ร่างผอมเกร็งซึ่งหย่อนคล้อยไปตามวัย ปลดมันเชื้องเข้าตามคำสั่งเปลอโผล่คิดว่าเป็นของคุณโอ้ คุณผู้หญิงบอกกับคุณว่าคุณเป็นเด็กดี ช่วยงานแม่ทุกอย่าง คุณผู้หญิงคิดว่าคุณอาจจะหัวทึบไปสักหน่อย แต่ก็ไม่เคยสร้างความเดือดร้อนให้ใครและคุณกำลังแตกเนื้อหนุ่ม ไม่ใช่คุณโอ้ที่ทำกับคุณ แต่เป็นคุณผู้หญิง ความยะเยือกในแก่นกลางร่างกายของบ้ายวันอาทิตย์ ไม่เหมือนกับคุณโอ้ คุณหยิบชุดของคุณผู้หญิงออกมาสวมใส่ กลายร่างเป็นภูตผีที่เร่ร่อนในคฤหาสน์ร้าง ในตอนกลางคืน ชุ่มอยู่ตรงนั้น ตรงนี้ของบ้าน สวมชุดนอนของคุณผู้หญิง หากว่าพวกเด็กมาเสพยาคุณจะให้พวกมันกินแล้ว ยืนอยู่ตามมุมมืด หรือทำเสียงนั้นนี้ พวกที่มาพนสืบนผนังก็กระเจิงกันไป แต่หากพวกนั้นมาร่วมรัก คุณจะเฝ้ามองมัน รอคอยจนกว่าพวกมัน

จะเปลื้องเสื้อผ้าคุณจึงเริ่มหลอกหลอน คุณเปลือยโผล่ใจไป ว่ากำลังปกป้องบ้านนี้ กำลังรอคอยเจียบ ๆ อยู่ที่เคยให้คุณ โอ้กลับมาหาคุณ คุณโอ้โตมาเหมือนแม่ ร่างระหงผอมยาวไว้ หน้ามั่ว ดวงตาน้ำทะเลนูนอมหลังแฉ่นกรอบกลม คุณโอ้ไป เรียนเมืองนอกในปีที่ทุกอย่างพินาศลง เริ่มจากความป่วย ไข้ของมารดา ซึ่งเธอไม่เคยดูแลเลย ขณะที่คุณคิดว่าทุกสิ่ง ที่คุณทำให้คุณผู้หญิงนั้น คุณได้ชดใช้แทนคุณโอ้ไปหมดสิ้น หลังจากเธอไปเมืองนอกได้ไม่นานนัก คุณก็ถูกเจตออกจาก บ้าน หลังจากคุณผู้หญิงกำซาบช่านในเรือนกายที่คุณมอบ ใให้และทำให้คุณค่อย ๆ เป็นบ้าเพราะความเข้าใจผิด หลังจากคนในบ้านระแคะระคายเรื่องนั้น เรื่องการที่คุณ เข้าไปควานหาเศษแตกหักในเรือนร่างของคุณโอ้เวลาทำความ สะอาด และפקดำฤษณาเข้าหาคุณผู้หญิงซึ่งไร้ทางสู้ในยาม บ่ายครึ่งแล้วครึ่งเล่า ทั้งที่คุณผู้หญิงต่างหากที่สั่งให้คุณทำ เรือนกายของคุณทำให้คุณผู้หญิงแข็งแกร่งขณะที่ทำให้คุณ ค่อย ๆ สูญเสียดิถีสัมผัสชัญญะ และเมื่อเรื่องแดงขึ้นคุณก็ถูก ขบไส คุณผู้หญิงตาย ธุริจของคุณผู้ชายพังพินาศ ทุกอย่าง ดับสูญไป คุณไม่เคยรู้ว่าพวกเขาไปอยู่ที่ไหนกันหมด เว้นแต่คุณเชื่อว่าคุณโอ้จะกลับมา

ข้างหลังพงหญ้าที่เสียดกสูงจากรอบแตกของพื้น

ซีเมนต์ เวลาที่เด็ก ๆ มา คุณจะอยู่ในห้องคุณโอ้ เผื่อรอ
จังหวะที่เหมาะสม

ไม่นานจากนั้นข่าวคราวก็กระจายออกไปว่าบ้านหลัง
นี้ผีเฮี้ยน พวกเด็ก ๆ มาที่นี้น้อยลง เว้นแต่พวกคนองที่เมา
ไม่เหล้าก็ยา พวกที่มาเขย่าประตูปิดตายของคุณ จนต้อง
ตะโกนขับไล่ แล้วพวกนั้นเข้าใจว่าเป็นเสียงผี มีคนถ่ายติด
รูปของคุณจากหน้าต่างห้องคุณโอ้ รูปพวกนั้นแพร่กระจาย
อยู่ในอินเทอร์เน็ต และยังเพิ่มความน่ากลัวให้กับบ้านหลัง
นี้ คุณกลายเป็นคนที่ตื่นตอนกลางคืนเพื่อปกป้องบ้านที่คุณ
เฝ้าฝัน และใช้เวลากลางวันหลับนอนในวิมานสังกะสีหลัง
พุ่มไม้ ฝันถึงคุณโอ้ที่คุณไม่มีวันจะได้พบ

วันหนึ่งในเดือนพฤษภาคม พวกนั้นก็มา คุณลอบ
มองตอนเดินผ่าน คนพวกนั้นมาพร้อมกับอุปกรณ์จำนวนมาก
รถตักดิน รถไถ ทุบทำลายบ้านหลังนั้น คุณยืนมองอยู่
ในเหล่าไทยมุง ตะโกนโหวกเหวกอยู่ในอกว่าพวกมันจะทำ
เช่นนั้นไม่ได้ มันจะทำลายบ้านของคุณลงไม่ได้ ถ้าคุณโอ้
กลับจากเมืองนอกแล้วไม่เจอที่นี่เธอจะอย่างไรเล่า
คนอื่นคิดว่าคุณเป็นคนบ้า ไม่มีใครสนใจคุณ เมื่อคุณยิ่ง
ก้าวร้าว พวกนั้นก็ยิ่งหงุดหงิดขึ้นเรื่อย ๆ ไม่นานพวกนั้นก็
กลุ่มรุมคุณ พอรู้ตัวอีกครั้งคุณก็ฟื้นขึ้นในกองขยะไกลออก

ไปแล้วพบว่า คนพวกนั้นทُبทำลายผนังห้องของคุณโอ้ จึกมันเป็นชิ้น ๆ เปิดเผยส่วนที่ปิดลับ ห้องที่คุณเฝ้าฝันจะได้รับ การเชื่อเชิญให้ไปเป็นส่วนหนึ่ง ในที่สุดเปิดอ้าให้ทุกคนมองเห็น ตอกย้ำว่าคุณไม่มีวันจะได้รับการเชื่อเชิญชั่วนิรันดร์

แม่ตายในเดือนเดียวกันนี้ หลายปีมาแล้ว ความตายอันว่างเปล่าของแม่ มันเริ่มจากการที่บังเอิญแม่ได้ฟังเพลงบางเพลง หรืออ่านบทกวีบางบทโดยบังเอิญ หรืออาจบังเอิญได้ดูอะไรในทีวี คุณไม่อาจรู้ แต่ที่แน่ ๆ มันคือสิ่งที่คนบ้านนั้นหยิบยื่นให้แม่ คนพวกนั้นหยิบยื่นความหวังให้แม่ แม่จึงออกไปบนท้องถนน ไปซบไล่ทรราชย์ท่าเหวอะไรสักอย่าง แม่หายไปคืนหนึ่ง กลับมาพร้อมกับสภาพจิตใจที่ยับเยิน แม่ผู้ซึ่งไม่เคยรู้เข้าใจอะไรนอกจากการปากกัดตีนถีบชั่วนิรันดร์ เพลงเพลงหนึ่ง หรือบทกวีบทหนึ่งผลักแม่ออกไปที่ถนน ส่งคืนกลับมาในสภาพที่ล่มสลาย เวลาราวสามทุ่มในคืนต่อมา ตอนที่ทุกคนกำลังง่วนอยู่หน้าโทรทัศน์ แม้แต่คุณที่ไปนั่งกอดเข้าจ้องมองคุณโอ้ ซึ่งเห็นคุณเป็นเชื้อโรคตัวโง่งมตลอดกาล หวังว่าเธอจะเรียกใช้ให้ยกน้ำท่าสักแก้ว ตอนนั้นเอง แม่ตายลง ตายโดยไม่มีใครแวะมาเยี่ยมหรือเฝ้าไข้ ทุกคนคิดว่าแม่แค่ไม่สบายนิดหน่อย แต่แม่ตายเพราะอาการใจสลาย รอนจนห้าปีต่อมาในวิกฤตเศรษฐกิจครั้งร้ายแรงนั้น

เอง บ้านหลังนี้จึงได้ตายลงบ้าง คุณที่ทำงานหนักเหมือนหมาลากเลื่อนไม่หยุดนิ่ง ใช้เวลายามบ่ายในการความหา ร่องรอยเยื่อใยของเด็กสาว จึงค่อย ๆ กลายเป็นบ้าไป กระทั่งคุณกลับมาอีกครั้งในอีก ๑๗ ปีต่อมา พร้อมกับความรัก ភាគីที่มีเท่าเดิม คุณจึงได้รู้ว่าทุกอย่างได้จบสิ้นไปแล้วโดยไม่ได้มีคุณอยู่ในนั้นเลยมาตั้งแต่ต้น

สวนซีเมนต์แตกหักเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ดอกไม้ซึ่งอาจจะ เป็นมารดาของคุณกลับชาติมาเกิดจมอยู่ในซากของอิฐ ปูน คุณนอนลงบนส่วนใดส่วนหนึ่งของซากพวกนั้น มุดตัวเองเข้าไปข้างในจนมืดชิด เป็นครั้งแรกที่คุณละเมิด คำสั่งของแม่ ครั้งแรกที่คุณก้าวข้ามความภักดีต่อนายเหนือหัว รอให้ถึงพรุ่งนี้ พวกนั้นจะถมก้อนคอนกรีตลงมาใหม่ ร่างของคุณจะถูกฝังลงในสวนซีเมนต์นี้ แต่ในคำคืนนี้ อีกครั้งหนึ่ง คุณรู้อะไรบ้างในแสงดาวที่มองเห็นจากช่องเล็ก ๆ เหนือหัว

เฮเทอโรเซ็กซวล ชัมเมอร์

ช่วงเวลาที่ดีที่สุดคือตอนที่ผมได้ร่วมรักกับหล่อนท่ามกลาง
กองข้าวของระเกะระกะบนพื้น แม้กาชินปกยับขาดรุ่มติด
ผิวชั้นเปื้อนเหงื่อ น้ำซุบซิดค้ำถ้วยบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปเคลีย
ไปกับท่อนขาของคุณ หลังของหล่อนทาบลงบนเปลือกห่อ
ขนมฉีกขาด มีร่องรอยของครีมชุ่นขาวเคลือบบนช่อง กลืน
กินลิ้มเลี่ยนมันลงไปพร้อมกับเส้นขนหงิกงอ ผ้าเช็ดตัวเปียก
ชื้นคล้ำหลุดแล้วค่อยม้วนเข้าหากันในทุกครั้งที่พลิกตัวจนเป็น
เพียงกองหย่าเหຍอะ ฤดูพลาสติกห่อข้าวของส่งเสียงตาม
จังหวะกระเพื่อม ขณะเท้าของพวกคุณเกี่ยวพันเข้ากับสาย
ไฟของปลั๊กต่อพ่วงเสียบพัดลมและปลั๊กทีวี มีข้าวของกอง
ไปทุกที่ ห้องทั้งห้องเคลื่อนไหวสกปรก กองผ้าที่สวมใส่แล้ว
ถุงเท้า กางเกง ชุดชั้นในเก่าม้วนเป็นเลขแปด เนื้อตัว
เหนอะหนะ ร่องรอยของฝุ่นที่ฟุ้งกระจายในแสงบ้าย กอง
ซีดีลื้มคว่ำเค้เก้ คุณกวาดมันออกด้วยเท้าข้างหนึ่งขณะยัง

พรวดูบไม่จบสิ้น ดูดกินถึนขึ้นเปื้อนรอยซอสมะเขือเทศจาก
เศษซองซอสฉีกขาดเมื่อคืนนี้ แสงแวววาวของฟอยล์ และ
จิ้งหะพะเยิบไหวของพลาสติก รางรดลงบนกล่องโฟมใช้
แล้วซึ่งเปิดอ้าออก แล้วกลับไป

เซ็กส์จบลงในหนึ่งฤดูร้อน แต่ความรักเนิ่นยาวออกไป
หลายปี หรืออาจจะตลอดทั้งชีวิต ยอมรับอย่างไม่อาย
คุณตกหลุมรักผู้หญิงครั้งดีครั้งบ้าคนหนึ่งตอนอายุสิบหก
ตอนนั้นหล่อนอายุสี่สิบห้า ถึนสึคล้ำเหม็นสาบ ในห้องที่ไม่
เคยทำความสะอาด ผ่าถุงเปื้อยขาดเปิดอ้า ทุกครั้งที่ร่วมรัก
หล่อนจะเปิดวิทยุ หลายปีต่อมาคุณพบว่าเพลงป๊อปจากยุค
เก๋าศูนย์มักทำให้คุณเงียน

หล่อนเป็นน้ำหรืออาของใครสักคนในกลุ่มเพื่อนที่คุณ
เลิกคบไปแล้ว สาวแก่ทึนทึกที่นุ่งผ้าถุงผืนเดียวอยู่กับบ้าน
ไปจนตาย หล่อนดัดขาดกับครอบครัว อาศัยลำพังในบ้าน
ห้องแถวเก่าโทรม เพื่อนคนนั้นของคุณไม่เคยบอกอะไรเกี่ยวกับ
ชีวิตแต่หนหลังของหล่อน คุณไม่รู้และไม่ต้องการรู้อะไร
มากไปกว่าหล่อนเป็นก้อนเนื้อบางชนิดสำหรับการปลดปล่อย
ทางเพศของเด็กหนุ่มอ่อนแอคนหนึ่ง การล่อลวงของแดด
บ่ายหลังลูกทรงเหล็กดัดซึ่งหล่อนมักใช้เวลาตลอดบ่ายริม
หน้าต่างตรงนั้น ผ่าถุงที่นุ่งหลวมๆ คลายปม เนินอกเรื่อ

อยู่ในแสงตอนสี่โมงเย็น คุณเดินจากโรงเรียนกลับบ้าน
 รังเกียจโลกทั้งใบนับจากแปดโมงถึงสี่โมงเย็น แวะต็มน้ำ
 แก้วใส่แก้วแช่เย็นจากร้านขายยา เดินเท้าลึกเข้าไปใน
 ถนนสังกัดของส่วนเมืองเก่า บ้านของเธออยู่เลยจากร้าน
 หนังสือไปสองคุหา ที่ซึ่งมีดตลอดเวลาและมีแสงเพียงชนิด
 เดียวซึ่งเรื่อเรื่อง แสงที่จับต้องทรงของเธอ

กางเกงนักเรียนสีดำถูกถกลงถึงเข่า เธอหัวเราะคิก
 ให้กับกางเกงในยางยืดสีขาวมอซอของคุณ ชายเสื้อนักเรียน
 เลื้อยลงแล้วพาดลงคลุมเบื้องล่างของคุณไว้ ก้นที่ขยับอย่าง
 บ้าคลั่ง ถูงเท่านั้นนักเรียนย้วยลงไปเคลียตาตุ่ม ผ้าถุงของ
 หล่อนมีสีส้มออกแดง พงชนอันแผ่ไพศาล สายตาของคุณ
 ไม่เคยชินกับความมืด ได้กลิ่นหมึกสดใหม่จากการพลิกหน้า
 หนังสือการ์ตูนติดตรงปลายนิ้ว เพลงของพีเบิร์ดจะถูกเปิด
 ทุกๆ ชั่วโมง บুমเมอแรงซึ่งขวางไปแล้ววนกลับมา คุณ
 ราวรถลงบนร่างของเธอ เช็ดท่อนลำกับชายผ้าถุงขึ้นชุ่ม

วันแล้ววันเล่า ความงุ่นง่านกลางแดดบ่ายที่สาดเข้า
 ในห้องเรียนน่าเบื่อ มันลากจูงคุณกลับไปหาหล่อน บ้านติด
 ลูกกรงเหล็กซึ่งเงียบและมีด กลิ่นอับสกปรกของข้าวของที่
 ไม่ถูกนำมาใช้ กองเสื้อผ้าติดไม้แขวนพาดสุมล้นตะกร้าผ้า เศษ
 ของไม้กระดานที่งัดติดตะปุมากองสุม หม้อแกงขนาดใหญ่

ถาดใส่อาหาร จวักและถุงใส่ซอว์นสังกะสีซึ่งจมลงในฝุ่นหนาทองหนึ่งลือนิยายไม่ครบเล่มระเกะระกะไปบนพื้น ใครก็รู้ว่าหล่อนชอบกลางคืน เดินวนไปตามถึงขยะ รอคอยสิ่งที่คุณทิ้งขว้าง กลางคืนเป็นของเธอ แต่ยามบ่ายเป็นของคุณ คุณไม่เคยอะใจเลยจนหลายปีต่อมาว่าคุณก็เป็นเพียงแค่เศษขยะชิ้นหนึ่งที่เธอคัดสรรมาเก็บไว้ในช่วงเวลาหนึ่งก่อนจะทอดทิ้งไป

เรือนร่างของเธอมีสบางอย่าง เหมือนน้ำแกงที่เดิมเกลือมากไปหน่อย มีรสชาติของพริก เครื่องเทศ ยาจีน และเหงื่อ คุณทำกับเธอทุกอย่างเท่าที่คุณอยากจะทำหรือเธออนุญาตให้ทำ ชีวิตมันดีกว่านี้ตอนที่คุณขยับร่างกายอยู่ในความเงียบ ท่ามกลางพื้นที่ที่กะจริดในโกดังที่เธอมีชีวิตอยู่ ระวังไม่ให้เพื่อนนักเรียนเพื่อนคราบน้ำแกงจากจานข้าว

วันหนึ่งขณะคุณอ้อยอิงอยู่กับร่างกายของเธอ อยู่กับท้องหลามใหญ่และปาร์กซึกซ์ขึ้นชุ่มข้างล่างนั้น เป็นครั้งแรกที่หล่อนตอบเมื่อคุณถาม แต่หล่อนไม่ได้ตอบคำถามของคุณ หล่อนพูดเรื่อยเจื้อยว่าถ้าลูกชายของหล่อนยังไม่ตาย เขาคงอายุไล่เลี่ยกับคุณ มือของหล่อนยังค้างอยู่ตรงลำไส้คัพแพบพีบของคุณด้วยซ้ำในตอนนั้น เพลงของใครสักคน อาจจะเป็นอัลบั้มสุดท้ายของวงทู ดังอยู่ไกล ๆ ในอากาศตอนสี่

โม่งเย็น

บ่อยครั้งเวลาคุณส่องกล้องกับคนอื่น ๆ มองเข้าไปในพื้นที่หลังแคบ ๆ ของห้องเช่า หอพัก หรือบ้านช่อง เวลาคุณบังเอิญเห็นกองข้าวของ เสื้อผ้า หนังสือ กล้องกระดาด ขวดน้ำ ไม้แขวนเสื้อ ตะกร้าผ้า คุณก็มักคิดถึงหล่อน เวลาแบบนั้นคุณจะกระตุ้นเร้าอีกฝ่ายด้วยความตื่นตัวเป็นพิเศษ คิดถึงผู้หญิงที่อนุญาตให้คุณร่วมรักได้มากเท่าที่ต้องการ แล้วผลักใส่คุณไปตลอดกาล คุณได้ข่าวว่าหล่อนตาย ในอีกหลายปีต่อมา คุณไม่ได้ไปงานศพของหล่อน เพื่อนของคุณที่เป็นญาติกับหล่อนก็เลิกคบไปเพราะขัดแย้งกันเรื่องการเมือง คุณขังตัวเองอยู่ในห้อง ช่วยตัวเองกับผู้ชายคนอื่น ๆ ผ่านโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ห้องของคุณรกระกะระกะ ซึ่งมอบความอบอุ่นบางประการให้กับคุณ อบอุ่นเหมือนสารคัดหลั่งในร่างคุณซึ่งถ่วงรাত্রดตัวเองในขณะที่คุณได้กลิ่นธูปธูป และเสียงเพลงจากยุคเก่าศูนย์

บ่อลึกไว้กัน

การสัมผัสได้ถึงความโดดเดี่ยว การไม่มีใครคอยอยู่ตรงมุนั้น การถึงจุดหนึ่งที่ผู้คน ไม่ว่ารักกันเพียงไหน หรือผูกพันเท่าไร ก็จะจากกันไป ในจุดที่ลึกที่สุดของบ่อจะมีคุณอยู่เพียงผู้เดียว เพราะความรักของเธอ หรือของใคร ๆ ก็ไม่อาจส่องลงไปถึง คุณไม่เคยตระเตรียมที่จะร่วงหล่นลงในบ่อลึกของตนเอง จวบจนแผ่นดินใต้น้ำกระเพื่อมไหว กวนตะกอนขึ้นปิดดวงตา กว่าที่จะคุณจะลืมตาในน้ำได้ เธอก็เดินจากคุณไปไกลแสนไกล มันไม่ใช่ความผิดอะไร แต่ความรักหรือความผูกพันใด ๆ ไม่มีอำนาจเพียงพอจะฉายส่องไล่ความมืด เพราะความมืดนั้นคงอยู่มาก่อนสรรพสิ่ง

อาจจะเพราะเธอผอมบางเกินไป คุณจึงมักจับจ้องมองหัวเข้าของเธอ มองกระดูกเข้าซึ่งปูดโปนออกมาทุกครั้งเวลาที่เธอเหยียบคันเร่ง ตะเตบเรค หรือเหยียบคลัทช์เพื่อเปลี่ยนเกียร์ คุณจ้องมองกระดูกหัวเข้าทรงกลมเชื่อมระหว่าง

ซากกับปลีน้อง กระตุกซึ่งไปนอนออกมาพร้อมกับชีวิตของมันเอง เคลื่อนไหวอยู่ใต้ชายกระโปรงขลิบลูกไม้ที่เล็กขึ้น ปีนี้เธออายุห้าสิบห้า ผอมบางเหมือนกิ่งไม้แห้ง พบกันทุกเย็น วันพุธยาวตลอดจนถึงค่ำเป็นเวลาสามปีติดต่อกัน อายุของคุณน่าจะรุ่งราวคราวเดียวกับลูกชายของเธอ หากเธอคือผู้หญิงคนแรกของคุณ เวลาที่พวกคุณออกไปเดินเล่นด้วยกัน ผู้คนมักคิดว่าคุณเป็นลูกชายที่ไปไหนมาไหนกับแม่ ลึก ๆ คุณพอใจที่มันเป็นเช่นนั้น ได้รับความรักอาหาร และเช็กส์ที่เราร้อนยอดเยียม แต่คุณรู้สึก ๆ ว่าเธออับอาย พวกคุณจึงไม่ออกไปไหนบ่อยครั้งนัก ใช้จ่ายเวลาไปกับการถอดรัดพัดเหวี่ยงของเรือนร่างสองแบบซึ่งกลายเป็นหนึ่งเดียวกัน ผิวซึ่งกำลังย่นลงน้อย ๆ ของเธอ แนวกระดูกชายโครงซึ่งขยับขึ้นลง สะโพกผายออกทาบลงบนเรือนร่างหยุ่นนุ่มของคุณ เรือนร่างที่ใหญ่โตและนุ่มนิ่ม เวลาที่เธอหลับในท้องของคุณ เธอมักฝันถึงบ่อน้ำ และตลอดเวลาคุณมักฝันถึงเธอ เธอทำให้คุณนึกถึงแม่ เมื่อคุณฝันถึงแม่ คุณจึงมักคิดว่าฝันถึงเธอ เมื่อเธอฝันถึงบ่อน้ำมักจะมีคุณในนั้น ในความฝันซ้ำ ๆ คุณโดดเดี่ยวอยู่ในบ่อลึก โดยมีเธอยืนจ้องมองจากปากบ่อ การถอดรัดในคืนวันพุธดำเนินต่อเนื่องไปราวสามปี จนกระทั่งวันที่คุณนั่งจ้องหัวเข้าของเธอในรถ เธอพบ

ลูกชายกำลังข้ามถนนโดยบังเอิญ เขามองไม่เห็นเธอ หากหัวใจของเธอสะท้อนเลื่อนลั่น ใบหน้าแดงช้ำด้วยความอับอาย รวากับว่าเธอถูกจับได้ว่าคบชู้กับเด็กหนุ่มจ๋ามที่อ่อนวัยกว่า หลังการร่วมรักกันวันนั้น เธอบอกกับคุณว่านี่คงเป็นครั้งสุดท้าย กล่าวเรียบเฉยด้วยน้ำเสียงเด็ดขาดของพวกเขาแม่ ๆ น้ำเสียงที่คุณไม่อาจขึ้นต้าน น้ำเสียงเด็ดเดี่ยวที่ตัดสายสะดือคุณออกจากครรภ์

คุณคิดเสมอว่าคุณจะเป็นคนทำลายครอบครัวของเธอ แย่งชิงเอามารดาจำลองคืนมายังตนที่ขาดไรมารดามาตลอด แม่ของคุณตายตอนคุณอายุสิบเจ็ด แต่ก่อนหน้านั้นคุณก็ไม่เคยได้อยู่กับแม่ ที่คุณจดจำเกี่ยวกับแม่คือการถูกทิ้งไว้ในบ้านเช่าเก่าเกลียดน่ากลัวที่เป็นห้องแถวเรียงพริตกันไปห้าหกห้อง ที่สุดปลายด้านหนึ่งของตึกมีบ่อน้ำโบราณลึกกลับ ที่ซึ่งมีไว้ให้แม่ขู่คุณในยามค่าคินว่า มีนางเงือกผิวยู่ในบ่อ บางวันมันจะปีนขึ้นมาจับเด็กชนลงไปอยู่ด้วย และถ้าคุณทำตัวไม่ดี แม่จะเอาคุณไปโยนลงในบ่อนั้น บ่อที่ลึกลงไปถึงใจกลางของโลก และคุณจะปีนกลับขึ้นมาไม่ได้ชั่วนิรันดร์ คุณรู้ว่าแม่ไม่ได้ล้อเล่น เพราะแม่พูดเรื่องนี้ด้วยน้ำเสียงแบบเดียวกับที่หญิงคนรักบอกลา คุณโตมาเช่นนั้น อยากรู้มาตลอดว่าในบ่อนั้นมีสิ่งใดอยู่หากไม่กล้าพอที่จะมองลงไป

จนแม้เมื่อคุณย้ายไปอีกหลายที่ ภาพบ่อที่คุณยังไม่เคยจ้องมองลงไป ยังตอกตรึงและจ้องคุณกลับ อย่างกับการเพรียกหาไม่รู้จบ หรือบางทีอาจจะเป็นการไม่ได้จ้องมองลงไปต่างหากที่กัดกินคุณ

คุณปีนขึ้นจากบ่อลึกไร้กันด้วยตัวเองในอีกสัปดาห์ถัดมา ห้องเช่าว่างเปล่าเมื่อไรเธอ แผ่นดินเคลื่อนไหวขยับ คลื่นกวาดสาดซัดทุกสรรพสิ่ง เพื่อจะหาหนทางในการเรียกคืนตัวเอง คุณเดินทางลงไปพังงา เข้าซื้อกับทิมกัญญ์เพื่อช่วยเหลือบรรดาผู้คนที่หลงลืม

เรือหาปลาค้างอยู่เหนือหลังคาบ้าน เศษของข้าวของ เครื่องใช้ที่เคยมีเจ้าของกองรวมกันอยู่ในบึงน้ำกร่อย ว่ากันว่าบางร่างบางคนยังจมลึกอยู่ในบึงนั้น รถพยาบาลที่ยับราวกระดาษถูกขยำทิ้ง เรือร่ำนที่กำลังเปื่อยเน่าอยู่ใต้ผ้าห่อสีขาวโพลนไปตลอดลานวัด และดวงตาไร้แววจากรูปรบกระดานที่เรียงรายซ้อนทับอยู่บนป้ายประกาศหาคนหาย ดวงตาของเด็ก ดวงตาของคนชรา ดวงตาของผู้หญิง ดวงตาของผู้ชาย ป้ายเหล่านั้นมักลากจูงคุณเข้าไปหา หยุดยืนมองครวละนาน ๆ ยังไม่ทันพ้นวัน ไม่ทันถึงหนึ่งสัปดาห์หลังเกิดเหตุ คุณค้นพบรูปตัวเองอยู่บนกระดานแผ่นนั้น

ด้วยความอยากรู้เขาโทรศัพท์ติดต่อกลับไปยังเบอร์ที่เขียนไว้ได้รูป เธอเป็นหญิงสูงวัยซึ่งมีเรือนร่างผอมบางราวกับน้ำเนื้อชีวิตถูกสูบออกไป เธออาจจะเคยสวຍหากว่าในขณะที่ ยามชบชิตอยู่ในความระทมของการพลัดพรากจากลูกชาย เธอกลายเป็นเหมือนกิ่งไม้เฉาแห้งกลางฤดูร้อน มีส่วนผสมของมารดาและคนรักเก่าของเขายู่ตรงนั้นตรงนี้จนเขาถึงกับพวา เมื่อสบตากับเธอเป็นครั้งแรก โดยแทบไม่ต้องรอการวินิจฉัย เธอยืนยันหนักแน่นว่าเขาคือลูกชายของเธอซึ่งอยู่ที่โรงแรมในวันนั้น หลังทราบข่าวเธอเดินทางมาจากภูเก็ต ว่าจ้างคนรถให้เที่ยวตามหาไปทั่วในทุกที่ที่น่าจะมีผู้รอดชีวิต เล็บสีแดงของเธอเริ่มหลุดล่อน ใบหน้าไร้การตกแต่ง เชียวเศร้า สติครึ่งดีครึ่งบ้า เธอคิดว่าเขาคงซื้คจนสูญเสียความทรงจำหลังเกิดเหตุการณ์ แต่เขาคิดว่าเธอต่างหากที่ซื้ค

หลังจากยืนยันหนักแน่นว่าเขาไม่ใช่คนที่เธอตามหา แสดงบัตรประชาชนซึ่งบันทึกชื่อ นามสกุล และสถานที่เกิด เธอจ้องคู่มือสลั้กับดวงหน้าเขาเนิ่นนานและบอกว่าเขาคงหยิบบัตรคนอื่นมาขณะี่ซูลมุน เรื่องใหม่ถูกจดจารไปอย่างรวดเร็ว คนในรูปไม่เหมือนเขาเลยสักนิด ขณะที่เขายืนยันว่าเขาเพิ่งมาจากกรุงเทพเมื่อเช้านี้เอง พลันจู่ๆ เธอก็กรีด

ร้องเสียงดัง เสียงซึ่งสั่นสะเทือนลงไปในห้วงลึกของจิตใจ
เขา ก่อกวนกระแสน้ำซึ่งเคยนิ่งสงบในบ่อแห่งความทุกข์
เศร้า เสียงกรีดร้องซึ่งสั่นหวั่นและเจ็บปวดของสัตว์ซึ่งต้อง
กระสุน เธอกรีดร้องเสียงยาวแล้วก็เป็นลมล้มพับลงไป

ไม่มีสิ่งใดมีเหตุผลหลังจากนั้น เธอคือสัตว์โดดเดี่ยว
กลางมหาสมุทร เขาคือสัตว์โดดเดี่ยวในบ่อลึกไร้กัน เขาเป็น
คนพาเธอไปส่งโรงพยาบาล จำใจต้องพยาบาลเธอเมื่อคน
รถปฏิเสธ คนรถเองก็ไม่ว่าเธอมาจากไหนกันแน่ เขาแค่
ถูกว่าจ้างมา คลื่นลมสงบเงียบราวกับไม่เคยมีสิ่งใดเกิดขึ้น
เธอหลับไปสองวันสองคืน กำมือของเขาแน่นราวกับกำลัง
ยึดยุดจุดอยู่กับคลื่นโหมกระหน่ำ ส่วนเขานั่งจ้องกระดูก
หัวเข่าของเธอซึ่งเคลื่อนไหวคล้ายกับคนรัก ครุ่นคำนึงถึง
กระดูกหัวเข่าของแม่ที่เขานึกเท่าไรก็นึกไม่ออก พอถึงวัน
หนึ่งนอกจากบ้านที่ไม่มีจริง เขาจดจำไม่ได้แม้แต่ใบหน้า
ของแม่ คิวาจับรูปร่างสะเปะสะปะจากผู้หญิงคนอื่นที่เขา
มีความสัมพันธ์ด้วย สับสนระหว่างคนรักของเขาและหญิง
แปลกหน้าผู้นี้ กลางความโกลาหลทั้งหมด มารู้ตัวอีกครั้ง
หนึ่งเขากลับบ้านไปพร้อมเธอ

บ้านของเธอเป็นบ้านห้องแถวจีนโบราณบนถนนสาย
ตึกเก่า บ้านแบบที่มีลานเปิดโล่ง ตอนนี้อัดไปด้วย

ข้าวของเหลือใช้จำนวนมาก กองกระดาษหนังสือพิมพ์ ขวด แก้วสีเขียว กองเศษผ้าใช้แล้ว ถ้วยชามรามไหเก่าๆ หม้อ แกงใบมเหสีมา โทรทัศน์จอโค้งในกล่องไม้บวมพอง จักรยาน เก่าแก่จับสนิม รวากับว่าเธอเก็บประวัติศาสตร์ทั้งหมดของเธอเอาไว้ และยังมีรูปภาพ มีรูปภาพจำนวนมากใส่กรอบ ทุกๆ รูปแบบติดอยู่ทุกที่ในบ้าน ซ้อนเป็นแถวทางหลังตู้โชว์ ในห้องนั่งเล่น ประดับประดาอยู่บนผนัง กรอบไม้ กรอบเรซิน กรอบพลาสติก ขวบนผนัง ตั้งโต๊ะ แม้แต่ติดกระดาษ กาวแปะเข้ากับฝาอย่างสะเปะสะปะ รูปของเธอและครอบครัว รูปการเดินทางท่องเที่ยว รูปสถานที่ต่างๆ รูปที่ชัด รูปที่เบลอ รูปที่มีความหมาย รูปที่ไม่มีความหมาย รวากับเธอ เอารูปทุกรูปจากฟิล์มทุกม้วนที่เธอล้างอัดมาใส่กรอบแขวน รูปแสงเข้าตรงหัวม้วนฟิล์ม รูปถ่ายมิดจนมองไม่เห็น รูปของเด็กผู้ชายที่มีใบหน้าละม้ายกับตัวเขาเองจมอยู่ในเงา ทุกซ์เศร้าตอนพระอาทิตย์ตก รูปที่ทำให้เขาขนหัวลุกราวกับเห็นตัวเองในอีกเวอร์ชันหนึ่งที่ร้ายกว่า โชคดีกว่า เปล่งปลั่ง น่ารัก ยิ้มละไมมองมายังกล้อง เขาไล่ดูภาพเหล่านั้นทีละภาพ รวากับศึกษาตัวตนใหม่ที่เขากำลังรับเข้ามาเป็นตัวเอง เขาใช้เวลาระหว่างการเข้าออกห้องของเธอซึ่งยังคงนอนซึม ไซ้ ในแสงสลัวของโคมไฟเก่าแก่ กระอักกระอ่วนยามต้อง

ขีดตัวให้กับเธอ ใช้เวลาเนิ่นนานระหว่างห้องของคนป่วย กับอดีตสดใหม่ซึ่งแผ่ออกเป็นผืนยาวบนผาบ้าน

แรกทีเดียวเขาคิดว่านี่เป็นเพียงการพักผ่อนจากชีวิต ไร้ทิศทางเป็นเวลาล้าน ๆ อาจจะสักสองหรือสามอาทิตย์ รอจนเธอดีขึ้นทุกอย่างจะสิ้นสุดลง เขาจะกลับไปยังห้องเช่าที่ยังไม่ได้บอกเลิก กลับไปสู่ตัวตนเก่า ๆ ในห้องที่ไม่มีเธอ หากสิ่งซึ่งกักกินเขาอยู่ภายในกลับได้รับการชดเชย เยียวยาจากการเป็นที่ต้องการโดยสมบูรณ์จากหญิงชราแปลกหน้า ผู้ซึ่งลบลำบาหน้าของเขาในห้องมืดสลัว มันทำให้เขาทั้งตื่นตัวและเป็นสุข มารดากลับมาจากความตาย หญิงคนรักทั้งครอบครัวมาอยู่กับเขา ในเวลาเช่นนั้นเธอจะผ่อนคลายเงียบเศร้า เรียกเอาวันคืนก่อนเก่าที่เขาไม่ได้มีส่วนร่วมให้ย้อนคืนมา เขาค้นพบตัวเองเป็นเพียงร่างทรงของสิ่งไม่มีอยู่จริง นั่นมอบระยะอันน่าพึงใจให้ เธอได้ประโยชน์จากเรือนร่างของเขาและเขาได้ประโยชน์จากความทะนุถนอมของเธอ สัตว์ป่วยใช้สองตัวเยียวยากันและกันอยู่ตรงขอบเหวของความพลัดพราก ในความมืดซึ่งมีเพียงแสงแดดจากลานกลางบ้าน

แล้วบางคืนเขาก็เริ่มฝันว่าตัวเองได้ไปอยู่ที่นั่นจริง ๆ ความทรงจำปลอม ๆ ก่อรูปขึ้นในความฝัน ความฝันว่าเขา

ถูกมหาสมุทรโถมเข้าใส่ พยายามจุดกระชากลากถูเอาเขา
ลงไปในห้อง คืบแล้วคืบเล่า ความฝันไม่รู้ที่มาค่อยๆ ผิน
แน่นลงในความรับรู้ บางครั้งเขารู้สึกกลัวเมื่อได้ยินเสียง
คลื่น หลงลืมไปว่าตัวเองว่ายน้ำได้ มันเริ่มสมจริงขึ้นเรื่อย ๆ
จนเขาไม่สามารถจะดึงตัวเองออกจากประสบการณ์เทียม
ของภัยพิบัติได้อีกต่อไป

รูปเหล่านั้นก็เข้าแทรกซึมเขา มันทั้งร่องรอยให้ต้อย
ตาม ชีวิตประวัติดับใหม่ ที่มีเวลาอย่างใหม่ และพื้นที่อย่าง
ใหม่ แดนเนรมิต ดิสเนย์แลนด์ ปราสาทเก่าแก่ในยุโรป ทุ่ง
ดอกไม้ที่เชียงใหม่ และหาดทรายบนเกาะแก่ง ยั้มแฉ่งใน
กางเกงว่ายน้ำสีฟ้า ทะเลที่เขาเพิ่งเคยเห็นตอนที่เดินทาง
ลงไปช่วยผู้ประสบภัย ทะเลที่ตอนนี้เขาขาดหวาดกลัวไป
เรียบร้อยแล้ว รวากับเด็กคนนั้น ชายหนุ่มคนนั้นได้ใช้ชีวิต
ทดแทนความปรารถนาของเขา ชายหนุ่มคนนั้นหายไป
คลื่น และเขาก็เรียกเอาชีวิตที่แท้คืนมา

จากวันเป็นเดือน หกเดือนต่อมาเขาบอกเลิกสัญญา
เช่าห้อง ขนข้าวของเก่าทุกชิ้นทิ้งลงถังขยะ เมื่อคนเราจาก
กัน ร่องรอยต่างๆ จะค่อยๆ จางไปจากชีวิต ยกเว้นก็แต่
รอยแผลเป็นล่องหนที่ทุกคนฝากไว้ให้แกกัน รอยแผลซึ่งจะ
ปวดแปลบชั่ววันจันทร์อย่างไม่มีสาเหตุราวกับการปวดฝีปีศาจ

ของแขนที่ถูกตัดออกไปนานแล้ว

เมื่อมีใครถามถึงเรื่องครั้งนั้นเขาก็จะเล่าความฝันนั้นออกมา ความหวาดผวาท่สร้างขึ้นใหม่ ความตายทำเทียมและความกลัวปลอมๆ แม้ไม่ถามอะไรมากนัก หากลึกๆ เขารู้ว่าเธอรู้ เขาถึงกับกล้าท้าทายเธอด้วยการพูดถึงตัวเองในแบบอื่นๆ ให้เธอฟัง เวลาเช่นนั้นแม่จะชักสีหน้าขึ้นจูบหนึ่งรากับจำอะไรได้ ก่อนจะบอกว่าเขากำลังพูดเรื่องเหลวไหล นับวันเขายังรู้สึกสุขสบาย รวกับมันเป็นเช่นนั้นมาตลอดชีวิต ร่องรอยเก่าๆ ค่อยๆ จางไปช้าๆ รวกับแผลแห่งซึ่งกำลังตกสะเก็ด ชีวิตดั้งเดิมของเขาเป็นความผิดพลาด เป็นเพียงฝันร้ายจากการนอนกลางวันซึ่งความจริงจะขัดถูมันให้จางลงไปเรื่อย ๆ หากความรู้สึกสบายใจเช่นนี้ทำให้กลัว

แม่หายตัวไปในราวเที่ยงวันของวันเสาร์ สิบเอ็ดปีต่อมาวันนั้นผมตื่นสาย รู้สึกรวกับโลกสิ้นสะเทือน แม่เพ็งอึมข้าวมือเที่ยงแล้วบอกว่าจะนอนสักพัก ผมนอนดูข่าวด่วนผ่านดินไหวด้วยใจระทึกตลอดบ่าย ประตูห้องหับปิดตลอดเวลา หน้าต่างทุกบานปิดสนิท อากาศข้างนอกอบอ้าวและเจียบส่งัด ผมจำได้ว่าตัวเองไม่ได้จับหลับตอนที่ไดยินเสียง

คลื่น แรกที่เดิยวคิดว่ามาจากโทรทัศน์ แต่ประเทศเนปาล
ไม่ติดทะเล แม่ไม่อยู่ในห้องอีกแล้ว อาจจะตั้งแต่ตอนนั้น
แต่ผมรู้เรื่องนี้ในอีกสี่ชั่วโมงถัดมา

บางครั้งเสียงกรีดร้องของแม่ ในวันที่แม่ค้นพบว่าผม
หลงลืมเรื่องที่ว่าตัวเองเป็นลูก ยังสะท้อนก้องอยู่ในบ้าน ผม
ไม่ได้ฝันถึงทะเลมาได้สักสองสามปีแล้ว กลางดึกผมตื่นขึ้น
มาล่ำพัง รู้สึกเหมือนแม่ยังคงเดินอยู่ในห้อง และมีเสียงกรีด
ร้อง แม่พูดเสมอว่าผมเริ่มฝันร้ายหลังกลับจากทะเลครั้งนั้น
บางทีผมก็คิดว่าตัวผมเป็นคนอื่น เป็นคนอีกคน ที่ไม่ได้เป็น
ลูกของแม่ เป็นคนที่แม่หยิบผิดฝาผิดตัวมาจากทะเล แม่
เล่าว่าแม่ถึงกับล้มป่วยเพราะกลัวจะสูญเสียผมไปอีก แม่
บอกว่าแม่เกาะกุมมือผมไว้ตลอดเวลา แม่เชื่อมั่นว่าผมต้อง
เป็นตัวผมแม้ว่าผมจะปฏิเสธตัวเองสักแค่ไหน หากพลันจู่ๆ
แผ่นดินอีกซีกโลกสะเทือนไหว แม่ปล่อยผมหลุดมือ และ
เป็นแม่ที่พลัดหลงไป

ผมใช้เวลานานนับเดือนในการออกตามหาแม่
กระอักกระอ่วนเมื่อตำรวจไต่ถามเรื่องความสัมพันธ์ กล่าว
ตามสัตย์ผมยังไม่เชื่อตัวเองสนิทใจว่าผมเป็นลูกของแม่ บาง
อย่างค้างคาอยู่ลึกๆ ในใจหลังกลับจากทะเล แม่เคยบอก
ผมครั้งหนึ่งก่อนจะหายตัวไปว่า ผมกับแม่ไม่ได้ผูกพันกัน

ทางสายเลือด แต่ขอให้รู้ว่าแม่รักผมมากเท่าที่แม่คนหนึ่งจะรักได้ ตลอดเวลาหลายปีที่อยู่ด้วยกันแม่พิสูจน์เรื่องนี้ สิบปีล่วงพ้น ผมไม่มีผู้หญิงอื่นนอกจากแม่ ผมรู้นั่นคือการตอบแทนเดียวที่ผมจะให้ได้ ลึก ๆ เราต่างพอออกพอใจ

ไม่มีการจัดงานศพให้กับคนสูญหายที่ยังไม่พบร่าง ผมรอคอยแม่อยู่เงียบ ๆ อีกสองสามเดือน แม่ไม่กลับมาอีกแล้ว บ้านว่างเปล่ามีร่องรอยปริแตกตรงนั้นตรงนี้ กรอบรูปร่วงหล่นเหลือเพียงรอยเส้นต่างสี ในห้องส่วนตัวซึ่งผมไม่เคยก้าวเข้าไปยุ่งเกี่ยว ห้องของแม่ แทบจะเรียกได้ว่าว่างเปล่า นอกจากเตียงขนาดใหญ่และโคมไฟ แม่ไม่เก็บรักษาสิ่งใดเอาไว้เลย ไม่มีบันทึก ไม่มีสมุดบัญชี ไม่มีเอกสารสำคัญ รวากับแม่ไม่มีตัวตนใดๆ หลงเหลือ หรืออาจไม่เคยมีมาก่อน

ชีวิตอาจเป็นเช่นนี้ ที่แท้แล้วผู้คนล้วนยืนอยู่บนเปลือกผิวอันอ่อนแอเน่น เผลอปล่อยมือเพียงครั้งอาจพลัดหาย ชั่ววินาที เดินข้ามไปอีกฝั่งถนน สูญหายเลือนลับ เดินเข้าไปในบ้าน ก้อนหินดินถล่มปิดปากทางเข้าออกชั่ววินาที ความมั่นคงเป็นเพียงสิ่งล่อลวงที่ทำให้เราพอจะมีชีวิตอยู่สืบไปได้ อย่างโง่งม

ในบ่ายวันที่แผ่นดินไหวซ้ำเป็นครั้งที่สอง ผมตัดสินใจออก

จากบ้านหลังนั้น มีบ่อน้ำลึกอยู่ใต้พื้นครัว ผมนอนหลับอยู่บนชั้นสอง รู้สึกวูบรววกกับจะเป็นลม พื้นสะท้อนแผ่วเบา พอผมเดินลงมาชั้นล่างก็พบว่าพื้นของครัวก็ปริแตกออก ก้อนปูนปิดปากบ่อปริแตก รวกับความล้นถูกเปิดเผย บ้านโบราณของคนจีนมีบ่อน้ำอยู่กลางบ้าน หากแม่เทพูนปิดทับมันเอาไว้และผมไม่เคยรู้เรื่องนี้

มีเสียงครืนครันอยู่เบื้องล่าง เสียงซึ่งคล้ายเกลียวคลื่นยักษ์จากมหาสมุทร หรือเสียงของเปลือกโลกเคลื่อนขยับ เสียงเพรียกเรียกชื่อผม ชื่อที่ผมไม่เคยได้ยิน หรือไม่ก็ลืมไปแล้ว เสียงที่คล้ายกับเสียงของแม่ หรือเสียงของหญิงคนหนึ่งที่ผมอาจจะเคยรู้จัก มีผู้หญิงเพียงคนเดียวตลอดมา ตอนนี้ผู้หญิงคนนั้นอยู่ในบ่อ และไม่มีบ้านอื่นใดนอกจากที่พักชั่วคราวครั้งแล้วครั้งเล่า มีแต่บ่อน้ำซึ่งตามติดไปทุกที่

ห้องเช่าของคุณมีบานหน้าต่างที่เปิดออกไปหาตึกฝั่งตรงข้าม คุณกลับมาอยู่ที่นี่ได้สองสามเดือนแล้ว รู้สึกคุ้นเคยราวกับเคยอยู่ที่นี่มาก่อน พอเวลาผ่านไป จะเป็นบ้าน ค่ายพักผู้ลี้ภัย ห้องเช่า หรือแม้แต่ในซากปรักหักพังก็ไม่มี ความหมาย มนุษย์จะเคยชินกับสรรพสิ่งเพื่อดำรงคงอยู่ต่อไป เราล้วนต่างไล่ลบความทรงจำที่ไม่จำเป็นทีละน้อยๆ โดย

อัตโนมติ นานมาแล้วคุณไม่ได้จ้องมองคูโบหน้าของตัวเอง
ในกระจก คุณพบว่ามันเป็นโบหน้าที่คุณไม่รู้จักอีกแล้ว โบหน้า
ของคุณกลายเป็นสิ่งแปลกปลอมในชีวิต เมื่อมันไม่คล้ายคลึง
จากรูปในวัยเด็กของคุณอีกต่อไป ความทรงจำตราประทับ
ความจริง และนั่นทำให้ปัจจุบันเป็นสิ่งแปลกปลอม สองสาม
วันก่อนคุณพบผู้หญิงคนหนึ่งบนถนน ร้องเรียกเธอแต่เธอ
ไม่หันมามอง คุณจำไม่ได้ว่าคุณคิดว่าเธอคือคนรักเก่าหรือ
คือแม่ของคุณกันแน่ มีแต่วันคืนเป็นนิรันดร์ที่ยืดยาวออกไป
ซากความทรงจำทุกอย่างกลบฝังใต้กันบ่อ คุณยังคงทำงาน
เดิมๆ ที่คุณเคยทำเมื่อยังมีคนรักอยู่ มีแม่อยู่ นั่นคือการนั่ง
ลงหน้าจอคอมพิวเตอร์รีทัชรูปต่าง ๆ ให้เหมาะเจาะลงตัว
ตัดเอาพื้นที่ไม่จำเป็นออกไป ยืดขยายรูปทรง เปลี่ยนสี หรือ
เกลี่ยแสง สร้างความสมบูรณ์จากความไม่สมบูรณ์ ทำให้
มันกลายเป็นสิ่งที่ถูกจำ จนแม้สายตาก็ไม่อาจแยกแยะความ
ผิดประหลาดไม่จริงนี้ออกจากความจริงได้

ห้องเช่าไม่มีบ่อน้ำ แต่บางสิ่งยังคงครั่นครั่นอยู่ ที่ลึก
ลงไป ลึกลงไป

อดีตชีวิตของลูกสาวนางเงือก

**ใครสักคนในบ้านเป็นคนเล่าให้เธอฟัง เรื่องที่แม่ของคุณ
เป็นนางเงือก**

พวกเขาพบว่าร่างของแม่ในแม่น้ำ แล้วพามาอยู่ที่บ้านนี้ในฐานะคนรับใช้ ไม่นานหลังจากนั้น เธอก็เกิดมา แม่จะไม่มี
การยอมรับอย่างเป็นทางการ แต่ทุกคนรู้ว่าคุณเป็นลูกของ
ใคร นั่นคือวิธีที่เธอเกิด เกิดมาอย่างครึ่ง ๆ กลาง ๆ อยู่ไป
ในฐานะที่คลุมเครือ

เมื่อคิดถึงแม่ เธอมักคิดถึงบ่อน้ำ บ่อน้ำโบราณกลาง
บ้านในบริเวณซึ่งเปิดโล่งเป็นลานซักล้าง สถานที่มีแสงแดด
ส่องถึง แม่ภายในบ้านจะมีผู้คนขวกไขว่ มีห้องหับมากมาย
ให้หลบซ่อน แต่เธอก็รู้ว่าแม่จะอยู่ที่นั่น สิ่งที่คุณจดจำได้
เกี่ยวกับแม่คือแม่คือภาพของแม่ในบ่อน้ำโบราณ ภาพ
ฟิล์มฟิล์มของร่างซึ่งครึ่งหนึ่งจมหายลงไปในบ่อราวกับถูก
สวาปามเข้าไป แม่คือมดตัวถึงเอวยื่นท่อนบนของลำตัวไป

จึงมองความมืดของบ่อน้ำ มุมมืบบกระซิบกระซาบสิ่งที่คุณ
ไม่เข้าใจกับน้ำในบ่อ ผมยึดยาวของแม่ปรกหน้าปรกตาที่ขึ้น
เหงื่อ ในอาการเช่นนั้น ดวงจิตของแม่ล่องลอยออกไป ค้น
พบความสงบในจิตใจ

แม่หายตัวไปหลังจากนั้นไม่นานนัก ใครสักคนเล่าว่า
แม่พยายามที่จะกระโดดลงไปบ่อน้ำ เป็นบ้าไปนะนะ พวก
เขาบางคนสรุป วันแล้ววันเล่า ใครสักคนจะถูกสั่งให้จับตา
มองบ่อน้ำโบราณนั้นเอาไว้ เธอก็ได้รับหน้าที่นั้นด้วย ใน
แต่ละวันเธอจมลงในบ่อของความกลัวว่าแม่จะกระโดดลงไป
ร่างครึ่งท่อนที่เหลือจมหาย คุณจมลงในความกลัวทำนองนั้นฝัง
ตรึงติดยาวนานจนแม้เธอจะตายลงก็ไม่อาจลบเลือน ยิ่งไกล
จากบ่อน้ำแมื่อยิ่งแทบจะกลายเป็นบ้าไปจริง ๆ บางทีคุณก็คิด
ว่าแม่ไม่ได้กระโดดบ่อน้ำเพราะแม่เป็นบ้า แต่แม่เป็นบ้า
เพราะถูกกักให้อยู่ห่างจากบ่อน้ำนั้นต่างหาก จนแล้วจนรอด
วันหนึ่งแม่อีกก็หายตัวไป พวกเขาออกตามหาแม่แต่ก็ไม่พบ
ใครบางคนเชื่อเอาจริงจังว่าศพของแม่อยู่ในบ่อ พวกเขาทำ
ทุกอย่างเพื่อค้นหาศพของแม่ หากบ่อนั้นลึกมากจนไม่มีใคร
หาอะไรพบ พวกเขาสะสมกระดูกเหียนหวาดผวาจนไม่กล้ากินใช้
น้ำในนั้น ถึงที่สุดพวกเขาก็ปิดปากมันด้วยฝาซีเมนต์ ขุดบ่อ
ใหม่อีกบ่อหนึ่งให้อยู่ไกลออกไป หากแม่อยู่ในบ่อแม่อีกจะถูก

ขังอยู่ในนั้นชั่วนิรันดร์

หลังจากแม่หายตัวไป สถานะของเธอก็ครึ่ง ๆ กลาง ๆ มากขึ้นไปอีก มะเรียกตัวขึ้นไปพบบนห้องส่วนตัว ก่อนที่เธอจะเกิดแม่เป็นคนรับใช้ของมะ นายหัวสามีของมะเป็นคนช่วยแม่ขึ้นจากน้ำ จนถึงวันที่แม่เธอเกิดท้องเธอขึ้นมา แม่จะไม่พอใจ แต่มะเป็นคนเดียวที่รับรองสถานะให้กับแม่ของเธอท่ามกลางบรรดาเมียอื่น ๆ ของนายหัว สำหรับมะ สถานะของเธอเลื่อนรางที่สุด กับคนอื่นในบ้านเธอคือลูกคนใช้ แม้จะเป็นลูกที่อาจจะเกิดจากนายจ้าง เธอก็ไม่ใช่คุณหนูของบ้าน มีเด็กลูกคนใช้ร่วมรุ่นกับเธออีกสองสามคน ลูกของนายหัวที่ไม่มีสิทธิ์เรียกตัวเองว่าลูกของนายหัว มะเกลียดเด็กพวกนั้นทุกคนเว้นแต่เธอ สำหรับมะ เธอเป็นลูกคนหนึ่งหากในขณะเดียวกันเธอก็ยังมีสถานะเป็นเด็กรับใช้ด้วย มะปกป้องเธอจากการถูกกดขี่ ขณะเดียวกันนางก็กดขี่เธอเอาไว้ นางรักเธอเป็นลูก แต่จะไม่มีวันให้เธอกินข้าวพร้อมกับครอบครัวที่มีนายหัว มีมะ มีเมียน้อยของนายหัวอีกสองคน และพวกคุณหนู ๆ รุ่นราวคราวเดียวกับเธออีกสามคน มะเป็นคนเดียวที่ไม่มีลูก แต่มะ เป็นเจ้าของบ้านที่แท้จริง นายหัวยุ่งอยู่กับกิจการเหมืองแร่ และมะเป็นคนดูแลบ้านทั้งหมด พวกเมียรอง ๆ กลัวมะจนหัวหด และพาลเกลียด

เธอไปด้วย แทนที่แม่ของเธอ เธอเป็นคนจัดการทุกอย่างให้กับมะ จานซาม ตะเกียบของมะเธอเป็นคนดูแล และเธอเป็นคนเดียวในบ้านที่มะไวใจ นายหัวไม่มาหามะนานแล้ว และเมื่อเขามา เห็นเธอต่ำตาอยู่ในห้องของมะ เขาก็จะผละไปราวกับความผิดพลาดที่เขาทำให้เธอเกิดมาโดยที่เขาไม่จบสิ้น คุณไม่เคยชอบนายหัว รู้สึกกลัวจนเกร็งเมื่อเขาเฉียดมาใกล้ นายหัวก็ไม่เคยแตะตัวคุณ สำหรับเขาคุณเป็นเหมือนสิ่งของน่ารังเกียจ สิ่งที่เขาจะไม่ลดตัวลงไปสัมผัสกับสิ่งที่เป็นเครื่องตอกย้ำว่าครั้งหนึ่งเขาเคยเอาผู้หญิงบ้าโอดบ่อมาทำเมีย

เมื่อคิดถึงมะ คุณมักคิดถึงเท้าเล็ก ๆ คู่หนึ่ง เท้าที่สร้างความพร้นพรึงในยามค่ำคืน มะมี เท้าปุ๊กอันเกิดจากการรัดเท้าตั้งแต่ยังเล็ก ตั้งแต่สมัยที่มะยังอยู่เมืองจีน พวกเขาบอกว่ามันคือเท้าที่เล็กเหมือนดอกบัว เท้าคู่หนึ่งที่ตั้งงาม หากสำหรับคุณมันคือเท้าที่เล็กจิ๋ว และเมื่อยืนตรงเท้าสองข้างก็แผ่อกเหมือนหางของนางเงือก เท้าที่น่าพร้นพรึง เท้าซึ่งคงอเข้าหากันของมะ เท้าที่ถูกพันผ้าตลอดเวลา เท้าที่มีกลิ่นสาบชวนคลื่นเหียนเมื่อถอดรองเท้าออก เธอเป็นคนเดียวในบ้านที่ได้เห็นเท้าเปลือยเปล่าของมะ ตอนที่นางล้มเจ็บลงเธอเป็นคนถอดรองเท้าผ้าพื้นไม้สีชมพูปักลาย ตะลึงลานไปกับเท้าเล็ก ๆ ผิดรูปที่น่าเกลียด ด และกลิ่นอันชวน

คลื่นเหียนของมัน เท้าทางปลาคุณนั้นรบกวนจิตใจของคุณต่อ
 เื่องยาวนาน เท้าของมะและขาของแม่ ท่อนล่างที่กลายเป็น
 เป็นปลาบางชนิดไม่ใช่มนุษย์ เลื้อยลงหายไปใบบ่อน้ำ

พอเธออายุได้สิบห้า มะก็เริ่มล้มเจ็บและเธอกลาย
 เป็นพยาบาลประจำตัวของมะที่ไม่มีใครกล้าจะเข้าหน้าดูแล
 ห้องเล็ก ๆ สีขาวของมะอยู่บนชั้นสองของบ้าน มีเตียงสี่เสา
 ตั้งชิดหน้าต่าง ลมพัดผ้าม่านพะเยิบไหวในยามบ่ายเมื่อมะ
 ขึ้นนอน เวลามีคนมาเยี่ยม เธอจะซ่อนเท้าของมะไว้ใต้ผ้าห่ม
 แพรสีชมพู ไม่เว้นแม้แต่ยายหัว เอาเข้าจริง ๆ เธอไม่รู้
 ด้วยซ้ำว่านายหัวเคยจ้องมองดูเท้าที่พับงอของมะ เหมือน
 ที่เธอเคยจ้องมองอยู่ยาวนานเป็นชั่วโมง ๆ ไม่มีใครมาเยี่ยม
 มะบ่อยนัก ไม่มีใครชอบมะ แต่ก็ไม่มีใครกล้าต่อต้านมะ โลก
 ทั้งใบของมะค่อย ๆ หดแคบจนเหลือแต่เธอคนเดียวเท่านั้น

มะให้เงินค่าขนมเธอสัปดาห์ละห้าสิบบาท เธอได้หยุด
 สัปดาห์ละวัน แล้วเธอก็เอาเงินที่มะให้ไปดูหนัง ลัดเลาะออก
 ทางหลังบ้าน ผ่านสวนมะพร้าว และบ้านตึกแถวออกมาทาง
 วงเวียนหอนาฬิกา โรงหนังเพิ่งมาเปิดใหม่ แล้วไม่นานมัน
 ก็ค่อย ๆ กลายเป็นเทวสถานของคุณ โรงหนังเรียงจิตฉาย
 หนังจีนกำลังภายใน สลับกับหนังไทย ๑๖ มม. เปิดเพลง
 เสียงดังเรียกคนดูก่อนเวลาหนังฉายถูกรอบ เพลงจาก

โรงหนังล่องลอยไปถึงห้องของเธอในยามราตรี ปลุกเร้าบางสิ่งที่อยู่ภายใน คุณเฝ้าฟังเสียงเพลงเหล่านั้นวันแล้ววันเล่า เฝ้าจินตนาการถึงโลกนอกบ้านหลังนี้โลกที่ไกลจากบ่อน้ำโบราณและเต้าดอกบัว โลกที่เธอเป็นผู้หญิงคนอื่นในโลกแบบอื่น เสียงดนตรีจากโรงหนังล่องลอยอยู่กับเธอทั้งในยามหลับและยามตื่น

เธอออกจากบ้านในตอนบ่าย หลังจากมะกิมมือเที่ยงแล้วเอนหลัง ออกไปดูหนังใหม่ล่าสุดของซอว์บราเดอร์ หนึ่งอินเดีย และหนังของเพชรรา สวมเสื้อผ้าชุดลูกไม้สีชมพูและผ้าถุงซึ่งเธอมีอยู่เพียงชุดเดียว ผู้หญิงที่สวมชุดเดิมในทุกครั้งที่ไปดูหนัง ก่อนจะกลับมาเตรียมมือเย็นให้กับมะที่โรงหนังนั่นเอง คุณได้พบกับชายคนรัก

เขาเป็นหนุ่มคนงานเหมือง เรือนร่างกำยำใบหน้าคมสัน ผิวคล้ำเข้มต่างไปจากพวกลูกจีน ว่ากันว่าเขาเป็นลูกเสี่ยวของพวกกะลา ด้ดซ์ และจินบาบา เขาทำงานอยู่ในเรือชุดแร่ ทุกสัปดาห์หิวผมเรียบแป้ล้ สูปบุหรีมวนต่อมวนเข้าเมืองมาดูหนัง และเล่นสนุกเกอร์กับเพื่อนหนุ่ม เสื้อผ้ารีดเรียบ ผมลงน้ำมันหวีเรียบแป้ล้ และคราบน้ำมันเครื่องในซอกเล็บซึ่งล้างไม่ออกแม้ครั้งแล้วครั้งเล่าคุณะจะนั่งลงพยายามแปรงมันอย่างซ้า ๆ และนุ่มนวลด้วยน้ำสบู เขาจดจำ

ผู้หญิงสวมผ้าถุงสีปูนและเสื้อลูกไม้สีชมพูทุกสัปดาห์ได้เป็นอย่างดี คุณกับเขาพบกันหน้าโรงหนังเรจินิต ในวันที่นางพยาบาลชาวเข้าฉาย ร้องให้แทบตายให้กับหนังเรื่องนั้น ก่อนจะพรากจากกันในวันที่ *มัจฉาปาฏิหาริย์* ออกจากโรง จากกันโดยไม่มีคำลาและไม่มีน้ำตาแม้แต่หยดเดียว

เมื่อคิดถึงเขา คุณก็พบว่าใบหน้าของเขาก็เลื่อนลงเสียแล้ว ที่จดจำได้ก็เหลือแต่เพียงแสงซึ่งฉาบทาลงบนจอภาพตัวละครในชุดนักรบและหญิงสาวโบราณ ใบหน้าที่มีขนาดใหญ่กว่าตัวคุณ ร้องเพลงจิ้ง สู้รบพาดฟัน กุมมือกันในความมืด คุณจดจำกลิ่นน้ำมันที่ติดอยู่ที่มือของเขาและติดมายังมือของคุณ บางครั้งหลายปีต่อมา เมื่อคุณได้กลิ่นน้ำมันเครื่อง คุณก็หวนคิดถึงเขา เธอมาพบกับเขาได้สัปดาห์ละครึ่ง เมื่อออกจากบ้านมาดูหนัง ตอนหลังเธอกับเขาก็ไม่ได้ไปโรงหนังอีก หากแต่ไปที่ห้องเช่าของเขาแทน ห้องเช่าของเขาอยู่บนชั้นสองของตึกแถวเก่าแก่ที่แบ่งเช่าจากห้องแถวอีกชั้นหนึ่ง เวลาไปที่นั่นเธอต้องปีนบันไดขึ้นไปยังห้องไม่มีเพดาน นอนจ้องมองแสงลอดช่องหลังคากระเบื้องดินเผา นอนชบบนไผ่ ยามบ่ายร้อนระอุ เขาบอกว่าเขาจะมารับ แล้วทั้งคู่จะหนีไปด้วยกันเพื่อมาอยู่ที่นี่ เขาจะดูแลคุณ คุณจะเป็นภรรยาคนงานเหมือง ลำบากสักสามสี่ปีเขาจะเก็บ

เงินพาคุณไปหาบ้านดี ๆ อยู่ เขาจะเลิกดื่มและดูแลคุณ คุณจะไปจากบ้านที่มีบ่อน้ำลึกกลับ ไปจากเท้าดอกบัว ไปจากการเป็นคนรับใช้ชั่วนิรันดร์ คุณฝันถึงชีวิตในห้องใต้หลังคานี้ ชีวิตแบบอื่น ๆ ที่ในที่สุดเธอไม่เคยแม้แต่จะได้สัมผัสมันแม้สักนาทีเดียว

บ่ายวันนั้นหลังจากมะรอนกลางวัน เธอกราบลานางเงียบ ๆ ดึงผ้าห่มลงกรอมเท้าเล็กจิ๋วคุณั้น เธอตัดสินใจเด็ดเดี่ยว เพลงรักเผาผลาญดวงใจให้ความอบอุ่นและสอนให้เธอกล้าหาญ เธอไม่เอาอะไรติดตัวไปแม้แต่อย่างเดียว ทำราวกับว่าแค่ออกไปดูหนังรอบบ่าย หากรอจบจนรอบสุดท้ายของ *มัจฉาปาฏิหาริย์* จบลงเขาก็ยังไม่มา รอจนเพลงเศร้าสร้อยสุดท้ายจบลง จบผู้คนเดินออกจากโรงในรอบค่าจนหมดสิ้น โรงหนังหรีแสงไฟ คนรักชาวเหมืองของเธอก็ไม่มาให้เห็นหน้า ซดลឹชมพุ่มขอสำหรับดูหนังหมองเก่าในแสงไฟหน้าโรง คนรักพลัดพรากสูญดับชั่วนิรันดร์ดังภาพยนตร์ซึ่งลาโรงไป คุณไม่เคยรู้ว่าทำไมเขาไม่มา ไม่รู้ว่าเขาไปไหน เขาแค่ทิ้งเธอไป ทิ้งไว้กับคำหลอกลวง ไม่เช่นนั้นก็อาจเพราะพลัดตกหายไปนมหาสสมุทร จมลงในทะเลลึกที่มีแร่ดีบุกสงบนิ่งอยู่ข้างใต้ เธอไม่รู้ เธอไม่มีวันรู้ เธอมองหาเขาในฝูงชนอีกนานนับนานแต่เธอไม่เคยพบ และเธอไม่มีวันรู้ คน

รักของเธอเป็นเช่นเดียวกับแม่ของเธอ ถึงที่สุด เคลื่อนเข้าสู่การเป็นความลึกกลับช่วงนิรันดร์

นอกจากมะม่ามีใครรู้ว่าเธอเคยหนีออกจากบ้านเป็นเวลาคี่งวัน ไม่มีใครรู้ว่าเธอมีความรัก จนกระทั่งเธอแกลงไปพวเขาก็ไม่อาจจะจินตนาการได้ว่าเธอเคยมีความรัก มีคนรัก มีขบวนรถไฟของชีวิตแบบอื่นที่เธอถูกปฏิเสธการเดินทาง มะอาจจะรู้แต่นางไม่เคยปริปากถาม เธอกลับมาเป็นเด็กสาวคนเดิม นอนน้ำตาไหลในตอนกลางคืน เจ็บบไ้ไร้เสียง ฝ้าคอยปรนนิบัติหญิงชราเจ้าของบ้านอย่างจงรักภักดี จงรักภักดียิ่งกว่าเดิมราวกับว่านี่คือการชดเชยบาปของการหายตัวไปในบ่ายวันหนึ่ง โยติตัวเองให้ลืมไปว่าเธอเคยเป็นหญิงสาวอยู่ช่วงเวลาสองสามเดือน

หลังจากพลัดพรากจากคนรักช่วงนิรันดร์ คุณเริ่มได้ยินเสียงเรียกของสายน้ำ ภาพของแม่ในบ่อ และเสียงระริกของระลอกคลื่นในยามกลางคืน เสียงซึ่งไม่มีถ้อยคำแต่พร่ำเพรียกเรียกหา ราวกับอารมณ์ปรารถนาทางเพศที่ล้าลึกซึ่งคุณค่อย ๆ กดข่มมัน ฝึกฝนวันแล้ววันเล่าที่จะลืมนมันไป นานนับนานเสียงเรียกของกระแสน้ำลึกลับค่อย ๆ จางลง คุณจะไมกลายเป็นบ้าเหมือนที่แม่เคยเป็น คุณจะกลับมาเป็นคนดี ๆ ที่กักขังทุกอย่างไว้ข้างใน คุณจะไม่เป็นแม่ เธอจะไม่

กระโดดบ่อ เธอจะกลายเป็นบ่อน้ำไปเสียเอง

มะตายนลงในอีกสิบปีต่อมา ตายหลังจากนายหัวตายลงหลายปี เธอเติบโตและรุ่งโรยลงไปในบ้านหลังนั้น ในฐานะคนรับใช้ที่จงรักภักดีไม่มีปากเสียง ในฐานะญาติห่าง ๆ คนหนึ่ง ความคลุมเครือทางสายเลือดค่อย ๆ แผ่ขยายตัวเธอออก เธอค่อย ๆ ได้รับอำนาจจากน้ำอดน้ำทนของเธอเอง เธอเลี้ยงเด็กทุกคนที่เกิดในบ้านนี้ ทั้งลูกสาวคนสุดท้ายของนายหัวจากเมียที่สาม ลูกของลูกสาวและลูกชายของนายหัว ทุกคนเรียกเธอว่าอี่ เด็กคนแล้วคนเล่า เติบโตด้วยมือของเธอ เธอลุกขึ้นก่อนทุกคนในบ้าน อาบน้ำแต่งตัว ทำมือเช้า ปลุกเด็ก ๆ ไปโรงเรียน เธออาบน้ำแต่งตัวให้พวกเขา จูงมือพวกเขาไปส่งขึ้นรถรับจ้าง รอคอยพวกเขากลับมาในตอนเย็น หลายสิบปีล่วงไปด้วยวงจรเหล่านี้ เด็ก ๆ ทำให้เธอลืมความว่างเปล่าโดดเดี่ยวภายใน เสียงของเด็ก ๆ จะกลบเสียงเพรียกของน้ำ เด็ก ๆ ทำให้เธอวุ่นตลอดเวลา มีอยู่คนละสามสี่ปีที่เด็ก ๆ จะรักเธอมากกว่าพ่อแม่ของตัวเอง พวกคุณหนูก็ยังริษยาเธออยู่แต่ไม่มีใครกล่าวอะไร เพราะถึงที่สุดพวกเขาก็ต้องพึ่งเธอ ถึงตอนนั้นเธอก็ได้รับการยอมรับ ได้ออกไปกินอาหารตามเหลากับพวกคุณหนู แต่โดยมากเธอไม่ได้กินอะไร เพราะต้องสาละวนอยู่กับการ

ดูแลเด็ก ๆ พอมะตายลง เธอก็เข้าครอบครองห้องของมะอย่างสมบูรณ์ พวกคุณหนู ๆ ไม่มีใครอยู่บ้าน ไม่มีใครสนใจหรืออยากจะได้ห้องของหญิงแก่เจ้าระเบียบที่พวกเขาเกลียดชัง ข้าวของของมะตกเป็นของเธอยกเว้นพวกของที่มีค่าซึ่งก็มีไม่มากนัก เสื้อเก่า ผ้าถุง รองเท้าคู่เล็ก ๆ ที่เธอใส่ไม่ได้ทุกอย่างยังคงอยู่ในหีบ ในตู้เสื้อผ้า ถึงที่สุดเธออาศัยอยู่กับลูกสาวคนโตที่รับมรดกบ้านหลังนี้มา หล่อนเป็นสาวแก่ไร้คู่ เข้ากับเธอได้ดินແພບจะเป็นพี่น้องกันไปจริง ๆ พวกหลาน ๆ เติบโตอยู่ภายใต้อาณัติของป้าทั้งสอง เด็ก ๆ เรียกป้า ๆ ของพวกเขาว่าป้า และเรียกเธอว่าอาอี

หลายสิบปีล่วงผ่าน ที่เธอจดจำได้ก็คือการเดินทางจากบ้านใหญ่ ไปยังบ้านของคุณหนู ๆ บ้านที่ไม่่ว่าที่ไหนก็เหมือนกันหมด เด็กก็มีขนาดเท่ากันหมด พอเด็ก ๆ เติบโตเข้าโรงเรียนเธอก็ถูกรับไปอยู่บ้านอื่น สักด่าห่ละหนสองหน เธอจะกลับมานอนที่บ้านใหญ่ นอนในห้องของมะ เด็ก ๆ ทุกคนรักอาอีและค่อย ๆ เรียนรู้ลำดับชั้นที่สำคัญว่าอย่างไรเสียอีก็เป็นคนนอกของครอบครัว ไม่เคยเป็นและจะไม่ได้เป็นตลอดกาล เธอไม่เคยกินข้าวบนโต๊ะกลาง เมื่อพวกเขาไปเซ็งเม้งเธอรับหน้าที่จัดข้าวของสำหรับไหว้ เธอจัดเตรียมเครื่องไหว้ ละเหยียดลอ ออกคำสั่งให้คุณ ๆ ไปซื้อหามา เธอ

เป็นคนไม่กี่คนที่รู้เรื่องประเพณีดั้งเดิมที่ไม่มีใครรู้จักแล้ว
นับปฏิทินจีนสำหรับไฉ่บรรพบุรุษ ไหว้ผีไร้ญาติ สิ่งเหล่านี้ที่
เธอเรียนรู้มาจากมะ เมื่อถ่ายรูปรอบครัว เธอไม่ได้รับเชิญ
แต่เธออยู่เสมอตรงนั้นตรงนี้ของบ้าน คุณลุงของเธอ
เครื่องใช้เย็บเย็บ เธอเลิกสนใจร่างกายของตัวเองแล้ว
เธอเป็นหญิงชราว่างตัวที่หลังค่อมลง นุ่งผ้าถุงกระโจมอก
อยู่กับบ้าน ในตอนเย็นเธอจะออกไปนั่งหน้าบ้าน พูดคุยกับ
คนที่ผ่านไปผ่านมา เธอเลิกไปดูหนังนานเกินไปแล้ว ยกเลิก
หมดทุกสิ่งอย่าง ชีวิตของเธอวิ่งวนอยู่รอบครอบครัวที่เธอ
ไม่เคยเป็นส่วนหนึ่ง สรรพสิ่งหมุนเนื่องกันไปอย่างกับกระแส
ธารที่ไม่จบสิ้น อาอี๊ของเด็ก ๆ ทุกคน ตอนนี้นำพาเขาเรียน
จบกันหมดแล้ว เธอไม่เคยไปงานรับปริญญาของพวกเขาแม้
เธอจะเป็นคนเคี้ยวเชิญให้พวกเขาอ่านหนังสือแต่เด็กแต่เล็ก
เมื่อไปเมืองนอกพวกเขาก็จะซื้อของมาฝากเธอเสมอ พอ
เธอแก่ตัวลงเธอก็ค่อย ๆ กลายเป็นนางเฒ่าสารพัดพิษ เธอ
ไม่ค่อยชอบซื้อหน้าหลานเขย หลานสะใภ้ บางครั้งแสดงออก
มาตรง ๆ จนน่าเกลียด ยิ่งหลานคนไหนที่เธอรักมาก เธอก็
ยิ่งแสดงอาการหวงหลานยิ่งกว่าแม่แท้ ๆ ของพวกเขา แต่
ก็ไม่มีใครถือสาหาความเธอ นักเข้าเธอก็อาจจะร้องไห้ บอก
ว่าเธอมันเป็นแค่คนนอกจะไปกล้ำพุดอะไร พวกหลาน ๆ ก็

จะเข้ามาโอ้เธอ ปลอบให้เธอสงบ แต่พวกเขาไม่ต้องเปลี่ยนแปลงอะไร มีแต่เธอที่ต้องปรับตัว ยิ่งนานวันเธอก็ยิ่งรู้สึกเข้ากันไม่ได้ โดดเดี่ยวอ้างว้าง วงจรของเด็ก ๆ ล้นสุดลง เธอแค้นเกินกว่าจะเลี้ยงเด็กคนใหม่ ๆ ได้อีกต่อไป เธอกลายเป็นยายเฒ่าของบ้านใหญ่ คนที่ไม่มีลูกมีหลาน ไม่มีใครจะดูแลเมื่อแก่เฒ่า จนเมื่อเธอล้มป่วยลง พวกเด็ก ๆ ที่เธอเลี้ยงมากับมือก็เกี่ยงกันไม่ยอมไปเฝ้าเธอที่โรงพยาบาล เธอบอกกับตัวเองและคนอื่น ๆ ที่มาเยี่ยมว่าพวกเขาต่างก็มืงานล้นมือ พวกเขาลงขันกันจ้างเด็กสาวชาวพม่ามาคนหนึ่ง เธอกราดเกรี้ยวกับเด็กสาว เพื่อจะแสดงให้เห็นทุกคนเห็นว่าเธอแค้นเคืองแค่ไหน แต่เธอก็แสดงไปอย่างนั้นเอง เธอไม่ใช่ญาติของพวกเขา เธอเรียนรู้เรื่องนี้ และมันไม่เคยหายไป ในช่วงท้าย ๆ ของชีวิต ในเวลาที่อยู่คนเดียว เธอได้ยินเสียงของแม่น้ำอีกครั้ง เสียงของน้ำดังกระซิบอยู่ที่ข้างหู ความคิดเกี่ยวกับแม่ที่เป็นนางเงือกเวียนวนกลับมาหาเธออีกครั้ง เธอเคยผ่านไปยังแม่น้ำที่พวกเขาบอกว่าช่วยแม่ของเธอขึ้นมา แม่น้ำตอนนี้ถูกถมจนกลายเป็นที่ราบเพื่อที่พวกเขาจะสร้างอาคารทับลงไป

คุณได้ยินเสียงของน้ำ เสียงที่เพรียกหาทั้งกลางวันและกลางคืน แต่คุณไม่มีเรี่ยวแรงพอที่จะลุกยืนอีกแล้ว คุณ

นอนแช่อยู่บนเตียงในโรงพยาบาล ใจหวนคิดถึงบ่อน้ำของแม่ เท้าของมะ และหนังเกี่ยวกับเทพเจ้าปลาที่ไม่ได้ดู ห้องพิเศษที่ชั้นสาม ห้องปรับอากาศ همینอัปที่แม่จะปิดแอร์เปิดหน้าต่างระบายอากาศก็ไม่ทำให้หายไป กลิ่นที่คุณคุ้นเคย กลิ่นของเท้าดอกบัวของมะ

วันที่เธอตาย ร่างกายของเธอหดเล็กลง ผิวหนังแห้ง ขอด แตกเป็นเกล็ด ๆ เหมือนเกล็ดปลา เท้าของเธอห่อหุ้มหลังเท้าหักเข้าหากันเหมือนเท้าดอกบัวของมะ สองข้างแผ่ ออกเหมือนหางปลา เธอตายในลักษณะนั้น โดยไม่มีใครรู้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร บางคนที่ยืนอยู่ข้างเตียงตอนที่เธอตายบอกว่าเธอดูเหมือนปลาแห้งตัวหนึ่ง

ลึกลงไปในบ่อน้ำโบราณที่มีฝาปิดสนิท มีเสียงกระแสน้ำเคลื่อนไหวคล้ายคำกระซิบแผ่วเบา ในความมืดที่ไม่มีใครได้ยิน ทุกอย่างค่อย ๆ ถูกลืม คุณไม่ได้ยินเสียงของน้ำ ไม่สามารถจดจำรอยกอดของเขา ไม่ได้กลิ่นเท้าดอกบัวของมะ หรือร่างกายของแม่ มีแต่คุณ ลองปล่อยไปในกระแสน้ำอันมืดมิด

คอยวันเธอใจเดียว

๑

ทุกอย่างเกิดขึ้นพร้อมกัน รัฐประหาร อาการใจสลายจากการค้นพบว่าลูกชายของเธอเป็นรักร่วมเพศและเป็นพวกต่อต้าน อีกสามวันต่อมา หลังจากเจ็บปวดๆ แอดๆ อีลัมในห้องน้ำ เส้นเลือดฝอยในสมองแตก เปลี่ยนจากหญิงชราสารพัดพิษเป็นผักติดเตียง

อีลัมล้มในห้องน้ำ หมอวินิจฉัยว่าหล่อนอาจจะไม่กลับมาเป็นปกติอีก โลกทั้งใบหดลงเหลือปากที่บิดเบี้ยว การป้อนอาหาร การชำระล้างร่างกาย การพลิกตัว การเฝ้ารอวัง การเกิดแผลกดทับหรือการติดเชื้อ เสี่ยงอ้ออาในลำคอสื่อความหมายที่ไม่อาจเข้าใจ เสี่ยงบี๊พของเครื่องวัดชีพจร กลืนของน้ำยาฆ่าเชื้อ ผ้าอ้อมผู้ใหญ่แพ็คแล้วแพ็คเล่า เธอเป็นพยาบาลมาตลอดชีวิตก็จริง แต่นี่ไม่ง่ายที่จะรับมือ ดูแลคน

ที่เป็นศัตรูกับเธอมาตลอด ไม่มีอีกแล้วการข่มขืน ไม่มีอีกแล้วคำปราศรัย ไม่มีเรื่องระหองระแหงกับสามี ไม่มีการคอร์ปชั่น ทุกอย่างสงบเงียบลงเพราะไม่มีใครพูดกับเธออีกแล้ว ชีวิตของเธอค่อย ๆ หดเล็กลง เช่นเดียวกับอายุราชการที่เหลืออีกเพียงสองสามปี เด็กสาวคนเดียวที่เธอพูดด้วยในตอนนี้อยู่ลูกสาวของเธอที่กลับบ้านปีละสองหน หากคือมะนาว เด็กพม่าจากเมืองทวายที่เธอจ้างมาเป็นเด็กรับใช้หลังจากอีลัมป่วย และกลายเป็นกำลังหลักในการดูแลในที่สุด มะนาวแทบพูดไทยไม่ได้และพอฟังออกบ้างเพียงเล็กน้อย บ้านทั้งหลังจึงเหลือเพียงเธอที่พูดได้แต่ไม่มีใครให้พูดด้วย

เด็ก ๆ คือสมรภูมิของผู้หญิงในบ้าน แม่ของเธอสั่งสอนเสมอว่าจงอย่าให้ญาติคนไหนของสามีเลี้ยงลูก ผู้หญิงไม่มีครอบครัวพวกนั้นจะแย่งลูกไปจากเธอ ในสงครามซึ่งอาจจะกินเวลายาวนานชั่วชีวิตนี้ การเก็บลูกไว้กับตัวคือทางชนะทางเดียวที่เธอมีแต่มีต่อ ไม่ว่าเด็กจะรักเธอหรือไม่เธอก็เป็นแม่ ความผูกพันเหล่านี้ โดยไม่รู้ตัวมันจะถูกนำมาใช้ประโยชน์ในภายหลัง ในการล่ำเลาะบุญคุณ เรียกร้องสิทธิเหนือชีวิต หรือแสดงตัวว่าใครคือนายใหญ่ของบ้าน แต่เธอก็ยังเสียลูกชายให้กับหล่อน เด็กรักหล่อนมากกว่า หล่อน

พาเขาไปโรงเรียน จับซ่อนมอเตอร์ไซค์นำหวาดเสียว เธอ
ยังสาวอยู่มากในตอนนั้น

เธอจึงไม่พลาดอีกเมื่อมีลูกสาว และรักลูกชายมากกว่า
เพราะโหยหาจะเอาคืน

ในเวลาต่อมาทุกคนไปจากเธอ ลูกสาวของเธอ ลูกชาย
ของเธอ สามีของเธอ เหลือเพียงเธอกับหล่อน นางเฒ่า
สารพัดพิษที่ยังคงร้ายกาจแม้จะพูดไม่ได้ เดินไม่ได้ ใช้ชีวิต
บนรถเข็น บ้านทั้งหลังลดรูปลงเหลือเธอ หล่อนและเด็กสาว
จากทวาย แต่สงครามยังคงดำเนินต่อไปอย่างเข้มข้น อาจ
จะยาวนานจนแม้แต่พวกเธอตายเป็นผีก็ยังไม่เลิกรา

ฮั่นนอนในห้องรับแขกมาตลอด ปูที่นอนหน้าจอทีวี ทุก
คืนมองดูรูปพี่น้องบนหัวนอน รูปที่ไม่มีแม่สามีของเธออยู่
ในนั้น เขารักหล่อนมากกว่าแม่ของตัวเอง และหล่อนสั่งสอน
ลูกชายเธอเช่นนั้น ฮีเป็นคนเดียวจากพี่น้องหญิงชายหกคน
ที่ไม่มีลูก ลูกสาวของบ้าน ถูกเลี้ยงมาอย่างสมบุกสมบัน
หล่อนไม่ใช่พี่น้องแท้ๆ ของแม่สามี หากเป็นลูกของหญิง
รับใช้ในบ้านและเช่นกันโตมาอย่างครึ่งๆ กลางๆ ทั้งใน
ฐานะหญิงรับใช้และเด็กที่ถูกนับพี่น้องอย่างกล้าก๊นผืน
ทน ฮีมีหน้าที่คอยดูแลพี่น้องทุกคน เป็นทั้งพี่น้องและคุณนาย
น้อย หลังจากใช้ยี่สิบปีแรกในการดูแลพี่น้อง ตลอดเวลา

สามสิบปีหลัง หล่อนตระเวนไปตามบ้านหลังต่าง ๆ ที่มีเด็กเกิดใหม่ เลี้ยงดูเด็กพวกนั้นจนกระทั่งเข้าโรงเรียน ก่อนถูกขับไล่ไสส่ง หรือจะพูดให้ถูกคือขอกันดี ๆ ให้ไปเลี้ยงดูเด็กที่อีกบ้านหนึ่ง สามีของเธอเป็นเด็กคนแรกที่มีเลี้ยงมากับมือแม่ที่แท้จริงโดยไม่ได้ให้กำเนิด สามีของเธอก็รักหล่อนมากเช่นกัน อี๊ไป ๆ มา ๆ บ้านเขาและบ้านอื่นตั้งแต่หลังแต่งงานและในที่สุดหลังเธอคลอดลูก หล่อนก็เข้ามายึดครองบ้านนี้ ประกาศตำแหน่งที่แท้จริง ทำอาหาร จ่ายตลาด ทำความสะอาดบ้านเลี้ยงดูทุกคน มอบโอกาสการใช้ชีวิตวัยสาวให้กับเธอแลกกับการเอาลูกของเธอไป บางครั้งเวลาอี๊อยู่ เธอจะรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นแขกมากกว่าเจ้าของบ้าน สงครามยะเยือกของการแย่งชิงตำแหน่งดำเนินไปอย่างนั้น

สามีของเธอเคยเล่าให้ฟังว่า แม่ของอี๊ถูกพบในแม่น้ำหายไจรวยริน และถูกพามาที่บ้านของมะ ยายของเขา หลังจากเป็นหญิงรับใช้ในบ้านนั้นหลายปี อี๊ก็คลอดออกมาโดยไม่มีใครกล้าถามว่าเป็นลูกสาวของใครในบ้าน ทุกอย่างไม่น่ายากเกินคาดเดา ความคลุมเครืออันแจ่มชัดเหล่านั้น แม่ของฉันทันเป็นนางเงือก หล่อนเป็นคนพูดออกมาเองด้วยซ้ำ แม่ของอี๊ตายตอนอี๊อายุสิบสาม กระโดดลงไปในบ่อน้ำ ไม่มีใครพบร่างของนาง หลังจากแม่ของอี๊หายตัวไป อี๊ก็เลื่อนขึ้นไป

เป็นคนรับใช้ประจำตัวของมะ นายใหญ่ของบ้าน อี้อยู่ห่างจากลูกสาวคนโตห้าปี เป็นทั้งพี่สาวกับน้องสาว และคุณหนูกับสาวใช้ ก่อนที่จะเอาชนะได้หลังจากคุณหนูคลอดลูก และลูกของคุณหนูมีลูก ถึงที่สุด นางเฒ่ากระดุกเหล็กคนนี้ต่างหากคือผู้มีชัยเหนือตระกูลที่มองเห็นหล่อนเป็นสาวใช้ กิตติมศักดิ์มาตลอด

หล่อนล้มเจ็บด้วยอาการของเบาหวานและโรคไตสองสามปีก่อนหน้านี้ เธอเป็นคนดูแลหลักในตอนนั้น อีเริ่มบ่นถึงการกลับไปยังบ่อน้ำ หล่อนมักพูดเพื่อเจ้อว่า แม่ของหล่อนรออยู่ข้างใต้ ตอนนั้น บ้านเก่าของสามีถูกขายต่อไปแล้ว มันกลายเป็นตึกสูง โรงแรมหรูหรากลางเมือง บ่อน้ำถูกโกลกลบปิดทับ แม่ของหล่อน ถ้ายังมีชีวิตอยู่ คงถูกฝังอยู่ใต้บาดาลตลอดกาล

มะนวนมาจากทวาย เด็กสาวถูกจัดหามาผ่านการบอกต่อ ๆ กันในบรรดาพยาบาล บรรดาผู้ช่วยพยาบาล และบรรดาคนเฝ้าไข้ติดเตียงที่โยงโยกันเป็นเครือข่าย แรกทีเดียวเธอไม่ยอมได้เด็กพม่าไม่มีหัวนอนปลายตีนมาไว้ในบ้าน พูดกันก็ไม่ใช่เรื่อง เธอเคยเห็นเด็กมะนวนสองสามครั้งที่เวิร์ด เด็กสาวถูกจ้างมาเฝ้าไข้ยายเฒ่าคนหนึ่ง และเธอได้เด็กสาวมาสองสัปดาห์หลังยายเฒ่าคนนั้นตายลง น้อง

พยาบาลที่หามาให้เธอบอกว่าเด็กมะนวยดูแลคนไข้ได้ไม่
เลว รู้เรื่องการเปลี่ยนผ้าปูที่นอน การเช็ดตัว และการ
พลิกตัวเพื่อไม่ให้มีแผลกดทับ แต่เธอไม่เคยใส่ใจเด็กคนนี้
เธอคอยลอบมอง ย่องเข้าไปเงิบ ๆ เพื่อดูว่าเด็กมะนวยทำ
อะไร เด็กสาวไว้ผมยาวถึงกลางหลัง ผมดำล้น ตาคม สอง
แก้มเปื้อนทานาคาซึ่งเธอไม่ชอบ และสั่งให้ไปล้างออกเสีย
อ้างว่ามันจะทำให้คนไข้ติดเชื้อง่ายขึ้น เด็กสาวไม่เข้าใจสิ่ง
เธอพูด แต่ก็ไปล้างหน้าออกเพราะเห็นเธอชี้บอกพลางทำท่า
ทาง เด็กสาวจะทามันอีกครั้งในตอนเย็นหลังอี้อลับไปแล้ว
และเธอกลับไปแล้ว

ตามที่ฟังต่อกันมา เด็กสาวเข้าเมืองมาตั้งแต่อายุสิบ
ห้า อยู่มาแล้วสามสี่บ้าน วนเวียนเข้าออกโรงพยาบาลใน
ฐานะคนเฝ้าไข้ที่งานไม่ขาดมือ เธอชอบความงามของเด็ก
สาว ความงามที่เงิบและเศร้า เด็กสาวฟังไทยออกเป็นบาง
คำ และเริ่มฟังออกมากขึ้นเรื่อย ๆ เด็กสาวอาจจะมีคนรัก
ที่ไหนสักแห่ง มีคนบอกว่ามีเด็กหนุ่มตามมากุ้ยกับเธอบน
วอร์ดตึก ๆ ตึ้น ๆ แต่เธอไม่เคยเห็นเด็กสาวกับหนุ่มที่ไหน
วัน ๆ เด็กสาวจะคอยดูแลอี้อลับก็นั่งเหม่อ เมื่อเธอใช้งาน
เธอต้องขึ้นเสียง รวากับว่าเสียงที่ดังขึ้นจะทำให้มันถูกแปล
ความหมายได้ เด็กสาวจะจับสังเกตท่าทางของเธอ การชี้

นิ้ว หรือวาดมือ ว่าเธอต้องการอะไร แต่เด็กสาวไม่อาจเข้าใจทั้งหมด เมื่อไม่ได้้อย่างใจเธอก็ยิ่งขึ้นเสียง แม้จะไม่เคยลงไม้ลงมือกัน แต่เธอรูสึกอยู่ลึกๆ ว่าเด็กสาวกลัวเธอ กลัวและโกรธ ซึ่งก็ช่างปะไร เด็กนั้นเป็นแค่พวกที่มาเบียดเบียนบ้านเราอยู่

บ้านเคลื่อนที่ซึ่งเช่าด้วยจังหวะเช่าเดิมไปเช่นนั้นเกือบสามปี สามปีที่ไปๆ มาๆ คนที่เธอจะสบายใจกว่าเมื่อเขาไม่อยู่ด้วย วันเวลาหดสั้นเข้า เหลืออีกสองสามเดือนเธอจะเกษียณ นึกพบว่าที่ต้องตื่นขึ้นมาในบ้านไร้ถ้อยคำ อยู่ร่วมกับผู้หญิงสองคนที่เธอไม่รู้จักและไม่เคยชอบหน้า การครุ่นคำนึงถึงวันเวลาที่เหลือทำให้เธอรูสึกโดดเดี่ยวจนความรู้สึกเชิงศีลธรรมที่ห่อหุ้มตัวเธอปรแตกออก วันแล้ววันเล่า เธอจินตนาการถึงตัวเองในโลกแบบอื่น ในชีวิตแบบอื่น เธอไม่เคยเป็นเด็กสาวที่กล้าหาญอย่างมะนวย และกำลังจะลงเอยแบบอี การปรากฏของอดีตที่เธอไม่ได้เลือกและอนาคตที่เลือกไม่ได้แผดเผาจิตใจเธอซึ่งเช่า ทางออกถูกปิดตายตลอดกาล ตลอดกาลซึ่งสั้น เศร้า และเข้าไปเข้ามา ทางเข้าก็เช่นกัน

ดอกตะแบกจะบานในเดือนปลายฤดูฝน ต้นหนึ่งที่หน้าบ้านจะพราวไปด้วยสีม่วง ซึ่งไม่กี่วันต่อมาจะร่วงหล่นเป็นเศษขยะสีม่วงหยาบเหี่ยว เด็กสาวถือกลไกโรถขึ้นไปบนถนนคอนกรีตเล็กๆ ที่ลาดจากตัวบ้าน ตัดผ่านสวนออกไปยังถนนใหญ่ เศษกลีบตะแบกติดล้ออย่างยามเธอเข็นมันไป รถเข็นนั่งเก่าลื้อเฟิดและไม่อาจบังคับทิศทาง ตะแบกบางดอกยังค้างอยู่บนต้น สวยและเศร้าเหมือนเด็กสาวโดดเดี่ยวพลัดถิ่น หญิงชราบนรถเข็นคอบีบไปทางหนึ่ง ชูบราวกับถุงบรรจุกระดูก เจือกลิ้นฉีจางๆ ที่ล้างไม่ออก ปนกับกลิ่นของน้ำยาฆ่าเชื้อสำหรับใช้เช็ดแผล ฝนหยุดตกในตอนบ่ายและอยู่ดี ๆ ก็มีแดด เธอเลยจุดลากคนป่วยลงมาบนรถเข็น หล่อนส่งเสียงอือออย่างไร้ความหมาย บอกไม่ได้ว่าดีใจที่ได้ออกมาหรือทุกข์ทรมานที่มันไม่จบลงเสียที กลีบตะแบกหยาบเหี่ยว ยามย่ำเท้าลง เด็กสาวอธิบายไม่ได้ว่าหญิงเฒ่าต้องการอะไร เธออาจจะคิดว่ามันเป็นโม่งยามแสนสุขที่ยายจะได้ออกมายังสวน แล้วฝนก็ตกลงมา เด็กสาวพยายามหมุนล้อกลับเข้าบ้าน แต่ล้อเฟิดขึ้นตัว ยายเฒ่าเริ่มเปล่งเสียงอืออในลำคอดังขึ้นเรื่อย ๆ จนเด็กสาวหงุดหงิด เธอหมุนซ้ายขวา แต่รถ

เซ็นก็ขยับเชื่องช้า เด็กสาวเปลอเหยียบกลีบดอกตะแบก แล้วสิ้นไถล รถเซ็นเสียหลักเหมือนจะล้มลง ยายเฒ่าร้องเสียงหลง เธอคิดว่ายายเฒ่าแก๊งเธอ ฝนปรอยเม็ดบางเบา เศร้าสร้อย เด็กสาวแอบหยิกเนื้อคนไข้ซึ่งไม่มีเรียวแรงจะตอบได้อีกแล้ว รอยเขียวซ้ำใต้ท้องแขนจะไม่ถูกสนใจ เธอทำแบบนี้บ้างบางครั้งที่ยายดื้อ ชอนมันไว้ใต้ผ้าห่มโดยไม่มีใครรู้ มันจะจางไปเองโดยไม่มีใครสนใจ เป็นเช่นนั้นมาโดยตลอด

หลังจากมะนาวมาอยู่ที่บ้านได้สามเดือน อีก็ลุกไม่ขึ้นอีก เป็นผู้ป่วยติดเตียงตลอดกาล เป็นเพียงสิ่งซึ่งสิ้นฤทธิ์ลงไปแล้วแต่ยังไม่ตายสนิท แล้ววันหนึ่งเธอก็ตระหนักว่าเธอกำลังพูดคนเดียว เริ่มหลงใหลมันโดยไม่รู้ตัว เริ่มจากการพูดกับอี พูดกับร่างซึ่งไร้การตอบโต้ เธอเริ่มจากการเล่าเรื่องลูกสาวลูกชายซึ่งเป็นเรื่องจริงผสมเรื่องแต่ง เหมือนการเล่าเรื่องของหลานหลานให้ผู้หลักผู้ใหญ่ฟังขณะเช็ดตัว เปลี่ยนผ้าอ้อม การพูดคุยก้อยๆ ลูกกลม จนเธอแน่ใจว่าเด็กมะนาวไม่เข้าใจสักอย่างที่เธอพูด เธอก็เริ่มพูดกับเด็กสาวด้วย เธออาจจะนึกพูดอะไรก็พูดขึ้นมา คำพูดจับจดไม่มีต้นมีปลาย ชีวิตของตัวเธอเลื่อนเปื้อนเข้ากับเรื่องในอดีต เธอจะพูดเมื่อแน่ใจว่าไม่มีใครอยู่บ้าน อาจเริ่มจากการสอน

মনবয়ให้รู้จักกรักนวลสงวนตัว บ่นเรื่องเธอทำความสะอาดบ้านไม่ดี เธอจะพูดของเธอไปเรื่อย ๆ จมจ่มอยู่ในอก บางครั้งก็สะกิดเรียกให้মনยหันฟัง เด็กสาวผวาทุกครั้งที่เห็นเจ้านายเริ่มตื้นพูด ไม่รู้ว่าเธอกำลังโดนด่าหรือไม่ เธอต้องตั้งท่าว่ากำลังฟัง แม้เธอจะรู้และรู้ว่าคุณผู้หญิงก็รู้ว่าเธอฟังไม่รู้เรื่องเลยสักคำ บางครั้งเธอก็ตวาดขึ้นมา รวากับว่าเด็กสาวทำอะไรผิดพลาด เธอกลับที่ต้องรู้ว่าเธอเริ่มพูดคนเดียวแล้วจริง ๆ เธอพยายามจะเก็บความรู้สึกนี้ไว้กับตัว แต่เพียงไม่นานเธอก็เริ่มพูดใหม่ ออกคำสั่งนั้นไปเรื่อย และอาจจะจำได้บ้างไม่ได้บ้าง ซึ่งหากว่าเธอจำได้ขึ้นมาก็คจะเป็นเรื่องใหญ่

บ้านเจียบเจียบของหญิงสามรุ่นจึงคืบเคลื่อนไปเช่นนั้น เป็นไปด้วยความเจียบ และคำสั่งที่ไม่มีใครเข้าใจ แต่ก็ต้องปฏิบัติไปตามมีตามเกิด มีร่างซึ่งนอนนิ่งและเรียกร่องสุมกินทุกสรรพกำลัง มีคำสั่งมากมายลอยคว้างในมวลอากาศหนักริ่ง และมีการสุมเสียงทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ด้วยความหวาดผวากลับ โกรธ และทุกซ์เศร้า

มิดนตรีทุกคืนวันศุกร์ ระหว่างรอละครซึ่งจะมาชำระาวครึ่งถึงหนึ่งชั่วโมง เพราะถูกคั่นด้วยรายการนายกรัฐมนตรียพบประชาชน ในเวลานั้น หลังจากอิมข้าว อาบน้ำ และดูแล

คนป่วย เธอกับมะนวยจะนั่งอยู่ด้วยกันในห้องรับแขก เธอไม่มีวันยอมให้เด็กมะนวยมานั่งบนโซฟาติดนเสมอเธอ เด็กสาวเลยนั่งคุกคู้อยู่บนพื้นปูนขัดมัน ฟิงหลังเข้ากับเก้าอี้โซฟาว่างเปล่า ละครหลังข่าวผูกผู้หญิงสองคนไว้ด้วยกัน แม้ว่าเธอจะเอาแต่เปลี่ยนช่องไปมาและมะนวยจะดูรู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้างก็ตาม แต่คืนวันศุกร์จะมีดนตรี เธอจะเปิดทีวีทิ้งเอาไว้โดยปิดเสียง เปิดเทปคาสเซ็ทเก่าแก่ไม่กี่ม้วนที่เธอมีอยู่ โดยมากก็เป็นเพลงของนักร้องหญิงเก่าๆ เธอเปิดมันซ้ำๆ จนมะนวยร้องได้ บางครั้งเธอจะร้องตาม มะนวยชอบฟังเธอร้องเพลง รวากับคุณผู้หญิงใจดีได้กลับคืนมาในช่วงเวลาสองสามนาที่จากเพลงอันหวานเศร้า เธอค่อยๆ เรียนรู้ทีละคำสองคำ ตระหนักได้ก่อนจะรู้ความหมายว่าเพลงนั้นเศร้า เธอจะเปิดวนอยู่ไม่กี่เพลง รอเวลาให้นายกฯ พุดเสร็จ ระหว่างนั้นถ้าเธอไม่ร้องเพลง เธอก็อาจจะเริ่มพุดเสียงพุดซึ่งเหมือนกับเสียงอืออาในลำคอของหญิงชรา เสียงพุดไม่รู้ความหมายที่ผ่านเข้ามาแล้วออกไป ในคืนหนึ่งอย่างไม่ตั้งใจ ระหว่างเธอเปิดเพลงเดิมซ้ำๆ เด็กมะนวยก็เริ่มฮัมตาม ท่อนนั้นเศร้าที่สุด ท่อนที่ร้องว่าความรักของคุณดุจกังหัน หมุนเปลี่ยนเวียนผันดุจน้ำทะเล เธอรู้ว่ามันเพราะแต่เศร้า เธอไม่รู้ความหมายของมัน ฮัมมันออกมาอย่างเพี้ยนๆ

และไม่ถูกหลักการออกเสียง

เธอหัวเราะะ ไม่รู้ว่าหัวเราะสำเนียงแปร่ง ๆ ของเด็กสาว หรือหัวเราะอย่างเป็นสุขที่เธอทั้งคู่ได้มีบางช่วงเวลาด้วยกัน เวลาที่เธอเคยฝันจะมีกับลูกสาว แต่ไม่เคยมี ชั่วโมงเวลาสามนาที่นั้นเธอสองคนเข้าใกล้กันอย่างถึงที่สุด และแม้ว่าในเวลาสองสามเดือนหลังจากนั้น พวกเธอจะเกลียดชังกัน ขาดออกจากกันไปจากกันตลอดกาล โมงยามระหว่างรายการนายกพบประชาชน ก็จะต้องคงอยู่ เรื่องเรื่องเหมือนแสงไม่มีเสียงจากจอทีวี และเพลงเศร้า ๆ ที่ไม่มีความหมายเหล่านั้น

เสียงหายใจคุกคามความมืด เธออยู่ในห้องคนป่วย มือกุมราวเหล็กกันขอบเตียงยะเยียบ อีกคืนที่นอนไม่หลับ เธอเปะปะไปในห้องส้วม มองหาโซฟาที่เด็กมะนวยไชนอนเฝ้าใช้ตอนกลางวัน เด็กสาวออกจากบ้านไปพร้อมกับเงินสองพันในลิ้นชัก ทั้งข้าวของเกือบทั้งหมดเอาไว้ ทั้งเสียงหายใจที่ไม่ยอมขาดหวังเอาไว้ให้เป็นภาระของเธอแต่เพียงผู้เดียวอีกครั้ง ดวงตาหับปิดสนิท หน้าอกพะเยิบเบา ๆ อยู่ดี ๆ เธอก็คิดถึงบางคำคืน หญิงเฒ่ารออยู่ตรงนี้ตรงที่ที่เธอนั่ง ผู้หญิงคนนั้นจะไม่ยอมนอนจนกว่าสมาชิกคนสุดท้ายจะ

กลับเข้าบ้าน ถ้าเป็นเธอ เธอจะโดนบ่นว่าทำให้คนอื่นเดือดร้อน แต่ถ้าเป็นเขานางจะร้อเจี๊ยบ ๆ ปิดประตูหน้าต่างทุกบ้าน เข้านอนเป็นคนสุดท้ายและตื่นเป็นคนแรก คนที่ยึดครองเอาบ้านไปด้วยการสร้างระเบียบบ้า ๆ บอ ๆ ที่คิดเองเออเองเพียงคนเดียว เธอเคยคิดมาตลอดว่าทุกอย่างจะถูกปลดลงหลังจากหญิงเฒ่าตายลง บ้านจะได้รับอิสรภาพ กฎที่เธอกำหนดเองจะถูกนำขึ้นใช้โดยไม่ต้องถูกหักหน้า แต่นางไม่ยอมตาย การรอคอยกลายเป็นสมดุลงบประการที่เธอขาดไม่ได้ เธอคิดเสมอว่าเธอกำลังรอ และการรอคอยมอบความมั่นคงบางประการให้แก่เธอ บางคำคืนเธอคิดว่าเธอฆ่าหล่อนได้ เธอปล่อยให้หล่อนตายเจี๊ยบเขี๊ยบโดยไม่มีใครอยู่ด้วย ไม่มีใครอยู่ค้าฟ้า ไม่มีใครอยู่ไปตลอดกาล ความตายจะทำให้เธอได้รับการปลดปล่อย แต่การได้รับการปลดปล่อยทำให้เธอกลัว ในบ้านที่ว่างเปล่า ถ้าหญิงเฒ่าตาย เธอจะเหลืออยู่เพียงคนเดียว กฎที่เธอยกขึ้นใช้จะมีเธอออกคำสั่งและปฏิบัติตามอยู่แต่เพียงผู้เดียว ชีวิตทั้งหมดของเธอจึงหดรูปเหลือเพียงการรอคอย รอคอยให้คนตายลง รอคอยที่จะให้ตัวเองกลายเป็นฝ่ายที่กำลังจะตาย รอคอย โดยไม่รู้ว่าคอยอะไร รอคอยโดยกลัวว่าจุดสิ้นสุดจะมาถึง รอคอยที่

จะรอคอย กลัวที่จะเลิกรอคอย เธอนอนไม่หลับมาตลอดชีวิต ค้นพบเชื่อว่าเสียงลมหายใจที่เธอรอคอยให้หมดลงเป็นเสียงที่กล่อมให้เธอหลับสนิท

๓

เสียงเพรียกคืนสู่แผ่นดินแม่ซึ่งอยู่ลึกลงไปใต้บาดาล ความรักที่ทำลายล้างโลกทั้งใบลงไปได้ และการรอคอยซึ่งเป็นแต่การรอคอยการรอคอย คือสามสิ่งที่เกิดขึ้นพร้อม ๆ กันโดยไม่พร้อมกัน และไม่นำไปสู่สิ่งใดเลยทั้งการได้รัก การได้กลับคืนไป หรือการสิ้นสุดของการรอคอย และนี่คือคำทำนายเท่า ๆ กับที่มันจะเป็นคำสาปหรือเป็นเพียงเรื่องเล่าชนิดหนึ่งสำหรับคนอื่น ๆ

ทุกปีในคืนเทศกาลไหว้ท้าวเวสสุวรรณ เมืองจะปิดถนน จัดงานออกร้าน ถนนตัดผ่านหน้าบ้าน คีนั่นเด็กมะนาวแต่งตัวให้หญิงเฒ่า สวมเสื้อสวยสีส้มและผ้าถุงปาเต๊ะสีปูน หวีผมเรียบสวย พุดไม่ขัดถ้อยคำว่าจะพาไปเที่ยว เช่นเธอออกมาที่หน้าบ้าน หับปิดประตูบานไม้ กลางคืนอื้ออึงไปด้วยผู้คนแออัด หากกระนั้นเสียงเพรียกก็ยังคมชัดอย่างยิ่ง เสียงนั้นดังอยู่ข้างใต้พื้น เสียงชนิดเดียวกันกับที่เคยเพรียกหามารดาของเธอ เสียงจากบ่อน้ำลึกกลางบ้าน เสียงซึ่ง

เป็นทั้งเพลงขับกล่อมและคำสาปแช่ง การเรียกคืนและการผลัดไส ภาษาที่เธอเข้าใจแต่เพียงผู้เดียว เสียงผุดขึ้นกลางศาลเจ้าเก่าแก่ที่อยู่ลึกข้างหลังตึก ศาลเจ้าที่แขวนโคมแดงเหนือซุ้มประตูทางเข้า เสียงดังขึ้นจากตรงที่ซึ่งฝาบ่อถูกปิดตาย มารดาของเธอตายด้วยการตกลงไปในบ่อน้ำกลางบ้าน ในคืนไหว้เทวดาที่เต็มไปด้วยกลิ่นธูปควันประทัด แบบเดียวกันกับคืนนี้ เธอคิดถึงแม่ที่เธอลืมไปแล้ว คิดถึงความทุกข์ทรมานของการอยู่แต่เพียงลำพังหลังจากสื่อสารกับใครไม่ได้อีก น้ำข้างใต้้นกระเพื่อมเป็นจังหวะแต่พวกเขาปิดปากบ่อหมดสิ้นแล้ว ไม่มีใครใช้น้ำบ่ออีกแล้ว ทุกทวารถูกปิดตาย ชีวิตเธอจำต้องสิ้นสุดด้วยวิธีเช่นนี้เท่านั้น แต่มันจะไม่มีโอกาสเกิดขึ้นอีกแล้ว

ความรักเพรียกหาเธออยู่เช่นกันด้วยการไม่ส่งภาษา การหลบสายตาและการหลบมองกันไปมา ข้างหลังไบหน้าเปื้อนวงแป้นทานาคา และความทุกข์ ภาษาที่เธอไม่ต้องเข้าใจ เพียงแต่ด้อยตามมันไปอย่างไร้สติ เขาเป็นคนหนุ่มจากร้านขายก๋วยเตี๋ยวราดหน้า คนงานหลังร้านที่คอยขนของล้างจาน หั่นผัก ไปตลาด ร้างเล็กซึ่งกำยำ และสลิมนอ่อนจากการถูกแผดเผาด้วยแสงแดด เขาเคยเป็นคนรือมาก่อน และได้งานนี้จากเพื่อนของเพื่อน และเพื่อนของเพื่อนของ

เพื่อนของเขาเป็นเพื่อนกับเธอ พวกเขาพบกันที่ร้านก๋วยเตี๋ยว พบกันตามงานประจำปีซึ่งจัดขึ้นราวกับมีวาระสำคัญอยู่ทุก สองสัปดาห์จนการวานข้าวของซึ่งเป็นของเดิม ๆ ไม่ต้อง เคลื่อนย้ายไปไหน เขายังหนุ่มแน่น และมาจากเมืองเดียวกัน กับเธอ ความหนุ่มของเขาสิ้นสะเทือนในตัวเธอในอีกหลาย เดือนต่อมา ในห้องเช่าของเขาขายมสาาย หลังจากคุณนาย ออกไปทำงานและยายหลับลง เธอแสร้งว่าออกมาซื้อของ เขามารับเธอ เวลาสองชั่วโมงในห้องไม่มีหน้าต่าง เพลง เศร้าที่เธอเคยฟังกับหญิงเจ้าของบ้านล่องลอยอยู่ในหูโดย ไม่มีเหตุผล กลายเป็นเพลงรักของเขากับเธอ เพลงรักอัน หนุ่มแน่น เร่าร้อน เจ็บปวด ชุ่มชื้น หื่นกระหาย เพลงรักดื่ม กินความเป็นหนุ่มสาวในเรือนร่างของกันและกัน ในกลิ่น น้ำยาฆ่าเชื้อซึ่งซึมอยู่ในผิวของเธอและกลิ่นน้ำยาล้างจาน จากปลายเล็บของเขา เธอกลับเข้าบ้านก่อนคุณนายจะกลับ ถึง ยายตื่นแล้วจ้องมองเธอพร้อมกลิ่นเน่าเหม็นของของ เสีย เธอฮัมเพลงไม่รู้ความหมายขณะลงมือเช็ดกัน ไม่อาจ ล้วงรู้ว่ำนั่นเป็นช่วงเวลาท้าย ๆ ของความไร้เดียงสา ของ การได้อยู่ด้วยกัน ไม่อาจล่วงรู้ว่ในที่สุดเธอจะรู้ถึงความ หมายที่แท้จริงของเพลงอันเจ็บปวดเพลงนั้น

ความเจ็บของการสิ้นสุดสะเทือนอยู่ในอกขณะตรวจ

วัดชีพจร และได้ยินการกระตุกแผ่วเบาผ่านนิ้วมือของตนเอง
ร่างที่กำลังเย็นเฉียบ อัตราการหายใจกำลังร่วงลง ความ
เจ็บที่เธอไม่เข้าใจ แทนที่เธอจะโทรบอกเขา เธอกลับทรุด
ตัวลงนั่งในความมืด แล้วรอคอย มันเป็นยามบ่ายซึ่งชุ่มชื้น
บ้านเงียบลงไปอีก หลังจากได้กะนวนายหนีตามผู้ชายไปพร้อม
กับเงินจำนวนหนึ่งและสร้อยทองเล็กๆ น้อยๆ ที่เธอไม่ได้
เก็บให้ดี เหลือเพียงเธอกับร่างกายของอี เธอนั่งลงบนเก้าอี้
ข้างเตียง จากการประเมินของเธอหล่อนจะตายก่อนคำ ฝน
กำลังร่วงหล่น และเธอกำลังรอคอย รู้สึกถึงสิ่งต่างๆ ที่
ค่อยๆ เย็นลง ทั้งที่เธอควรร้อนใจจนต้องโทรตามรถพยาบาล
แต่เธอเลือกจะนั่งลง รอคอย แล้วก็ร้องไห้ เธอไม่ได้โทรตาม
ใคร ไม่ได้บอกใคร รวากับรอคอยให้การตายเกิดขึ้นตรงหน้า
จริงๆ โดยสมบูรณ์เสียก่อน ชั่วโมงที่ฟ้าจะมีดลงซ้ำๆ ในฝน
ที่ไม่ยอมหยุดตกมาแล้วสามเดือน เธอลุกมาตรวจชีพจรของ
ยายเฒ่าทุกครั้งชั่วโมง ฟังเสียงสัมผัสที่แผ่วซาลง แล้วกลับ
ไปนั่งที่เดิม เธอไม่ได้คิดอะไรเลย ไม่ได้รู้สึกอะไรเลย ทุก
อย่างเยียบเย็นและซีดชา เธอรอคอย การรอคอยเป็น
หลุมดำขนาดยักษ์ที่กลืนกินสรรพสิ่งลงไป หลุมดำเยือก
ที่กลืนกินเธอเชื่องช้าตลอดหลายปี ทุกสิ่งกำลังลึนสุดลง มัน
จะลึนสุดลง แต่ตอนนี้มันกำลังลึนสุดลง เธอนิ่งเงียบ รอ

คอย เสียงฝนที่ดังกว่าเสียงของการหายใจและดังถึงขั้นจน
กลบเสียงชีวิตทั้งมวล

จนมืดค่ำล่วงไปแล้ว เธอก็ยังไม่ได้บอกใคร ไม่ได้เปิด
ไฟ ซีฟจอร์เจียบเสียงลงไปแล้ว เธอแนบหูฟังเข้ากับหน้าอก
ไม่พบเสียงของหัวใจไม่ว่าจากจุดใด แต่ร่างนั้นยังหายใจ
ถึงที่สุด ยายเฒ่าไม่ได้ตายลง ไม่มีสัญญาณชีพแล้ว แต่นาง
ไม่ได้ตายลงไป การรอคอยไม่ได้มอบอะไรนอกจากความ
เหนื่อยล้า หลังจากแน่ใจว่าไม่เหลือสัญญาณชีพ ม่านตาไม่
ตอบสนองต่อแสง และแน่ใจกว่านั้นว่ายายเฒ่ายังไม่ได้ตาย
ลงไปจริงๆ เธอก็รู้สึว่าการรอคอยมอบให้เพียงความอ่อน
ล้าไม่สิ้นสุด เธอล้าเกินกว่าจะประหลาดใจ ล้าเกินกว่าจะ
เสียใจหรือตื่นใจ เธอมองดูศพซึ่งยังคงหายใจต่อไป การ
ตายที่ทำให้เป็นอมตะ และการรอคอยซึ่งกลายเป็นนิรันดร์
เธอออกจากห้อง กลับไปยังเตียงของตน ถอดเสื้อผ้าออก
จนหมด คลานเข้าไปใต้ผ้าห่ม หลับไหลไปอย่างยาวนานโดย
ไม่มีความฝันใด ๆ หลงเหลือ

เด็กสาวได้ยินเสียงเพลงนั้นซ้ำอีกครั้งตอนที่ซ้อน
มอเตอร์ไซด์ของคนรักไปในความมืด พลันรู้สึกว่าบางอย่าง
สิ้นสุดลง ความรู้สึกเข้มข้นปะทะเข้ากับเธอในสายลมยะเยือก
ยามค่ำบอกข่าวว่ายายเฒ่าตายแล้ว ความรู้สึกเข้มข้นสามสิบ

วินาทีขณะที่รถมอเตอร์ไซด์ เสียหลัก ล้มคว่ำ และไถลไปกับพื้นถนน นอกจากความตายเธอคิดถึงการถือกำเนิดของเด็กในท้อง ทั้งหมดเป็นการคิดถึงคนอื่นทั้งสิ้น

ร่างของเธอถูกนำส่งโรงพยาบาล ในสติซึ่งกำลังจะวูบดับ เธอกลัวที่จะต้องพบกับเจ้าของบ้านอีกครั้งที่นี้ กลัวมากกว่าความตายของตัวเอง โกรธตัวเองและละอายต่อบาปที่เธอได้กระทำลงไป นางพยาบาลคนนั้นอาจจะโผล่มาเมื่อไรก็ได้เธอคงจดจำเธอได้ในทันที เด็กสาวกลัวเรื่องนี้มากกว่าความตายของทารกในครรภ์ ตอนที่ร่างของเธอถูกลำเลียงขึ้นรถกู้ภัยเธอพยายามจะบอกว่าเธอไม่เป็นไร แต่ก็พูดไม่ออก ทารกในท้องถีบเธอสองครั้งจากนั้นทุกสิ่งก็สงบลง ไฟทุกดวงหรี่ดับ มีแต่ชีวิตหนึ่งเท่านั้นซึ่งยืดยาวออกไป

เพลงผิดหวัง

ตอนที่เธอทั้งคู่ได้ฟังเพลงนั้นเป็นครั้งแรกขณะขับรถไปทะเลด้วยกัน เพลงเศร้าเพลงนั้นไม่ได้ทำให้พวกเขาคิดถึงความรักที่ลอยลับไปในอดีต หากเพลงเตือนให้พวกเขาคิดถึงอนาคต รวกับการเห็นนิมิต หรือการได้รับคำทำนายจากหมอดูลึกลับ เตือนพวกเขาให้รู้ว่าความรักของพวกเขาจะจบลงอย่างไร แสงแดดของบ่ายวันเสาร์ เพลงที่พุดถึงสายฝน ความง่วงงุนหลังพวงมาลัย เธอหลบมองรอยสักบนข้อมือของเธอที่กำลังหม่นพวงมาลัย เส้นผมเรือแสงแดดรวกับมันเรื่องแสงได้ เธออยากจูบเธอทั้งที่เพิ่งรู้จักกันได้ไม่ถึงสองสัปดาห์ รถมุ่งหน้าสู่ทะเล การตีความเพลงบ๊อบผิดๆ คำสัญญาเลื่อนลอยอวลอยู่ในอากาศ ถ้ารู้อยู่แล้วว่ามันจะจบอย่างเศร้าสร้อย สิ่งที่เราทำได้ ควรทำ และต้องทำคือการไขว่คว้ากะจิริตของโมงยามอบอุ่นนี้ และกอดมันเอาไว้ให้นานที่สุด

ทุกอย่างเหือดไปหมดหลังจากเขาลาออกจากบริษัท พร้อมกับความรักข้างเดียวของเธอ การชุมนุมสิ้นสุดลง ความรักที่ยังไม่เกิดขึ้นของเธอสิ้นสุดลง เพื่อนร่วมงานของเธอกลับคืนสู่โลกใบเดิมของพวกเขาพบกับละครปิดฉากจบ ชีชี้น ไม่มีการอ่านหนังสือพิมพ์หรือติดตามเว็บไซต์ข่าว ไม่มีความตื่นตัวของพลเมือง เหมือนว่าไม่เคยมีอะไรนอกจากความฮึกเหิมปากกล้าเล็กๆ เมื่อได้ยินข่าวจากอดีตรัฐบาลที่ถูกล้มไปออกมาแก้ตัว ทุกอย่างกลับคืนสู่ภาวะผิดปกติเช่นเคยมา เธอกลับคืนสู่ตัวเธออีกครั้ง กลับสู่เด็กสาวซิดเซียวไรเพื่อนที่เศร้าสร้อย เพียงแต่บางอย่างในตัวเธอที่พลัดหล่นบางอย่างหายไปในช่วงเวลาที่เธอไม่เป็นตัวเองที่สุด แต่เข้าใจกับคนอื่น ๆ มากที่สุด

ความเดียวดายที่แท้คือเมื่อเพื่อนคนเดียวของเธอซึ่งตายไปหลายปีแล้วตัดสินใจจะไปจากเธอจริง ๆ แนวจริงที่เคยแหวะเวียนมากไปจากเธอจริง ๆ พี่ชายที่มาอาศัยอยู่กับเธอพักหนึ่งก็ไปจากเธอจริง ๆ พี่ชายที่เป็นเหมือนอีกด้านของกระฉก ด้านที่กล้าหาญและแข็งแกร่ง ด้านที่เธอได้แต่ยืนมองจากอีกฟาก ยื่นมือลูบไล้ชิ้นส่วนเย็นแข็งที่เป็นภาพเหมือนตัวเธอแต่ไม่อาจสัมผัสต้องได้ ทุกคนไปจากเธอเมื่อเธอไปหาคนอื่น หากไม่มีใครให้เธอไปหา เธอจึงเหลือตัว

คนเดียวยิ่งกว่าตัวคนเดียวในอดีต ไม่มีใครลืมเธอ แต่เธอ
ทำบางสิ่งหายไป ค่าใช้จ่ายสำหรับการต้องการเป็นส่วนหนึ่ง
ของโลกที่เธอไม่ได้เป็น

เธอชอบเธอเพราะรอยสัก ตลอดชีวิตเรียบเสิร์ฟที่ผ่านมา
เธอไม่เคยเข้าใจบรรดาผู้คนที่มียอยสัก เพื่อนของเธอไม่มี
ใครสัก ผู้ชายที่เธอชอบก็ไม่มีรอยสัก รอยสักบนข้อมือนั้น
เป็นเส้นซึ่งแตกแขนงออกไป รอยสักรูปกิ้งก้านไร้ใบไม้ รูป
ซึ่งหนแรกเธอคิดว่ามันเป็นรอยเปื้อน รอยสักซึ่งอวลอยู่ใน
เสียงเพลงที่เธอไม่รู้จักในคอนเสิร์ตวงอินดี้ที่เธอบังเอิญพลัด
หลงเข้าไป แขนเล็ก ๆ นั้นชูขึ้นตรงหน้าเธอ สะท้อนไฟสีแดง
จากเวที ฉาบเคลือบฤดูใบไม้ร่วงลงบนข้อมือซึ่งเรียวเล็ก
เหมือนข้อมือของเด็กขาดอาหารในเอธิโอเปีย เธอไฝมบ๊อบ
สั้นแค่คอเหมือนนักเรียนมัธยมปลาย ข้อมือคิมหันต์กวัด
ไกวในเพลงเสิร์ฟที่เธอไม่รู้จัก หลังจากการชุมนุมจบลง บาง
ครั้งเธอเสฟติดฝูงชน การได้เป็นพหุพจน์ และเคลื่อนไหว
ไปด้วยอะไรสักอย่างหนึ่งมอบความมั่นคงให้กับเธอ การไม่
เป็นที่รู้จักเฉพาะเจาะจงแต่เป็นหนึ่งเดียวกัน เธอพยายาม
เรียกคืนตัวตนก่อนหน้า ผ่านทางการพยายามทำสิ่งที่ไม่เคย
ทำมาก่อน กล่าวตามสัจย์มันคือการพยายามก้าวไปข้างหน้า

ด้วยตัวลำพังครั้งแรกในวงรอบชีวิตของเธอ นั่นจนกระทั่ง
 ข้อมือนั้นแยกตัวเธอออกมาจากโลกอีกครั้ง เธอจดจำทำนอง
 ของการจ้องมองมันได้ แต่ไม่อาจร้องตาม ไม่รู้ชื่อเพลงหรือ
 ศิลปินซึ่งเป็นผู้หญิงผมสีทองคนหนึ่ง ผมสีทองปากสีแดง
 สดและเรือนร่างที่คล้ายเพศชาย หลายสัปดาห์ต่อมาเธอ
 ค้นหาเพลงนั้นทั้งวันจากอินเทอร์เน็ต พยายามฮัมมันออก
 มาแล้วค้นหาในแอปพลิเคชัน แต่ไม่เคยพบ เด็กสาวนั้นผอม
 และมีรอยยิ้มลึกลับ เธอสวมเสื้อกล้ามและกางเกงขาสั้น
 ตลอดเวลาที่เหลือเธอเอาแต่จ้องมองข้อมือน้อยนั้น ปล่อย
 ใให้กิ่งไม้ไผ่ประทับลงบนตัวเอง เธอมากับชายหนุ่มวัย
 ไล่เลี่ยกัน พวกเขาจับมือกัน เธอชอบไหล่เขา เพลงนั้นหวาน
 และเศร้า หากเธอเอาแต่คิดถึงใบไม้สีแดงซึ่งร่วงหล่นลง
 จากรอยสัก เรือนร่างซึ่งถูกผูกโยงกับบางกิ่งก้านและฝูงชน
 ที่ยืมหั่วให้แก่การกวัดไกว หนึ่งในวิถีตายที่เธอเคยคิดถึง
 เมื่อจินตนาการถึงความตายของเพื่อนรัก

เด็กสาวขอไลน์ของเธอในห้องน้ำ รูปโปรไฟล์ของเธอ
 เป็นรูปรอยสักจากข้อมือของเธอเอง รูปโปรไฟล์ของเธอเป็น
 รูปแมวจรที่สูญหายไปหลังการรัฐประหาร คินนินแมวจรแวะ
 มากินปลากระป๋อง หลับอยู่แทบเท้า เธอยังได้ยินเสียงมัน
 ร้องตอนตื่น แต่หาตัวไม่เจอ หากเสียงของมันยังคงค้างอยู่

อย่างนั้น เธอยังไต่ยินเป็นบางครั้งราวกับว่ามันกลับมาแต่ มันไม่เคยกลับมา ราวกับว่าเสียงของมันถูกขังอยู่ในห้องมันจะจากไปแล้ว ปลากะป๋องแห่งกริ่งในกระโถที่เธอได้มาจากการจับฉลาก หลังเพื่อนสาวและพี่ชาย แมวเป็นครั้งสุดท้ายที่ไปจากเธอ เช่นเดียวกับห้องถนน ดนตรี คำปราศรัย หรือความรู้สึกของการกอบกู้โลก การเมืองถอยไปอยู่ในที่ที่มันควรอยู่ ไกลจากเธอ จากทุกคน โลกกลับเป็นปกติ เด็กสาวไล่نهاเธอกลางดึกคืนนั้น แต่เธอหลับไปแล้ว เด็กสาวบอกเธอว่าฝันดี เธอเห็นมันในเช้าวันถัดมา ตอบกลับว่า ขอขอบคุณค่ะ

มูนอายุน้อยกว่าเธอหกปี กำลังเรียนภาพยนตร์ปีสุดท้าย ห่างไกลราวกับมาจากคนละจักรวาล พวกเขานัดพบกันครั้งแรกในร้านกาแฟ มูนรู้วิธีดื่มกาแฟ เอธิโอเปีย นั้นขึ้นเหมือนดอกไม้ ชื่อประเทศที่ทำให้นึกถึงแขนเล็ก ๆ ของเธอ เด็กสาวรู้ในสิ่งที่เธอไม่รู้ พุดในสิ่งที่เธอไม่เคยไต่ยิน เธอชอบการฟังมูนเล่าเรื่องนี้ มันทำให้เธอนึกถึงเพื่อนรักเป็นครั้งคราว บางทีเธอรู้สึกเหมือนตัวเธอคือพื้นที่ว่างโล่งที่สุริย์เพื่อนเก่าและเด็กสาวเดินเข้ามาขอใช้ มูน เธอชอบกระทั่งชื่อของเธอ ชื่อที่ตรงกันข้าม บ่ายของกาแฟเอธิโอเปีย และพระจันทร์ตอนกลางวัน เธอรู้สึกถึงชีวิตเป็นครั้งแรกในรอบ

หลายปี

เธอเป็นคนชวนมนไปเที่ยวบ้าน แรกทีเดียวเธอคิด
แค่การนั่งรถบัสข้ามคืน หรือจองตัวเครื่องบินในวันหยุด แต่
มนกลับขับรถของคนรักมารับเธอในเช้ามีดวันเสาร์ ดีสาม
หรืออะไรทำนองนั้น ไปพี่ เธอยังคงไม่ตื่นเต็มตา หวังว่า
โล่งมีเสียงแมวจรอยู่ตรงนั้นตรงนี้ มนโทรหาเธอจากข้าง
ล่าง ไปทะเลกันพี่ แล้วเธอก็ไป พามนไปเที่ยวบ้านโดยไม่
ได้บอกแม่ เธอบอกกับมนว่าจะไม่เข้าบ้าน เธอรู้จักหา
บางแห่ง เราไปหาบังกะโลนอนกันข้างหน้าก็ได้ค่ะ เรื่องนี้
มนถนัด เธอกระโดดขึ้นรถ เปิดกระจกออกทันทีที่รถแล่น
ออกจากเมือง ลมร้อนตีผมของเธอทั้งคู่ มนเปิดเพลงที่ค้าง
อยู่ในเครื่อง รวมเพลงจากไอพอดของคนรัก คนรักของเธอ
เป็นนักเศร้า ทั้งคู่อยู่ไกลกัน เขาจะมาหาเธอเป็นครั้งคราว
ในวันหยุด ไม่เธอก็ไปหาเขา เขาเป็นรุ่นพี่มนสองสามปี ชาย
หนุ่มคนที่เธอเห็นมนซับไหล่ในคอนเสิร์ต ร่างท้วมผมสั้น
สามัญดาซดื่นจนเมื่อยนเรียงเคียงกันเขาดูเหมือนวัตถุ
มากกว่าคู่รัก คุณสมบัติชนิดเดียวกับที่เธอมี ไม่ใช่เพราะเขา
เรียบง่าย แต่เพราะมนนั้นโดดเด่นเกินไป คนบางประเภท
สูงสว่างเหมือนแสงจันทร์ และคนที่เหลือก็ทำได้เพียงจ้อง
มองมัน หลงใหลในแสงนวลซึ่งไม่อาจเอื้อมคว้า

ถนนทอดยาวออกไป แสงแดดยามสายของฤดูร้อน
 เต็กสาวสองคนและเพลงเศร้า เธอเคยสัญจรผ่านถนนเส้น
 นี้เป็นร้อยเที่ยว แต่จดจำเส้นทางอะไรไม่ได้ ถนนทอดสู่บ้าน
 ที่นานแล้วไม่ได้กลับไปและครั้งนี้ก็จะไม่กลับไป เธอไม่ได้
 บอกแม่ว่าจะกลับบ้าน เธอไม่อยากพามุนไปที่บ้าน เธอคิด
 ว่ามันควรจะเป็นครั้งแรกของเธอจริงๆ ที่ได้ออกเดินทาง
 การไปขายหัดกับใครบางคนและใช้ชีวิตโดยไม่ถูกจับตา ลัง
 สอน เฝ้ารวัง แนะนำ ดูแล ตามติดชิดใกล้ มันออกจะพิลึก
 อยู่หน่อยที่การเดินทางไกลโดยลำพัง-หรือกับคู่รัก หรือกับ
 ใครคนอื่น เป็นการเดินทางกลับบ้าน

จนมาถึงครึ่งทางแล้วกระมังที่ความกังวลค่อย ๆ คลี่
 ขยาย พวกเธอแะปัมน้ำมันยัดเส้นยัดสาย มุนสั่งกาแฟให้
 เธอ เธอแะเข้าห้องน้ำ จากตรงนั้น มองเห็นรถคันคันตา
 จอดอยู่หน้าร้านกาแฟ รถที่เหมือนกับรถของญาติห่าง ๆ ซึ่ง
 เธอจำทะเบียนไม่ได้ รถนิสสันตกรุ่นสีขาวฟิล์มกรองแสง
 กระฉกหลังปูดบวมตะปุ่มตะป่ำและตุ๊กตาสิงโตเก๋าคี๊ด เธอ
 เคยนั่งรถคันนี้เพื่อไปขายหัดในตอนเด็ก ๆ ไปแข่งม้งตอน
 เดือนเมษา ไปงานศพของญาติที่ต่างจังหวัด เจ้าของรถเป็น
 ชายโสดตาเศร้า เขาอาศัยอยู่กับแม่จนแม่ตาย คอยดูแล
 ป้อนข้าวน้ำตอนที่ยายนอนแช่อยู่บนเตียง น้ำชาของเธอ

เป็นคนเศร้าที่เธอไม่เคยเข้าถึง เขาไม่นิยมสนทนากับผู้คน
บ้านของเขามีแต่ม้วนวิดีโอเก่า ๆ วางเรียงไว้ระเบียบโดยไม่
เคยปิดฝุ่น เธอไม่ได้พบเขาบ่อยนักหลังย้ายเสีย น้าชายเข้า
กันไม่ได้กับแม่และกับคนอื่น ๆ ในครอบครัว เธอมักคิดถึง
กลิ่นของเบาะหนังในรถ และเพลงประหลาด ๆ ที่มักจะเศร้า
เธอไม่เห็นเขา ไม่รู้วาระครั้งนี้เป็นของเขาหรือเปล่า และไม่
ได้อยากพบเขา ไม่อยากให้ใครเห็น ตอนนั้นเองที่เธอเพิ่ง
คิดขึ้นได้ว่าการกลับบ้านเป็นความผิดใจ ๆ เธออาจจะถูก
พบเห็นได้ตลอดเวลา และภายในไม่ถึงวัน แม่จะรู้ว่าเธออยู่
ที่นี่ การรู้สึกว่าคุณมองเห็นทั้งที่ไม่มีใครมองอยู่คือสิ่งซึ่ง
ควบคุมเธอมาทั้งชีวิต ทำให้เธอเป็นเด็กดี ทำให้เธอไม่เลือก
ผิด ทำให้เธอเป็นเธอ ถูกจ้างมองทั้งที่ไม่มีใครมองชั่ววันจันทร์
ถูกมองตอนที่สุริย์ตาย ตอนที่เธอเข้าไปเรียนในกรุงเทพ
ตอนที่เธอแอบชอบเพื่อนชาย ตอนที่เธอไปมีอบ ตอนที่เธอ
อยู่คนเดียว แม่ นั่งอยู่ในห้องปิดลับ จอภาพชีวิตของเธอฉาย
ส่อง ยี่สิบสี่ชั่วโมงต่อวัน เจ็ดวันต่อสัปดาห์ ห้าสิบสองสัปดาห์
ต่อปี ยี่สิบแปดปี ต่อเนื่องกัน นั่นคือความรักของแม่ เธอรอ
มันอยู่ที่รถกลางแดดร้อน โดยไม่ยอมบอกอะไรมากไปกว่า
นั่น การเดินทางไกลเฉลลงเหมือนดอกไม้ตัดก้านเฉาแดด
บ่าย ความกังวลคลุ้มคลั่งความคิด ความรู้สึกเหมือนเด็กที่รู้

อยู่ลึก ๆ ว่าจะต้องถูกจับได้ที่หน้าโรงเรียน เธอยังคงยิ้มหัวกับเด็กสาว แต่ลึกลงไป สรรพสิ่งเป็นน้ำขุ่นข้นของการกวนตะกอนสำนึกบาปด้วยความเป็นสุขชั่วแล่น

เด็กสาวถอดเสื้อกล้ามของเธอออกก่อน เธอจึงถอดตาม จากนั้นก็กางเกงขาสั้น ทะเลนั้นอยู่ใกล้แต่ไกลลิบหลังเปลือกตาหนาหนัก ม่านพะเยิบไหวอ่อน ๆ แสงแดดโอบกอดทุกสรรพสิ่ง อากาศร้อนจนอ่อนล้า การขับรถข้ามคืนความเหนื่อยล้าของการแวะพักนอนอย่างหวาดระแวงในโรงแรมริมทางเล็ก ๆ และรีบออกมาแต่เช้าตรู่ เด็กสาวสองคนขดตัวอยู่บนเตียงในชุดชั้นในตลอดบ่าย เหงื่อซึมเปื้อนฟองน้ำเสริมอก ขึ้นแผ่นหลัง และใบหน้า เธอไม่ได้ยินเสียงคลื่นหรือเสียงผู้คนบนชายหาด มีแต่เสียงเครื่องปรับอากาศที่ไม่ได้เรื่อง เสียงลมหายใจสม่ำเสมอของเด็กสาวสะโพกโค้งเปื้อนแดดในชุดชั้นในสีขาว และเพลงเศร้าที่เธอจินตนาการทำนองขึ้นมาใหม่จากการฟังเพียงครั้งเดียว เธอหลับลงไปอย่างนั้น หลับใกล้ ๆ กับทะเลที่ไปเท่าไรก็ไม่ถึงหน้าหน้าเข้าหาเด็กสาวผมสี สงบราวกับเพื่อนรักกลับมาเยี่ยมเยียนและใช้จ่ายยามบ่ายไปด้วยกัน

เธอตื่นแล้วแต่ยังไม่อยากลุกหรือลืมตา เธอตื่นแล้วตอนที่เด็กสาวจูบเปลือกตาของเธอ ท่อนแขนเล็ก ๆ วางทาบ

อยู่บนนอก อากาศนี้จันทน์นืดชัน เธอตื่นแล้วตอนที่ปล่อยให้
 เด็กสาวกอดเธอไว้ จวบเปลือกตาของเธอ เธอตื่นแล้วตอนที่
 ทำเป็นหลับ นึกกังวลถึงเสียงเต้นของใจตน ตื่นแล้วตอนที่
 รู้สึกถึงจูบที่อุ่นเหมือนแดดชายหาดทะเล และต้นไม้ไร้กิ่งก้าน
 กวาดไกวไปในความชื้นชุ่มของเรือนร่างยามบ่าย ห้านาที
 ที่โลกหยุดนิ่ง คลื่นหยุดกระทบฝั่ง มหาสมุทรหยุดการ
 เคลื่อนไหว มีแต่เธอที่ตื่นอยู่

หลังโมฮิโตได้แก้วที่สองโลกก็พรว่พราย เธอไม่ใช่นักดื่ม
 เรียกว่าในชีวิตแทบไม่เคยแตะเหล้า หากคืนนี้จันทร์ดูกระจ่าง
 เกินไปทั้งในทะเลและที่นั่งฝั่งตรงข้าม กิ่งไม้ที่จะไม่มีใบงอก
 ขึ้นมาใหม่เคลื่อนไหวอย่างกระฉับกระเฉงในการยกขวดสี
 เขียวกระจ่างขึ้นจรดริมฝีปาก กำไลวงเล็ก ๆ สองสามวง
 กระทบกันเหมือนเสียงกังวานของเพลงนางเงือก ดวงหน้า
 นวลอยู่หลังเบียร์ขวดที่สาม โลกขึ้นขึ้นในกลิ่นของมะนาว
 และสระแห่น เธออยากจูบเด็กสาวตรงหน้า ชิมดื่มรสของ
 พระจันทร์เต็มดวงกลางมหาสมุทรซึ่งครวญแผ่วราวการ
 หายใจในขณะหลับ พร้าวไปด้วยแสงสะท้อนสีเงินของความ
 ปราบปราม ความเมามายไม่กี่ครั้งในชีวิต ในรสชาติใหม่ ๆ ที่
 เธอเพิ่งเคยได้ลิ้มเป็นครั้งแรก ปีกบอบบางของเธอกระพือ
 ไม่หยุดหย่อนอยู่ในนอกขณะที่มนเริ่มปาฐกถา เกี่ยวกับความ

เป็นหนุ่มสาวที่เธอเป้าหมาย

มูนพูดอะไรก็เป็นสิ่งใหม่สำหรับเธอ บิดาของมูนเป็นนักวิชาการมีชื่อเสียง เขาสอนหนังสือในมหาวิทยาลัย และเขียนคอลัมน์ในหนังสือพิมพ์ คนที่เธอเคยได้ยินเป็นครั้งคราว เธอจำได้คลับคล้ายคลับคลาว่าเคยอ่านบทความบางชิ้นที่พ่อของมูนเขียน ปิดปากสนิทเมื่อเพื่อนร่วมขบวนการบ่นว่าวามันเป็นบทความเลวร้ายของพวกซ้ายทุนนิยม เธอไม่ได้บอกว่าเธอชอบบทความนั้น ไม่ได้บอกมูนด้วย คนรักของมูนเป็นหนึ่งในพวกนักศึกษาที่ออกไปประท้วงรัฐบาลทหาร พวกแบบที่แม่มองว่าก่อแต่เรื่องไม่จบไม่สิ้น มูนรับเอาบางสิ่งของคนเหล่านั้นมา แต่ก็ผลักไสบางส่วนออกไปสำหรับเธอเมื่อคิดถึงพลังหนุ่มสาว มันทำให้เธอชนหัวลูกเพราะสิ่งที่หลงเหลือจริงแท้ คือการประณามพ่อแม่ตัวเองของพวกเรดการ์ด หรือการร่วมมือกันส่งเชลยชาวยิวเข้าห้องรมแก๊ส ทุ่งสังหารในกัมพูชา หรือปัญญาศีลไถ่ฆ่าคนจีนในอินโดนีเซีย และบรรดาเยาวชนนักชุมนุมที่ตอนนี้ถูกต้อนกลับสู่โลกของตนพร้อมด้วยใบหน้าเปี่ยมสุขในการสำเร็จความใคร่ทางศีลธรรมซึ่งอยู่เหนือกฎหมาย การเมือง ความถูกต้องใดๆ สำหรับเธอ พลังหนุ่มสาวมุ่งมาดปรารถนาไปสู่ความไร้ระเบียบและความรุนแรง หากสิ่งที่หลงเหลือให้

จดจำคือความโรแมนติกของการกอบกู้โลก มีหนุ่มสาวหลาย
สิบรุ่นแล้วแต่โลกยังคงเลวร้ายลงไปกว่าเดิม หนุ่มสาวเป็น
ส่วนหนึ่งของปัญหา เหมือนที่ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นส่วนหนึ่ง
ของปัญหา มนุษย์ว่าเธอเคยติดตามคนรักไปชุมนุมหน้า
สถานีตำรวจ เพื่อช่วยเหลือเพื่อนที่โดนหมายเรียก เคยสูญเสีย
เพื่อนวัยมัธยมทั้งหมดไปจากความเห็นต่างทางการเมือง
ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง เช่นเดียวกันกับหนุ่มสาวไม่ยอมรับ
ความสามารถของตัวเอง พวกเขาจะกลายร่างไปสู่
คนที่เกลียดชัง ส่งผ่านความโรแมนติกอันเศร้าสร้อยนี้ไปสู่
คนรุ่นต่อไป เธอเกลียดฝูงชน เกลียดการชุมนุม สำหรับเธอ
คนที่เธอเคารพไม่ใช่พ่อของเธอ แต่คือคนที่ยังเป็นคอมมิวนิสต์
แม้จะอายุหกสิบ มีชีวิตทุกซักระทม และใช้ตัวเองเป็น
เครื่องมือแสดงจุดยืน หนุ่มสาวนั้นหรือ เธอแค้นเสียงเศร้า
เศร้าเพราะเธอก็เป็นส่วนหนึ่งของหนุ่มสาวเหล่านั้น ต้องการ
เป็นส่วนหนึ่งแต่ไม่อาจเป็นส่วนหนึ่ง กลัวเกินไป ผิดหวัง
เกินไป เศร้าเกินไป เราทุกคนเป็นเพียงฝูงสัตว์ที่ถูกอุดมการณ์
นามธรรมล่องลอยกวาดต้อนและลากจูงไป เธอรู้ดีว่าความ
คิดเห็นนี้ไร้ความหมายและไม่มีทางออก เป็นเพียงข้ออ้าง
ของคนเกียจคร้านไร้สำนึกทางการเมือง แต่สำหรับเธอการ
ขุดหลุมลึกเพื่อพิสูจน์ตัวเองสำคัญกว่าการออกไปเป็นพหุพจน์

บนท้องถนน

บังเกิดบาดแผลลึกลงไป เธอนึกสงสัยว่ามันคือแผลที่เป็นบทเรียนที่สอนให้เติบโต หรือการปวดปัสสาวะขององคาพยพที่ยาวไร้ประโยชน์ เป็นปีกของนางฟ้าซึ่งไม่ได้มีไว้บิน แต่ไว้รับรองว่าเธอเป็นนางฟ้า แม้มันจะเป็นเพียงแค่การผิดรูปของกระดูก เธอรู้สึกเหมือนโดนตบหน้า ความโกรธนั้นเป็นสิ่งลึกลับ มันเกิดขึ้นเงียบเชียบข้างใน เธอรู้ว่ามันไม่ได้พูดถึงเธอ หรือหมายถึงใครโดยเฉพาะ แต่เธอไม่อาจห้ามความโกรธของตัวเองได้ รวากับว่าเธอโดนจับได้ว่าได้กระทำความผิดอันไร้สาระลงไป มันอาจจะแค่การตดในลิฟต์ หรือขโมยกินลูกชิ้นของเพื่อน แต่ความผิดคือความผิด การเปิดปากแผลที่พยายามปิดไว้ มอบความอับอายมากกว่าความเจ็บปวดและความอับอายชนิดนี้เองที่ค่อยๆ กลายเป็นความโกรธ เธอเงียบลง จ้องมองแสงจันทร์ข้างนอก จ้องมองลมทะเล ให้ลมชิ้นล้างสิ่งที่ไม่ควรอยู่ตรงนี้ออก เราไม่ค่อยชอบพูดเรื่องการเมืองอะ เธออาจจะพูดเบาๆ ให้เหมือนพูดกับตัวเอง มันอาจจะรู้ว่าตัวเองพูดมากไปแล้ว เธอจึงร้องสั่งเบียร์อีกขวด และสั่งโมฮิโต้อีกแก้วให้กับเธอ บทสนทนาเลื่อนไหลออกไปสู่สิ่งอื่นๆ สู่แสงจันทร์ หนึ่งทั้งคู่เพ็ญดู ความรักและความโดดเดี่ยว กลางคืนเยือกเย็น

แสงจันทร์สาดส่อง และเธอทั้งคู่ต่างมีความเศร้าเป็นของตัวเอง

กลับถึงห้องด้วยความมึนงง โลกเจือแสงจันทร์เหวี่ยงเธอไปรอบ ๆ เสียงของทะเลทำให้เธอมวนท้อง เธอล้มเพลลงบนเตียง โดยมีเด็กสาวนอนลงเคียงข้าง เสียงดนตรีสดจากปีซบาร์แว่วมาโดยไม่อาจจับเนื้อความใด ๆ เพลงรักเซซ ๆ อีกเพลงหนึ่ง มุนเฝ้ามือมากอด วางฝ่ามือลงบนถันของเธอ หน้าแดงช้ำในความมึนเมา สัมผัสถึงน้ำหนักที่กดลงแต่ความอบอุ่นจะไม่ผ่านฟองน้ำดันทรงลงมา เธอผ่าวจากภายใน ชุ่มด้วยแอลกอฮอล์และความปรารถนา หากขึ้นด้านโดยไม่รู้ตัว ลูกขึ้นมานั่ง ความหาวรีโมทที่วิกิดเปิด ผู้ชายจ้อยอยู่ในโทรทัศน์ เธอรู้สึกถึงดวงตาเด็กสาวจ้องมองแผ่นหลังของเธอ เธอคิดว่าบางทีมันง่ายกว่าที่จะปล่อยให้ทุกอย่างหลุดมือไปและทำใจยอมรับว่าไม่ว่าใครจะมีอำนาจชีวิตของเธอก็จะไม่เปลี่ยนจากนี้ การเมืองไร้ประโยชน์สำหรับเธอ ชีวิตก็ด้วย ไม่ว่าใครก็เหมือนกัน

มุนร้องขอให้เธอปิด แต่เธออยากเปิดมันไว้ เพื่อเตือนตัวเองไม่ให้ปล่อยเนื้อปล่อยตัวไปกับแสงจันทร์ การสัมผัสหน้าอก ปากสีแดงของเด็กสาว เธอยังคงพรหมจรรย์ควรจะละอายต่อแม่ซึ่งจ้องมาจากตรงนั้นตรงนี้ เธอบอกมุนว่า เปิด

ไว้ได้หรือเปล่า แล้วล้มตัวลงนอน รับรู้รสชาติของการเบียด
เนื้อนิ่มเข้าหากัน มุนป่อยยให้แขนของเธอแนบอยู่กับเนื้อ
เนียนอก

พลันไฟฟ้าดับวูบ จอทีวีมืดดับ โลกเงียบลงจนได้ยิน
เสียงจันทร์จวบมหาสมุทร ห้องจมในความมืด เสียงคลื่นอื้อ
อึงอยู่ข้างนอก หน้าต่างที่เปิดทิ้งไว้ปล่อยลมพะเยิบมา่านสี
ขาว เสียงโหมบายปะการังตายกรังกรังอยู่ตรงไหนสักแห่ง
มุนจวบเธอ จวบในความมืดซึ่งขึ้น อุ่นและเศร้า เธอปล่อยทุก
อย่างลงเหมือนปล่อยตัวเองออกจากการเมือง จวบอุ่นของ
มุนต่างจากจวบแรกของเธอกับสุริย์ หรือจวบอื่นๆ เธอทอด
เธอ สอดมือเร่าร้อนเข้าไปในเสื้อ ปลดตะขอยกทรง หอบ
หายใจหนักหน่วง แล้วไฟก็สว่างขึ้น ทีวีกลับคืนมาแผดดัง
ทั้งคู่สะดุ้ง ผละออกจากกัน หัวเราะเก้อเขิน

เธออยากจะคว่ำร่างนั้นมากอดไว้ แต่เธอไม่ได้ทำ เธอ
นอนอยู่หนึ่ง ๆ นอนตะแคงในยกทรงที่ปลดตะขอแต่ยังไม่ถูก
ถอดออก มุนตะแคงจ้องมองเธอ รู้สึกหงุดหงิดอย่างไม่มี
เหตุผลที่ถูกรบกวน เธอรู้สึกถูกคุกคาม ถูกสอดส่อง ถูก
ทำทนาย เราควรจะมีปิดโทรทัศน์ในคืนวันศุกร์ เพื่อเฝ้าฟังเสียง
ทะเลและร่วมรัก ปรารภนาใด ๆ ที่มีคลื่นกลับเข้าไปในบ่อ
ลึกที่มันปั่นขึ้นมา เธอนึกรำคาญหญิงสาวขึ้นมาดื้อ ๆ ถึงเวลา

ต้องยอมรับตัวเองว่าเธอวิ่งหนีคนรักเดินทางมาไกลกับสาว
รุ่นพี่ หวังลึก ๆ จะได้มอบประสบการณ์ทางเพศให้กับสาว
ลูกจันทน์หน้าจืดที่คงจะไปซุ่มนุ่กับเขามาด้วย ความโกรธใน
จิตใจพุ่งพล่านจนยากจะยับ คนพวกนี้เองที่ทำให้ทุกอย่าง
เป็นแบบนั้น หญิงสาวเอื้อมมือมาแตะไหล่ มุนะสบัดมือเธอ
ออกโดยไม่รู้ตัว แล้วเดินเข้าห้องน้ำ

คำคินดำเนินไปกับแสงจันทร์ที่ส่องสะท้อนอยู่นอก
ห้องน้อย ดำเนินไปกับเสียงคลื่นเส้าสรว้อยลีด้า ดำเนิน
ไปกับตะขอชั้นในที่ไม่ถูกใส่คินและไม่ถูกถอดออก เด็กสาว
สองคนนอนหันหลังให้แกกัน บาร์ริมหาดปิดตอนเที่ยงคิน
เพลงสุดท้ายที่พวกเขาเล่นเป็นเพลงรักหวานที่เธอจำทำนอง
ได้แต่นึกชื่อเพลงไม่ออก เธอนอนฟังมันเงียบ ๆ คิดหาหลาย
ร้อยเหตุผลที่คินนี้จบลงอย่างงดงามด้วยความสัมพันธ์
เพลโตของพี่สาวน้องสาว น้ำลงตอนกลางคิน ชายหาด
เหือดแห้ง แม่จ้องมองมาจากปากประตูของห้องน้ำ จากทีวี
ที่ถูกปิด คุณธรรมความดีโดยตีเธอซ้ำแล้วซ้ำเล่า โทษฐาน
ของการออกนอกกลุ่มนอกทาง บางสิ่งอยู่ใกล้แต่ถึงที่สุดก็ไกล
ออกไป เราปลอบใจตัวเองว่าถูกแล้วที่ไม่เปลือยโผล่ แต่ยิ่ง
ปลอบตัวเองก็ยิ่งรู้สึกเจ็บปวด ความโกรธเมื่อหัวค่ำกลับมา
เอ่อท้น การยอมรับว่าเธอเป็นอย่างใดอย่างหนึ่ง จะเป็นการ

สาวใส่ทุกอย่างออกมา การเปิดเผยความผิดพลาดเล็ก ๆ จะนำไปสู่การค้นพบว่าตัวเธอเป็นเพียงเรือนร่างฟองลมซึ่งเธอจะยอมให้มันเกิดขึ้นไม่ได้

เธอถามเด็กสาวว่าขับกลับคนเดียวได้หรือเปล่า มูนพยักหน้า ความมั่นใจแบบเดิม ๆ คืบกลับมาหาเธอ กลับไปหาคนรัก เป็นอีกเรื่องดี ๆ ในชีวิต เธอบอกว่าจะโทรรายงานเป็นระยะ ความโกรธสงบลงพร้อมความปรารถนา หรือความติดตาต้องใจใด ๆ ทุกอย่างจางหายไปเหมือนควัน เธอมองเห็นความจริงว่าเธอแค่อยากเดินทางไกล และเธอได้ทำแล้ว เธอไม่ได้แม้แต่สัมผัสเธอ ข้อมือของเธอยังคงกระจับกระเผลงขณะหยิบแว่นกันแดดขึ้นสวมและหักเลี้ยวพวงมาลัยคืนสู่ถนน ลึก ๆ บางส่วนสูญหายไป เธอจะรู้สึกถึงมันในอีกหลายปีต่อมา ในความมั่นใจแบบผิด ๆ ว่าเธอกำลังทำสิ่งที่ถูกต้อง เธอจะคิดถึงหญิงสาวซีดเซียวที่เคยขีดใกล้ในคืนหนึ่ง มอบความผิดหวังโดยไม่ให้เหตุผล และจากมาราวกับว่าตัวเองเป็นวีรสตรี ไม่ใช่คนชั่วช้าปลิ้นปล้อน ความรู้สึกที่เธอจะไม่รู้ที่ไปที่ไปแต่ทำให้เธอเศร้า

เธอตัดสินใจจะอยู่บ้านต่ออีกสองวัน นึกกังวลว่าจะอธิบายกับแม่ยังไงเรื่องผิวที่คล้ำขึ้นหรือการที่กลับบ้านโดยไม่บอกกล่าว บางทีอีกหลายปีเธออาจจะหวนคิดถึงเรื่องนี้

ตอนที่เธอมีลูกเล็ก หรือเป็นสาวโสด ครั้งหนึ่งเธอเคยมีชีวิต
สุดเหวี่ยง เดินทางไกลไปกับหญิงสาวคนหนึ่งซึ่งเธอจะปกปิด
ใบหน้าเอาไว้ หรือทำให้มันค่อยจางไปจนเหลือแต่ข้อมือกับ
รอยสักและความผิดหวัง ไปกันกับเพื่อนอีกคนหนึ่ง เราไป
ทะเลกัน มันเป็นชีวิตที่ดี หลังจากโลกเข้ารูบเข้ารอย การ
นึกถึงเรื่องเหล่านี้ในอนาคตทำให้เธอร้องไห้ ทำให้ความ
โกรธแค้นอีกครั้ง และท่วมทับจนเธอหายใจไม่ออก ขณะ
รถคันนั้นแล่นออกไป ข้ามสะพาน ขับออกไปจากชีวิตของ
เธอ

ชื่อเรื่องจากบางส่วนของเนื้อเพลง 'เป็นเพราะฝน' โดย
POLYCAT
Dedicated to ALICE MUNRO

นักปฏิวัติทางไกล

'Thirty-seven years and my life is still.
Trying to get that great big hill of hope.
For a destination.'

สิ่งที่คุณรอคอยตั้งแต่อายุสิบห้าคือการรอคอยให้ตัวเอง
ครบอายุยี่สิบห้าเพื่อจะได้เปล่งเสียงสุดลมปอดตามเนื้อเพลง
ตอนนี้ผ่านมายี่สิบสองปีแล้ว และคุณกำลังเปล่งเสียงสุดลม
ปอดอยู่ในรถ

-ปิดที เสียงดังมากเลย เด็กหนุ่มบอกกับคุณด้วยวิธี
การของการพูดกับเด็กไม่รู้จักโต การปฏิวัติฉีกข้างกลาง
อากาศ รถของคุณกำลังมุ่งหน้าไปส่งเขาที่มหาวิทยาลัย เด็ก
หนุ่มหน้าหวานคนนั้นบอกให้คุณปิดเพลง ที่คุณเหลือมีก็เท่า
นี้ การรำลึกถึงวัยหนุ่มที่รอคอยการปฏิวัติซึ่งมาไม่เคยถึง
เพราะคุณไม่เคยทำอื่นใดนอกจากรอคอยมันอยู่ในห้อง การ
รอคอยอันทุกข์ทน ความทุกข์ทนที่งดงาม ความงดงามของ

การสำนึกในทุกขณะ สำนึกถึงการถูกกดขี่ การกดขี่ที่อยู่ไกล แส่นไกล ไกลจากห้องน้อย ห้องน้อยที่คุณรอคอยอย่าง อึกเหิม ความอึกเหิมของนักฝัน นักฝันฝันถึงการปฏิวัติ การ ปฏิวัติซึ่งถึงที่สุดทุกอย่างลดรูปลงเหลือเพลงเพลงหนึ่ง ร่าย หนึ่งครั้งหนึ่ง กับเด็กหนุ่มคนรักกลับ ๆ ของคุณ

คุณเปิดเพลงนั้นตอนเจ็ดโมงเช้า ไม่กี่เพลงอื่น ๆ จาก ยุคสมัยของคุณ ยุคสมัยซึ่งสิ้นสุดลงไปแล้ว รถแล่นเอื่อย เอื่อย สามสี่ชั่วโมงต่อมา พวกนักศึกษาถูกล้อมจับโดย ไม่มีเด็กหนุ่มของคุณอยู่ในคนเหล่านั้น

หกเดือนหลังรัฐประหาร คุณย้ายออกจากห้องพักของ น้องสาว น้องสาวของคุณอาศัยอยู่กับแมวจรตัวหนึ่งและผี ของเพื่อนสาวสมัยมัธยมที่ติดตามเธอมาตลอดแต่เธอมอง ไม่เห็นอีกแล้ว ตอนที่คุณย้ายออกมา หลังจากโอบกอดคุณ ครั้งหนึ่ง เด็กสาวที่ตายแล้วผู้เจ็บไปไร้เสียงนั้นติดตามคุณ มาด้วย หากคุณพบว่าเมื่อเวลาผ่านไป เธอเองก็กลับค่อย ๆ ซีดจางลง ซีดจางจนเหมือนเงาหรือคราบไร้อัตตาที่ฝังลงบนที่ ต่าง ๆ ร่องรอยขัดแย้งของการลืมเลือน การลืมเลือนมอบ ความสุขสบายบางอย่างให้กับคุณ เซลล์สมองระเหยหาย เชื่องช้าในอากาศ เส้นเชือกหย่อนลงพันรอบคอ แขน ขา ลอยละล่องไปกับชีวิตประจำวัน เก็บความทุกข์เศร้าเอาไว้

กับตัว กับเบียร์ชมขึ้นบางยี่ห่อ กับมิตรสหายสนิทสนม และ
กับความใคร่ในเด็กหนุ่มแปลกหน้า

เมื่อคืนนี้ เด็กหนุ่มรอคุณจนถึงตีสาม เขายังคงสวม
ชุดนักศึกษาหลับไปบนโซฟาตอนที่คุณกลับไปห้องโดยไม่
ได้ตั้งใจหลังจากออกจากที่ทำงาน คุณจับรถเมล์ไปอนุสาวรีย์
ประชาธิปไตย นานมากแล้วที่คุณไม่ได้มีส่วนร่วมอะไร พวก
เด็กหนุ่มรุ่น ๆ เดียวกับเขาเดินเท้าจากธรรมศาสตร์มาแะ
การวะอนุสรณ์วีรชน ซึ่งหลุดร่วงลงในหล่มหลุมประวัติศาสตร์
เชื่องช้า พวกเด็กหนุ่ม ๆ ไปถึงอนุสาวรีย์แล้วตอนที่คุณข้าม
ถนน

หลังจากที่ถูกเร้าด้วยภาพข่าวมาตลอดสัปดาห์ ตั้งแต่
ทราบว่าเขากำลังถูกไล่ล่า จากการออกมาเรียกร้อง
ประชาธิปไตยในยุคหลังรัฐประหาร ไม่กี่วันก่อนหน้านี้พวกเขา
ถูกออกหมายจับ โทษฐานละเมิดคำสั่งมาตรา ๔๔ เมื่อวาน
นี้พวกเขาไปรายงานตัวที่สถานีตำรวจ ยืนอออยู่ข้างหน้าโดยไม่
มอบตัว คุณติดตามข่าวใกล้ชิดผ่านฟีดเฟซบุ๊ก หัวใจเต้น
ระรัวด้วยจังหวะของสายลมการเปลี่ยนแปลง เด็กหนุ่มครึ่ง
หนึ่งมาจากจังหวัดขอนแก่นจังหวัดเดียวกับบ้านเกิดเด็ก
หนุ่มของคุณ คนที่เพิ่งพบกันครั้งแรกหลายเดือนก่อนใน
Grindr และหลังจากสำเร็จความใคร่ให้แกกันและกันสอง

สามครั้งในโลกเสมือน พวกคุณก็ตัดสินใจพบกันในโลกจริง
ถึงที่สุดการประทุ้งเป็นเรื่องว่างเปล่า คุณไม่รู้สึกละ
เป็นส่วนร่วมอะไรกับสิ่งที่พวกเด็กหนุ่มพูดเลยแม้แต่น้อย
และเมื่อพวกเขาเริ่มร้องเพลงคุณก็รู้สึกหิวเบียร์ รวากับความ
รู้สึกตื่นเต้นใด ๆ อารมณ์ร่วมใด ๆ ที่เคยมีตอนที่คุณอยู่หน้า
จอ นั้นจางไปเหมือนฤดูฝนที่ติดดวงตาคุณ การปฏิวัตินั้นแจ่ม
ชัดเมื่ออยู่แสนไกล แต่เมื่อมันปรากฏขึ้นตรงหน้าก็มีเพียง
ความหนืดเหนียว การรู้สึกตัวเองกลายเป็นส่วนหนึ่งของ
มวลชนที่ถูกควบคุมเป็นพหุพจน์ไร้ใบหน้า คุณคือปัจเจกชน
นักปฐวีที่จะไม่ยอมเป็นเบี้ยหมากเช่นนั้น พหุพจน์เดียวที่
คุณเป็น อยากเป็น เคยเป็นและยังเป็นอยู่คือส่วนหนึ่งใน
มวลชนของคอนเสิร์ตเพลงร็อก ตะโกนร้องเพลงซึ่งเปรียบ
ประดุจดั่งถ้อยแถลงของขบถอย่างเกรี้ยวกราดสุดกำลังที่มี
เอกพจน์ในพหุพจน์ของดนตรีแห่งปัจเจกชน ไม่ใช่เพลง
ปฐวีติจากเดือนตุลาคมอันซ้ำซาก ไม่ใช่มวลชนอันอ่อนล้า
ไร้เรี่ยวแรง ไม่แม้แต่จะกล่าวตามเสียงในโทรโข่ง ไม่มีใคร
ทำอะไรใคร ตำรวจทหารยืนอยู่ไกล ๆ และสิ่งที่คุณกลัวจริง ๆ
คือการที่คุณพบว่า คุณกลัวการข้ามถนนกลับไปมากกว่ากลัว
การกลายเป็นอีกคนที่เป็นผู้ประทุ้งซึ่งถูกจับกุมคุมขัง
คุณกลับถึงบ้านหลังกินดื่มกับมิตรสหายที่ต่างพบกัน

โดยไม่ได้คาดหมายที่อนุสาวรีย์ กลับบ้านหลังจากการเล่น
มุกตลกกลบเกลื่อนความเศร้าว่าจะไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง
ในวันพรุ่งนี้หรือไม่ว่าวันไหน ๆ ไชกุญแจเข้าไปในความมืด
พบเด็กหนุ่มหล่อบรอกุณบนโซฟา คุณปลุกเขาด้วยการจูบ
และการร่วมรักเร้าร้อนขณะเขากำลังงัวเงีย เข้าวันต่อมาคุณ
ขับรถไปส่งเขาที่มหาวิทยาลัย กระหายเพลงในวัยฝันซึ่งปลุก
เร้าอารมณ์ของนักปฏิวัติทางไกล และค้นพบว่าเขาซึ่งคุณ
เคยเชื่อมั่นบางอย่างว่าเป็นเช่นเดียวกับคุณในอดีต คนที่
พบกันหลังจากคืนแรกที่ผีของเด็กสาวคนนั้นล้มตัวลงนอน
เรียงเคียงร่างเปลือยของคุณ ซึ่งหมายถึงจมลงไปในร่างของ
เขา

พวกเขาถูกจับในเช้าวันนั้น เด็กหนุ่มบอกกับคุณว่า
ขอเงินใช้หน่อย เขาเป็นแค่เด็กหนุ่มหน้าหวานอีกคนในชีวิต
ที่เอบางอย่างไปจากคุณ อยู่ไกลแสนไกลจากเด็ก ๆ ที่
ตอนนี้กำลังถูกส่งไปศาลทหาร คุณก็ให้เงินกับเขา รู้สึกราว
กำลังร่วมบริจาคเงินประกันตัว เด็กหนุ่มจูบคุณในรถ จูบ
ดูดดื่มยาวนานเท่าเวลาของการสร้างโลกที่คนเท่ากันขึ้นมา
จากซากรักของผด็จการ คุณรู้สึกร้อนผ่าวไปทั้งตัวด้วยความ
สุขและความอับอาย

มีทหารตำรวจอยู่ข้างนอก มีคนที่พร้อมจะไล่คุณไป

ตายเพราะคุณไม่ยอมอยู่เฉย สงบเงียบและหุบปาก มีผู้คนจำนวนมากที่เป็นคนที่คุณรู้จักดี คนที่คุณนับถือ คนที่คุณยึดเป็นแบบอย่าง คนที่คุณถือเป็นเพื่อน คนที่คุณเคยรัก คนที่คุณเคยร่วมรัก ต่างคนต่างก็ช่มรอยทำลายคุณเงียบ ๆ คุณเดินอยู่ในเงาผี ซ่อนตัวจากทุกสิ่งทุกอย่าง มองเห็นโลกทั้งปวง พินาศ โดยไม่อาจแก้ไข โดยไม่แก้ไข โดยไม่เข้าไปแก้ไข

เขาไม่กลับมาหาคุณอีกเลยหลังจากนั้น ปิดโทรศัพท์ บล็อกคุณออกจากทุกเครือข่าย รวากับเขาสูญหายไป ถูกคร่ากุมไป อยู่กับเพื่อน ๆ ในเรือนจำ ไม่ก็อยู่ที่อื่น ไกลจากโลกที่มีการเมืองในทุกแห่งหน ซึ่งเคลื่อนลงมาทับหน้าอกทั้งในยามหลับและยามตื่น ไกลจนแม้คุณจะเปลี่ยนโลกทั้งใบก็ไม่อาจเอื้อมคว้า ผีของเด็กสาวซึ่งเคยขีดจางลงไปในความสว่างไสวกลับค่อย ๆ เข้มข้นขึ้นในความมืด เด็ก ๆ เหล่านั้นยังคงอยู่ในคุก คุณอยู่ในห้องส่วนตัว ผู้คนอื่น ๆ อยู่ในชีวิตแสนสุขที่เจ้าตัวพึ่งพอใจ คุณคิดถึงเด็กหนุ่มจากเมืองขอนแก่น ร่องรอยขีดข่วนที่เขาทิ้งไว้ให้กับคุณ ความไม่ใส่ใจการเมืองของเขา และความไร้สมรรถภาพใดๆ ของคุณ คำคินมิดมิดหน็ดข้น คุณคิดว่าผีของเด็กสาวจะสูบกินความมืดทั้งหมดแล้วลงมือหลอกหลอนคุณ แต่ผีของเด็กสาวกลับกอดคุณเอาไว้อีกครั้ง โดยไร้แรงขึ้นต้านคุณปล่อยให้ความมืด

โอบกอด ร่างกายที่กลายเป็นอัมพาตค่อย ๆ ดิ่งจมลงไป ใน
ความสำนึกบาปของตน เพลงป๊อปปี้ดิเบรเลงซ่า คุณร้องซ้ำ
ในใจตรงหน้านั้น รวากับทั้งเพลงได้ถูกลิ้มลิ้นเนื้อร้องลง
ไปจนเหลือแค่เพียงท่อนเดียว

And I say, hey hey hey hey.

I said hey, what's going on?

นักปฏิวัติทางไกล

ช ้วยสามสิบกลางถึงปลาย อาจทำงานสำนักพิมพ์ หรืออาจารย์มหาวิทยาลัยด้านศิลปะ กับ ผ นักศึกษามหาวิทยาลัยปีสุดท้าย เป็นคู่กัน พวกเขาไม่ใช่คู่รัก คล้ายกับคู่นอนชั่วคราว แต่พวกเขาผูกพันกัน

บ เป็นนายตำรวจ มีเมียและลูกสองคน เขาเกิดและเติบโตในภาคใต้ ภรรยาของ บ เป็น พยาบาล ลูกชายและลูกสาวโตแล้วไม่อยู่บ้าน ลูกชายของ บ น่าจะมีอายุเท่าๆ กับ ช

ฉ เป็นพนักงานขายเครื่องใช้ไฟฟ้า เด็กหนุ่มมาจากอีสาน เรือนร่างและกิริยาคล้ายผู้หญิง ฉ เคยมีสัมพันธ์กับหนุ่มใหญ่อายุไล่กับ บ แต่เลิกกันแล้ว

ผ อาจจะรัก ช มากกว่าเป็นแค่คู่ขา ช อาจจะรัก ผ ก็ได้ แต่ลึกๆ เขามีปรารถนาทางเพศผู้ชายอย่าง บ ถ้า บ สั่งให้เขาทำสิ่งที่ขัดใจ เขาอาจจะทำ เขาอาจจะขัดใจ แต่ชอบที่ถูกขัดใจ ฉ ได้รับการชักชวนมาจาก บ บ ทำให้ ฉ นึกถึง

คนรักเก่า เขามาร่วมกิจกรรมเพราะต้องการ บ หาก บ ไม่รักใครเลย เขาปรารถนาเฉพาะเซ็กซ์ชั่วครั้งชั่วคราว เขาไม่รักแม้แต่ภรรยาหรือลูกของตัวเอง บ อยู่ไกลจากทุกคนและรักการควบคุมทุกอย่าง เขาจะเป็นคนกำหนดเกมรัก แต่ผู้ชมจะไม่รู้เรื่องนี้

นักแสดงควรจะเปลือย เกือบเปลือย หรือเปลือยมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

เตียงอยู่ที่ด้านหลัง ลิกเข้าไปในความมืดถ้าเป็นไปได้ที่ดีที่สุดคือผู้ชมควรแทบมองไม่เห็นเตียง ปลายเตียงหันมาทางผู้ชม ผ จะนอนหลับอยู่บนเตียงตลอดเวลา

มีโต๊ะคอมพิวเตอร์ซึ่งเปิดกล้องอยู่

บ อาจจะนั่งบนเก้าอี้ทำงานตรงโต๊ะคอม บางครั้งเขาจะหันมองภาพในกล้อง ราวกับว่าเขาจับจ้องมองคนที่เหลือที่กำลังร่วมรักอยู่ และสนทนาโดยไม่หันมา

ช นั่งที่ปลายเตียง แต่มือของเขาอาจจะลูบไล้ไปบนเนื้อตัวของ ผ ตลอดเวลา เขาเป็นคนขอให้ ผ ทำสิ่งนี้ ขอให้ ผ โดนกระทำจากทุกคน ฉ อาจจะยังร่วมรักกับ ผ อยู่โดยที่ทุกคนไม่เห็น เราอาจจะสงสัยถึงวิธีที่พวกเขากระทำแก่กัน แต่ไม่ว่าจะเป็นใคร ผ จะเป็นฝ่ายโดนกระทำเสมอ

ในฉากแรกผู้ชมจะเห็นเพียงเก้าอี้ซึ่งมีกางเกงสีกากี

ของ บ พาดอยู่ ปืนที่คาดเอว ควรอยู่ในที่ที่ผู้ชมมองเห็นได้
ชัด ในครั้งแรกที่ผู้ชมเห็นผู้ชมควรเห็นปืนนั้นก่อนสิ่งอื่น ตาม
ด้วย ทางเกสสิกาก็ของเขา

เริ่มต้นจากเสียงของเช็กส์ ซึ่งไม่จำเป็นต้องให้นัก
แสดงกระทำ ควรมาจากคลิปปจริง ๆ เพื่อให้สมจริง จนเมื่อ
สิ้นสุดลง บ จะเป็นคนแรกที่ผู้ชมเห็น เขาอาจจะยังไม่เสร็จ
แต่เขาจะออกมาจากความมืด นั่งลงและรื่นรมย์กับการจ้อง
มองการร่วมรักจากในจอมือถือของตัวเองมากกว่า เขาอาจ
จะลืบลั้ตัวเองในตอนนั้น การจ้องมองการร่วมรัก และ
ควบคุมได้ทำให้เขามีอำนาจมากกว่าการร่วมรักเอง

คลิปปจบลง ผู้ชมจึงเห็น ช เขาจะไม่ลุกจากเตียง เพราะ
เด็กหนุ่มของเขาอยู่ที่นั่น เขาอาจจะเขินเล็กน้อย รู้สึกผิดที่
ชวนคนแปลกหน้าขึ้นมาบนห้องเพื่อร่วมรัก เขารู้สึก
กระอักกระอ่วน เมื่อความปรารถนาทางเพศจบลง เขาอาจ
จะคิดตลอดเวลาว่าจะไล่คนเหล่านี้ออกจากห้องไปอย่างไร

บ จดนูหรืขึ้นสูบ ปล่อยตัวตามสบาย

บทสนทนาเป็นเพียงคำแนะนำนักแสดงไม่จำเป็นต้อง
พูดตามนี้พวกเขาอาจพูดผ่านความรู้สึกของพวกเขาเอง หรือ
พวกเขาอาจจะไม่พูด แต่ไม่ว่าอย่างไร ฝ ก็จะไม่พูด ถ้าเขา
เปล่งเสียง มันเป็นเสียงร้องของสัตว์

บ: ไงน้อง โอเคไหม เซ็นเธอ เคยนัดมาก่อน
ป่าวนี้

ช: ครับพี่ ครั้งแรกเลยครับ แฮะ ๆ

บ ยื่นโทรศัพท์ให้ ช ดู

ช: เฮ้ย พี่ถ่ายไว้ด้วยเธอ ?

บ: อือ ดูนัย ไม่เห็นหน้าหรอก

ช: จะดีเธอพี่

บ: เฮ้ยไม่เป็นไร พี่เอาไว้ดูเล่นคนเดียว ไม่ต้อง
กลัว พี่ไม่เอาไปทำอะไรหรอก หลุดไปพี่ก็ช่วย
ด้วย

ทั้งคู่เจียบไป เพราะพวกเขาไม่มีอะไรจะพูดกัน บ หัน
ไปสนใจภาพในจอ เสียงของคลิปจะถูกเปิดวนอีกครั้ง ช จะ
ได้ยินเสียงตัวเองครวญอย่างสุขสม สลับกับเสียงของ บ ที่
สั่งให้เขาทำกับ ผ เสียงที่มาจากคลิปได้ก็ได จ กับ ผ ยังอยู่
บนเตียงที่ผู้ชมมองไม่เห็นอะไรนอกจากความเคลื่อนไหว
เลื่อนราง ทุกอย่างดูอึดอัด ช อาจจะหันไปดูคู่รักของเขาเป็น
ระยะด้วยความรู้สึกที่บรรยายไม่ถูกปนเปกันระหว่างความ
อยากรู้ อยากเห็นและความรู้สึกผิดบาป บ จ้องมองจอ และ

ช จ้องมองเพียง ทั้งคู่มองสิ่งเดียวกัน ด้วยความรู้สึกที่ต่าง
กัน

ผู้ชมไม่เห็น จ เขาพูดขึ้นมาจากความมืด

ฉ: ผมอาบน้ำห้องพี่ได้ป่าวอะคับ

ช: เอาสิ ผ้าเช็ดตัวอยู่บนชั้นหน้าห้องน้ำครับ

ช ควรจะลงท้ายทุกประโยคด้วยคำว่าครับ ความ
สุภาพล้นเกิดคือคุณลักษณะอันน่าเวทนาของเขา

ผู้ชมได้ยินเสียง จ เดิน แต่จะไม่เห็น จ บ มองตาม
จ ขณะที่ ช ยังคงมองคู่รักตัวเอง

ช: เจ็บไหม

ผ ไม่ตอบ เขาจะไม่ตอบอะไรเลยในคืนนี้ ผู้ชมจะรู้ว่า
เขาอยู่แต่เราจะไม่เห็นเขา ไม่ได้ยินเสียงของเขา ไม่ว่าใคร
จะพูดอะไรถึงเขา สงสารเห็นใจ หรือเยาะเย้ยถากถาง เขา
ก็จะไม่ตอบ

ฉ ร้องเพลงในห้องน้ำ เพลงใดก็ได้ที่นักแสดงต้องการ
แต่ขอให้มันเป็นเพลงลูกทุ่ง จะดีที่สุดถ้าเป็นเพลงลูกทุ่งลาวฝั่ง

ขวา ตัวเลือกที่ดีตั้งแต่ สนิธ สมมาตร ศักดิ์สยาม เพชรชมภู
เทพพร เพชรอุบล ไมค์ ภิรมย์พร ไข่ พงศธร ไปจนถึงก้อง
ห้วยไร่ หรือวงกุ่มแคน ร้องออกมาอย่างไพเราะ เหมือนกับ
ว่ากำลังซ้อมเพื่อขึ้นเวทีไมค์ทองคำ

ช และ บ ยิ้มให้แกกัน จนเกือบจะหัวเราะออกมา
เพลงถูกร้องไปสักท่อนหรือสองท่อน แล้วก็เงียบไป จ เดิน
เข้ามาในฉากอีกครั้ง ผู้ชมเห็นเขาแล้ว เปลือยเปล่าและเปียก
ปอน เปลือยเปล่าเท่าที่จะเปลือยได้ จ นั่งลงกับพื้น เช็ดผม
ที่เปียก

ช: ร้องเพลงเพราะนะเรา

จ: ได้ยินด้วยเหรอพี่ จ ยิ้มเขิน พี่ก็เอาเก่งนะชะ

ช รู้สึกพิลึกที่ได้ยินอะไรแบบนี้ในตอนนี้อยู่ เหมือนกับ
ว่าหลังจากเสร็จกิจทุกอย่างควรจบสิ้นลง การย้อนกลับไป
หาการกระทำที่น่าอายจะตอกย้ำว่าเขาทำสิ่งที่น่าอาย

จ: วันหลังผมมาหาอีกได้ปะพี่ พี่ได้ดอะ

ช: อ่าครับ เดี่ยวดูก่อนละกัน

จ: แล้วพี่อะ

บ: ทักมาได้ ถ้าพี่ว่าง

ฉ: จริงอะ รู้ปะพี่หน้าเหมือนแฟนเก่าผมอะ เป็นลูกค้านี้แหละ ไม่ค่อยใหญ่ แต่เด็ดมาก ๆ เห็นพี่ก็คิดถึง ตอนนั้นเอากันทุกที่เลย ลานจอดรถ มานรูด ตอนนั้นผมยังเล่นไรวกนี้ไม่เป็นเลยอะ เสียตายเขามีเมียแล้ว แค่มาทาเราแก้เจียน พี่มีเมียยังอะ

บ: จะเหลือเธออะ

ฉ: ออกหักเลย เสียตายจัง

บ: มีเมียแล้วก็เอาได้นะ ฮ่าฮ่า

ช: แล้วเมียพี่ไม่ว่าเธอ

บ: จริง ๆ ก็แทบไม่ได้มีอะไรกันแล้วอะ

ฉ: แบบไหนมันกว่ากันอะพี่ ผู้ชาย หรือผู้หญิง

บ: ก็แล้วแต่คนนะ แล้วเอ็งอะ เอากับโดนเอาแบบไหนมันกว่า

ฉ: ก็แล้วแต่คนอะ แต่ถ้าโดนพี่เอาก็มันอะคับ แล้วพี่อะ

ฉ หันมาทาง ช

ช: เอ่อ ไม่รู้อะ ไม่ค่อยถนัด

บ: ไม่ถนัดไรวะ เห็นชอยยิก ๆ

บ กับ จ หั้วเราะ ช หน้าเจื่อน เหมือนถูกบังคับให้เข้าไปในเรื่องตลกที่ตัวเองเข้าไม่ออก

ทุกอย่างเยียบไปอีก ช กระอักกระอ่วน และถูกก่อกวนด้วยบทสนทนาหยาบคายเหล่านั้น อาจจะเยียบสักครึ่งหรือหนึ่งนาที เหมือนต่างคนรอว่าใครจะพูดก่อน หรือใครจะลุกไปก่อน

บ: ว่าแต่เด็กน้องเป็นไรหรือเปล่า เห็นเยียบเลย

จ: คงเหนื่อยมั้งซะ โดนไปหลายดอกเลย ของพี่ก็ใหญ่อ่า

บ: อยากได้อีกสักดอกไหมล่ะ

ช: คงเหนื่อยนะครับ พวกพี่ทานไรกันไหม

บ: ไม่อะ เดี่ยวพี่จะไปแล้ว พรุ่งนี้ต้องเข้าเวรแต่เช้า ว่าแต่เด็กน้องนี่หน้าคุ่นๆ วะ ใช้อ้พวกที่ออกไปประท้วงปะ พวกของไอ้เด็กขอนแก่นนั้นปะ อยู่ดีไม่ว่าดี

ช: ไม่มั้งพี่ น้องมันคงมีบ้างอะตามประสาเด็กแต่ไม่มีไร

จ: เด็กมันก็ถูกอยู่นะพี่

บ: ถูกกะผีอะสิ วันนั้นพี่อยู่สน.พอดิ มากันทั้งหัวหงอกหัวดำ อยู่เยียบๆ ให้มันสงบๆ หน่อย

ไม่ได้หรอก มึงก็ระวังไว้นะ เดี่ยวไอ้เด็กนี้จะ
พาช่วย

ช: ครับ ครับ

บ: พี่เตือนนี้เพราะหวังดีนะน้อง ตอนนี้อะไร ๆ ก็
ไม่แน่นอน บ้านเมืองสงบแล้วแท้ ๆ ก่อกวน
อยู่ได้ เพื่อนมันยังไม่ได้ประกันเลยไม่ใช่เหรอ
หาเรื่องใส่ตัวแท้ ๆ

ผ อาจจะพูดอะไรบางอย่าง แต่เขาครวญเหมือนสัตว์
เจ็บปวดในความมืด เขาอาจจะพูดแต่ผู้ชมไม่ควรจะเข้าใจ
สิ่งที่เขาพูด เหมือนคนละเมอ ผู้ชมและตัวละครอื่น ๆ จะนั่ง
ฟัง แต่จะไม่เข้าใจ มันถูกทำให้เป็นเสียงของสัตว์

ทุกอย่างเงียบลงไปอีก คราวนี้เหมือนมีอะไรบางอย่าง
ในความเงียบนั้น มีความกดดันบางอย่างเกิดขึ้น

ฉ: พี่ ขอคุณคลิปหน่อยดิ

บ: อ้อ

บ ส่งมือถือให้ ฉ รับไปดู เสียงเดิมถูกเล่นซ้ำ ช ก็
อยากจะถูกเหมือนกัน สองคนดูคลิปที่ตัวเองแสดง บ นั่งสูบ
บุหรืมองดูสองคนที่เหลือ

ฉ: พี่ถ่ายทุกคนที่เอาเลยปะเนี่ย มีคลิปปื่นปะ ส่งให้ผมมั่งดีพี่ เอาไว้ดูเวลาเหงา ๆ

ผู้ชมไม่เห็นว่ายาสองคนดูอะไรกัน แต่เสียงนั้นเงียบลงไป ฉ เลื่อนภาพไปเรื่อย ๆ สีหน้าของทั้งคู่ดูซีดลง
บ คว่ำมือถือไปจากทั้งคู่ในแทบจะทันที

ฉ: พี่ทำคดีนี้ด้วยเหรอ เล่าให้ผมฟังหน่อยดิ ตกลงมันยังงัยอะ

ช: คดีไหนอะ

ฉ: ที่ฆ่ากันในห้องปิดตายอะ ที่ว่าคนในฆ่ากันเอง

บ: ยุ่งไม่เข้าเรื่อง แล้วนี่ใครให้มึงเล่นมือถือกู

ฉ: ก็ผมนี่กว่า...

บ: ที่หลังอย่าเลือก บ ขึ้นเสียง หงุดหงิดเหมือนถูกล้วงความลับ ถูกจับเปลื้องเปลือยต่อหน้าฝูงชน ถูกใครสักคนกล่าวถึงอาชญากรรมที่เขามีส่วนร่วมในการปกปิด

ช: แล้วคนนั้นทำจริงปะพี่

บ ยืนเงียบ ๆ จ้อง หน้า ช เขาอาจจะจ้องอยู่พักใหญ่โดยไม่ตอบอะไร

บ: พอกันเลยนะพวกมึงเนี่ย ทางที่ดีอยู่เงียบ ๆ กันไว้ดีกว่า กูถ่ายพวกมึงไว้หมดละ เห็นหน้าหมดทุกตัวนี่เลย

ทุกอย่างเงียบลง ไฟค่อย ๆ มีดลงไปอย่างนั้นทุกอย่าง อยู่ในความเงียบ เราได้ยิน ผ พุดอะไรบางอย่าง เขาพุดบางอย่างที่ผู้ชมจะไม่ได้ยิน เขาจะพุดอะไรก็ได้ อาจจะท่องโคตของนักวิชาการสักคน แต่เขาสะอึก หรือสะอื้น หรือพุดไม่ออกตลอดเวลาในตอนที่พุด เขาอยู่ในความมืดและความเงียบ อยู่กับคำไม่เป็นภาษาเหล่านั้นโดยลำพัง ไม่มีใครมองเห็นตลอดกาล

มันจะไม่ถูกปิดแม้ไฟจะดับลงไป ผู้ชมอาจจะลุกออกจากที่นั่งโดยผ่านตัวนักแสดงที่เกือบเปลือย นักแสดงอาจจะเงียบไป ขณะที่ผู้ชมคลำทางออกจากห้อง พวกเขาจะโดนตัวกันเอง โดนตัวอันเปลือยเปล่าของนักแสดง บางคนหรือคงจะทำอะไรแผลง พวกเขาอาจจะอยากเห็นหน้าของ ผ หรือปรารภในตัวของ ช หรือ จ หรือ บ ประตูกำลังอยู่ พวกเขาจึงเบียดเสียดและสัมผัสกันเอง เสียงในคลิปจะดังขึ้น มา ฉะ ๆ ผู้ชมเริ่มลုပ်ไล่เนื้อตัวของกันและกันอย่างเปลือยโผล่ในห้องที่มืด ไม่มีใครรู้ว่าใครเป็นใคร เมื่อไม่มีเห็นก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

porcupinebook.com

สวยงามแต่มีดหนาม หักฉีกภาพชีวิตผู้คน และสภาพสังคมหลังรัฐประหาร

รักของทาร์ก้า กรูป

เรื่องสั้นเล่มนี้แสดงถึงความโศกเศร้าของยุคสมัยอันปวดร้าว
อวลด้วยบรรยากาศแห่งความสิ้นหวัง ทรงพลังทุกตัวอักษร

สำนักพิมพ์เม่นวรรณกรรม
porcupinebook.com

Designed by นางต๋อง บุญประเสริฐ
วิวัฒน์ เลิศวิวัฒน์วงศา

ราคา 210 บาท

9786167831282